Akiko Hayaşi'nin çizimleriyle

Eiko Kadono

KİKİ'nin Cadı Kargosu

Japoncadan Çeviren:
Derya Akkuş Sakaue

ithaki

KAKTUSUN

Hayao Miyazaki'nin en sevilen filmlerinden birinin uyarlandığı seride küçük cadı Kiki, her on üç yaşına gelen cadı gibi evden ayrılıp tek başına bir sene geçirmek zorundadır. Büyü yapmak konusunda acemi olsa da Kiki'nin çok iyi olduğu bir özelliği vardır: Uçmak.

Kedisi ve en yakın arkadaşı Jiji ile birlikte süpürgesine atlayıp kendine yeni bir yuva olabilecek şehri aramaya koyulur. Yüksek saat kulesiyle denizin kıyısında duran Koriko tam da Kiki'nin hayalindeki gibi bir yerdir. Kendine güvenen Kiki, Koriko'ya uçar ve güçlerinin kasaba halkına kolaylık ve neşe getireceğini umar. Ancak halkın güvenini kazanmak, yabancı bir şehirle tanışmak pek de kolay değildir. Bir cadı için bile.

KAKTUSUN

ithaki

www.ithaki.com.tr

9 786258 475425

/ithakiyayinlari

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Eiko Kadono

Tokyo'da doğdu. 1959'da Brezilya'ya gitti ve orada iki yıl kaldı. 1970 yılında çocuk kitapları ve masallar yazmaya başladı. İki yüzden fazla çocuk kitabı yazdı. Pek çok ödülün de sahibi olan yazar 2018 yılında Hans Christian Andersen Ödülü'ne layık görüldü. Halen Kanagava'da yaşamaktadır.

Akiko Hayaşi

1945 yılında Tokyo'da doğdu. Çocuk kitapları dünyasına *Kamihikouki* (Fukuinkan Şoten Yayınevi) ile girdi. *Hajimete no Otsukai*, *Ofuro daisuki, Hajimete no Kyanpu* (Fukuinkan Şoten) yanı sıra *Biyunbiyun Goma ga Mavattara* (Doşinşa Yayınevi), *Boku ha Aruita Aruita Massugu* (Penguen Yayınevi) gibi eserleri bulunmaktadır. Halen Nagano'da yaşamaktadır.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Kiki'nin Cadı Kargosu 1
Eiko Kadono
Orijinal Adı: *Majo no Takkyūbin 1*

İthaki Yayınları - 2085

Yayın Yönetmeni: *Alican Saygı Ortanca*
Sanat Yönetmeni: *Hamdi Akçay*

Redaksiyon: *Aysemin Yaşar*
Düzelti: *Merve Çay*
Kapak İllüstrasyonu: *Zeynep Özatalay*
Kapak Tasarımı: *Hamdi Akçay*
Sayfa Düzeni ve Baskıya Hazırlık: *Mehmet Büyükturna*
1. Baskı, Mart 2022, İstanbul
ISBN: 978-625-8475-42-5

Sertifika No: 46603

Türkçe çeviri © Derya Akkuş Sakaue, 2022
Text © Eiko Kadono, 1985
Illustrations © Akiko Hayashi, 1985
© İthaki, 2022

Kiki's Delivery Service
Originally published by Fukuinkan Shoten Publishers, Inc., Tokyo, Japan, in 1985 under the title of 魔女の宅急便
The Turkish rights arranged with Fukuinkan Shoten Publishers, Inc., Tokyo All rights reserved
Bu eserin tüm hakları Kalem Telif Hakları Ajansı aracılığıyla satın alınmıştır.
Yayıncının yazılı izni olmaksızın alıntı yapılamaz.

İthaki™ Penguen Kitap-Kaset Bas. Yay. Paz. Tic. A.Ş.'nin tescilli markasıdır.
Caferağa Mah. Neşe Sok. 1907 Apt. No: 31 Moda, Kadıköy - İstanbul
Tel: (0216) 348 36 97 Faks: (0216) 449 98 34
editor@ithaki.com.tr – www.ithaki.com.tr – www.ilknokta.com

Kapak, İç Baskı: Deniz Ofset Matbaacılık
Maltepe Mah. Hastane Yolu Sok. No: 1/6, Zeytinburnu-İstanbul
Tel: (0212) 613 30 06 denizmatbaamucellit@gmail.com
Sertifika No: 48625

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Eiko Kadono

sweet witch

Kiki'nin Cadı Kargosu

1

Japoncadan çeviren

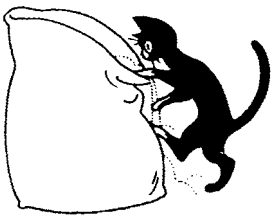
Derya Akkuş Sakaue

Akiko Hayaşi'nin çizimleriyle

ithaki

BELONGS TO KAKTUS TEAM

BELONGS TO KAKTUS TEAM

BELONGS TO KAKTUS TEAM

İçindekiler

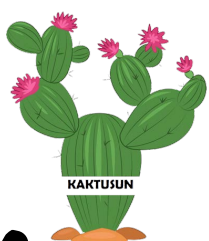
1 Hikâyenin Başlangıcı 9

2 Kiki Yola Çıkmaya Hazırlanıyor 17

3 Kiki Büyük Bir Şehre İniyor..... 28

4 Kiki Kendi İşini Kuruyor 58

5 Kiki Zor Duruma Düşüyor 79

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

6 Kiki Biraz Huysuzlaşıyor 99

7 Kiki Bir Sırrı Paylaşıyor 120

8 Kiki Kaptana Yardım Ediyor 139

9 Kiki Yeni Yılı Getiriyor..... 157

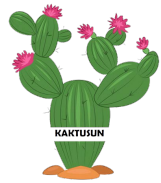
10 Kiki Baharın Sesini Getiriyor 173

11 Kiki Eve Dönüyor 188

BELONGS TO KAKTUS TEAM

BELONGS TO KAKTUS TEAM

1

Hikâyenin Başlangıcı

Bir zamanlar derin bir ormanla yeşil tepeler arasında kalmış küçük bir kasaba vardı. Bu kasaba güneye doğru bir yamaç üzerine kurulmuştu, sıra sıra dizilmiş küçük çatılar ise kızarmış ekmek rengindeydi.

Kasabanın hemen hemen tam ortasında istasyon, biraz ilerisindeyse toplu bir hâlde belediye, emniyet müdürlüğü, itfaiye ve bir okul vardı. Aslında herhangi bir yerde görebileceğiniz kasabalardan pek de farkı yok gibiydi.

Oysa, biraz dikkatli baktığınızda, gerçekten sıradan bir kasabada göremeyeceğiniz şeyler görebiliyordunuz.

Bunlardan bir tanesi, kasabadaki en yüksek ağacın tepesinde sallanan gümüş çanlardı. Bazen hiçbir fırtına işareti olmamasına rağmen bu çanlar çok büyük bir gürültüyle çalardı. Böyle olunca kasabalılar birbirlerine bakar, "Aa, küçük Kiki'nin ayağı yine takıldı," diyerek gülüşürlerdi.

Evet, işte bu herkesin konuştuğu Kiki de sıradan biri değildi. Ne de olsa o, küçücük boyuna rağmen ağacın tepesindeki çanları çalabiliyordu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Bunun nedenini, gözlerinizi doğuya, kasabanın dışına doğru çevirip Kiki'nin yaşadığı eve şöyle bir göz attığınızda anlayabiliyordunuz.

Yola bakan kapının direğinde "Hapşırık ilacı paylaşılır," yazan ahşap bir tabela asılıydı, yeşil renge boyanmış kapı ise sonuna kadar açıktı. İçeri girdiğinizde, kocaman bir bahçe, bahçenin sonuna doğru sol tarafta ise müstakil bir ev sizi karşılıyordu. Büyük yapraklı ya da iğne yapraklı otların yanı sıra başka değişik otların da düzgün bir biçimde dikildiği bahçe, yoğun bir koku ile kaplıydı. Bu koku eve kadar devam ediyor, mutfaktaki bakır tencerenin olduğu yerde ise daha çok yoğunlaşıyordu. Mutfaktan da görülebilen oturma odasının duvarında her evde olan resim ya da fotoğraf çerçeveleri değil, ağaç dallarından yapılmış bir büyük bir de küçük iki süpürge asılıydı.

O da ne? Oturma odasından ev halkının sesleri geliyor. Çay saati olsa gerek.

"Kiki, yola ne zaman çıkmak niyetindesin? Planlarından artık biraz bize de bahsetsen diyorum. Oyalana oyalana daha nereye kadar erteleyeceksin? Ayakların yere bassın artık."

Biraz hoşnutsuz bir kadın sesiydi bu.

"Yine mi aynı konu? Anne, merak etme! Ben senin kızınım! Ucundan azıcık da olsa bir cadıyım! Her şeyi tüm ayrıntısıyla düşünüyorum!"

Bıcır bıcır bir kız çocuğu sesiydi bu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Annesi, bu işi Kiki'ye mi bıraksan? Bunu Kiki'nin kendisi istemediği sürece sen ne desen boş bence."

Bu da sakin bir erkek sesiydi.

"Evet, haklı olabilirsin. Ama elimde değil. Sorumluluk hissediyorum işte."

Anne diye çağırılan kadının sesi biraz yükseldi.

Anlaşıldığı üzere bu ev cadılara aitti. Daha doğrusu evin annesi Kokiri Hanım katıksız bir cadı olmasına rağmen evin babası Okino Bey sıradan bir insandı. Kendisi bir antropologdu. Periler ve cadılar hakkındaki efsane ve halk hikâyeleriyle ilgili araştırmalar yapıyordu. Kiki ise onların bu yıl on üç yaşına girecek tek çocuklarıydı. Kendi aralarında konuştukları konu ise, Kiki'nin kendi hayatını kurmak üzere evden ayrılacağı gün ile ilgiliydi.

Sıradan bir insanla bir cadının evliliklerinden doğan çocuk eğer kız olursa, çocuk genelde hayatını bir cadı olarak sürdürürdü ki bu çok sıradan bir durumdu. Ama nadiren de olsa cadı olmak istemeyen çocuklar da çıkabildiğinden, çocuk aşağı yukarı on yaşını geçtiğinde kendi kararını kendisinin vermesine izin verilirdi. Eğer cadı olmaya karar verirse hemen annesinden sihir yapmayı öğrenir, on üç yaşına bastığı yıl da herhangi bir dolunay gecesini seçerek evden ayrılırdı. Bir cadının evden ayrılması, tek bir cadının bile yaşamadığı bir şehir ya da köy bulup kendi ayakları üzerinde durması anlamına geliyor-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

du. Bu hiç kuşkusuz küçük bir kız çocuğu için kolay bir şey değildi ama sihirlerin sayısının ve gücünün azaldığı günümüzde cadıların varlıklarını sürdürebilmeleri için çok önemli bir gelenekti. Ayrıca cadıların hâlâ var olduğunu mümkün olduğunca daha fazla şehrin, köyün, hatta insanın bilmesi için iyi de bir yoldu.

Kiki de on yaşındayken cadı olmaya karar vermiş hemen sonra da annesi Kokiri Hanım'ın bildiği sihirleri öğrenmeye başlamıştı. Bunlardan biri şifalı otlar yetiştirip hapşırık ilacı yapmak, diğeri ise süpürgeyle gökyüzünde uçmaktı.

Süpürgeyle uçmayı çabucak öğrenmişti. Ama Kiki neticede büyümekte olan bir kız çocuğuydu, uçarken pek çok şey aklına takılabiliyordu. Örneğin burnunun kenarında çıkan kocaman bir sivilce ya da arkadaşının doğum gününde giyeceği elbise...

İşte böyle zamanlarda süpürge birden alçalmaya başlıyordu. Bir keresinde hayatında ilk kez giydiği fistolu çamaşırını düşünmekten süpürgenin alçaldığını fark etmemiş, elektrik direğine toslayıvermişti. Süpürgesinin paramparça olduğu yetmezmiş gibi bir de burnu ve her iki dizkapağında toplam üç tane şişlik oluşmuştu.

Annesi Kokiri Hanım'ın yüksek bir ağaç bulup çanları bağlaması ise işte bu olaydan sonra olmuştu. Kiki dalgınlıkla alçaktan uçsa bile ayağı çarptığında çıkacak seslerden durumu fark etmesi için... Gerçi

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

son zamanlarda çanlar eskisi kadar da sık çalmıyordu...

Gelgelelim bir diğer sihir yani hapşırık ilacı ise Kiki'nin doğasına aykırıydı bir kere. Sabırsız olduğundan mıdır nedir, bitkileri yetiştirip köklerini ve yapraklarını küçük küçük doğradıktan sonra uzun uzun kaynatmayı bir türlü beceremiyordu.

"Galiba bir sihir daha kaybolup gidecek," diye üzülüyordu Kokiri Hanım. Eskiden cadılar pek çok sihir yapabilirdi. Ama bu sihirler zamanla teker teker kaybolmuştu, halis muhlis bir cadı olan Kokiri Hanım bile sadece iki sihir yapabiliyordu ve Kiki bunlardan birini öğrenmeyi reddediyordu, o yüzden de bu üzüntü gayet anlaşılır bir üzüntüydü.

"İyi de bakır bir tencereyi sürekli karıştırmaktansa gökyüzünde uçmak çok daha keyifli!"

Kiki çok da umursamıyordu. Böyle anlarda Kokiri Hanım'ı sakinleştirme işi Okino Bey'e düşerdi.

"Yapacak bir şey yok. Belki bir gün, kaybolan sihirleri yine yapabilir hâle gelirsiniz, kimbilir? Hem siyah kedisi var ya!" diyerek ortamı yumuşatırdı.

Eskiden beri her cadının mutlaka siyah bir kedisi olurdu. Bu da bir tür sihir olarak kabul edilebilirdi.

Kiki'nin Jiji adında siyah bir kedisi vardı. Kokiri Hanım'ın da zamanında Meme adında siyah bir kedisi vardı. Anne olmuş bir cadı, bebeği kızsa onunla hemen hemen aynı zamanda doğmuş siyah bir kedi bulup ikisini birlikte büyütürdü. Bu süre içinde kız

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

çocuğu ve siyah kedi, sadece kendilerinin anlayacağı şekilde birbirleriyle konuşmayı da öğrenirdi. Nihayet kız çocuğunun evden ayrılacağı gün gelip çattığında ise bu kedi onun en değerli yol arkadaşı olurdu. Üzgünken ya da mutluyken kendisini anlayabilen bir varlık olarak ona güç verirdi. Sonra bir gün kız çocuğu büyüyüp de onu kedisi kadar anlayabilen birine değer vermeye başlar ve evlenmeye karar verirse, kedi de kendi eşini bulur ve böylece ayrı yaşamaya başlarlardı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

2

Kiki Yola Çıkmaya Hazırlanıyor

Çay saatinden sonra Kokiri Hanım ve Okino Bey işlerini halletmek üzere dışarı çıkmışlardı. Kiki siyah kedisi Jiji ile birlikte bahçenin güneş gelen kenarında öyle boş boş oturuyordu.

"Bir an önce yola çıksak iyi olur." Kiki kendi kendine mırıldandı.

"Bence de! Bu saatten sonra, ben cadı olmak istemiyorum falan demezsin umarım," diye karşılık verdi, Jiji. Sonra da kafasını kaldırıp Kiki'ye baktı.

"Yok artık daha neler! Bu kararı ben verdim!" dedi kesin bir tavırla.

Süpürgeyle ilk kez uçtuğunda hissettiği o hayranlıkla karışık heyecanını hatırlamıştı.

On yaşına kadar sıradan bir kız çocuğu gibi yetişmişti. Annesinin bir cadı olduğunu, kendisinin de on yaşına geldiğinde cadı olup olmayacağına karar vermesi gerektiğini biliyordu. Ama bunu ciddi bir şekilde pek düşünmemişti. On yaşına bastıktan bir süre sonra bir arkadaşı, "Ben annemin izinden gidip kuaför olacağım," dediğinde aniden 'annenin izinden gitmek' konusunu düşünmeye başlamıştı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Annesinin kendi izinden gitmesini istediğini inceden inceye hissediyordu. Ama Kiki, sırf bu sebepten dolayı cadı olmak fikrine nedense pek sıcak bakmıyordu.

(Ne istiyorsam o olacağım! Bu benim kararım olmalı!)

Böyle düşünüyordu Kiki.

İşte o günlerden birinde, Kokiri Hanım, "Birazcık uçmaya ne dersin?" diyerek küçücük bir süpürge yapmıştı onun için.

"Ben mi? Uçabilir miyim?"

"Sen bir cadının kızısın! Sorun olacağını sanmıyorum."

Annesinin bu davet eder gibi söylediği cümle her ne kadar biraz aklına takılsa da bunun nadir bir durum olduğunu düşünerek kabul etmiş, önce en basit şekliyle havalanmayı ve yere inmeyi öğrenmiş, sonra da Kokiri Hanım'ın peşine takılıp korka korka süpürgeye bindikten sonra yere bir tekme vurmuştu. Hemen sonrasında ise tüm vücudu kuş gibi hafiflemiş ve Kiki havalanıvermişti!

"Ben, uçuyorum!" diye bağırmıştı istemeden. Çatıdan sadece üç metre yüksekteydi ama çok keyif almıştı. Hava mavimsi bir renkteydi. Üstelik, "Bi-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

raz daha yüksekten uçayım, biraz daha, biraz daha... Oradan kimbilir neler görünüyordur? Neler vardır acaba? Biraz daha, biraz daha!" derken sanki bedeniyle birlikte kalbini havalandıran tarifi imkânsız bir merak duygusu içini kaplamış, uçmayı çok sevmişti.

Sonrasında ise elbette cadı olmaya karar vermişti.

"Armut dibine düşer," diyordu Kokiri Hanım.

O çok mutluydu, Kiki ise, "Sadece o değil, buna ben karar verdim," diye tekrarlıyordu kendi kendine.

Kiki yerinden zıpladıktan sonra çenesiyle bahçedeki depoyu işaret ederek, "Jiji, hadi onu görmeye gidelim, sadece birazcık. Annem yok nasılsa," dedi.

Jiji isteksiz bir şekilde, "İyi de ondan neden saklıyorsun ki?" diye karşılık verdi.

"Çünkü annem evden ayrılmam konusu ne zaman açılsa ortalığı velveleye veriyor. Bir de sürekli sözümü kesiyor. İşte o zaman her şey karman çorman oluyor."

"Sen bilirsin tabii ki de... Ama onu bol bol güneşte bırakmamız gerek biliyorsun."

"Sadece birazcık."

"İnanayım mı? Yine ona sarılıp yatarsan küflenir biliyorsun."

"Biliyorum tabii ki. Hadi ama yardımcı ol biraz, bundan sonra bir başımıza kalacağız ne de olsa."

Kiki bir yandan konuşurken bir yandan da beline kadar uzamış otların arasından ustalıkla geçip, de-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

poyla duvar arasındaki boşluğa giriverdi. Girer girmez de sevinçle bağırdı.

"Bak!"

Deponun saçağında sallanan ince uzun bir süpürge, batmaya hazırlanan güneş ışığının etkisiyle beyaz bir ışık saçıyordu.

"Ne kadar güzel! Artık olmuş bence," diye bağırdı Kiki, sesi istemeden çatallanmıştı.

"Evet, bu sefer olmuş gibi."

Jiji, Kiki'nin ayaklarının hemen ucunda, gözleri şaşkınlıktan yusyuvarlak hâlde kafasını kaldırmış süpürgeye bakıyordu.

"Kiki, kısa bir deneme uçuşu yapsak mı? Hem hava da güzel, hı?"

Kafasını iki yana sallayarak, "Olmaz," diye karşılık verdi Kiki. "O büyük güne kadar kullanmayacağım. Çok az kaldı. Yola çıkarken her şeyim yeni olsun istiyorum. Elbiselerim, ayakkabılarım, buna süpürgem de dahil. Yeni doğmuş bir bebek gibi yani. Annem hemen, 'Kökleri eskilere dayanan bir cadı, eskilere değer vermelidir,' diyecektir. Ama ben farklıyım. Ben yeni bir cadıyım."

"Öyleyse, beni yenilemek için ne yapmak gerekecek söyler misiniz?" dedi Jiji. Üstüne bir de biraz huysuz bir şekilde bıyıklarını titretti.

"Dert değil! Senin de tüylerini tararız, hem de pırıl pırıl parlayana kadar. Dumanı üstünde, fırından yeni çıkmış gibi olursun."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Hıh." Jiji burnundan bir ses çıkardı. "Dumanı üstünde, fırından yeni çıkmış falan, benden yemekten bahseder gibi bahsetmezsen sevinirim. Evden ayrılacak olan sadece sen değilsin!"

"Öyleydi değil mi? Özür dilerim," dedi Kiki. Gülmemek için kendisini zor tutarken gözünün ucuyla da Jiji'ye baktı. "Yola çıkacağımız gün ne hissedeceğiz acaba?"

"Sen ağlarsın."

"Hayır! Hiç de bile ağlamam!"

"Bu arada söylesene, ne zaman yola çıkmak niyetindesin?" diye sordu Jiji ve yeniden kafasını kaldırıp Kiki'ye baktı.

"Artık istediğimiz zaman çıkabiliriz bence. Gözümüzü karartıp bu önümüzdeki dolunay zamanına ne dersin?"

"Ne? Bu önümüzdeki mi?"

"Evet! Beş günümüz var. Karar verir vermez harekete geçmek işte, güzel olmaz mı?"

"Ortalık çok karışacak! Her zamanki gibi."

"Bu akşam annemle babama ben güzelce anlatırım. Sence nasıl bir yere gideceğiz?" Kiki bir yetişkin edasıyla gökyüzünde uzaklara doğru baktı.

"Bilmem, açıkçası ben biraz endişeliyim. Karar verince hemen harekete geçen birisin çünkü."

"Aah! Öyle mi? Ben hiç endişeli değilim. Endişelenecek bir şey olursa, onu o zaman düşünürüz, tamam mı? Ben şu anda çok heyecanlıyım, sanki he-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

diye kutusunun kapağını kaldırıyorum," dedi Kiki neşe dolu bir ses tonuyla. Eliyle süpürgeye uzanıp hafifçe dürttü. Süpürge de sanki ona katılıyormuş gibi bir oraya bir buraya sallandı.

O gün akşam yemeğinden sonra Kiki, Jiji ile birlikte Okino Bey ve Kokiri Hanım'ın karşısına dikildi.

"Artık derin bir nefes alabilirsiniz. Yola çıkacağımız günü belirledik."

Kiki bunları söyler söylemez Kokiri Hanım ayağa fırladı.

"Aa! Gerçekten mi? Peki ne zaman?"

"Önümüzdeki dolunay gecesi."

Kokiri Hanım telaşla gözlerini duvardaki takvime çevirdi. "Ne? Sadece beş gün kaldığının farkındasındır! Şaka yapıyor olmalısın. Bir sonraki dolunaya ertele!"

Kiki suratını astı ve omuz silkti. "İşte bak, annem ve telaşları başladı! Karar veremeyip oyalandığımda kızıyorsun. Karar verdiğimde de hemen şikâyete başlıyorsun!"

"Gerçekten de öyle Kokiri, tuhaf davranıyorsun," dedi Okino Bey.

"Siz öyle diyorsunuz da bunun bir yığın hazırlığı var, annelerin işinin ne kadar zor olduğundan haberiniz yok tabii." Kokiri Hanım kıpkırmızı olmuştu, dili dolanıyordu.

Kiki, annesine doğru iyice yaklaştı, poposunu bir o yana bir bu yana salladı ve şarkı söyler gibi bir ton-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

da, "Kızına inan diyorsam inan! Artık hazırım," dedi, sonra da, "Öyle değil mi Jiji?" diye seslendi. Jiji ise cevap vermek yerine kuyruğunu sallamakla yetindi.

"Yani?" dedi Kokiri Hanım, ağzı açılmış, gözleri kısılmıştı. "Hazırlık derken, örneğin ne yaptın?"

"Süpürge! Yeni bir süpürge yaptım. Jiji ile birlikte, öyle değil mi Jiji? Bekle, hemen getiriyorum." Kiki kapıyı açtığı gibi dışarı fırladı.

"İşte bu." Hemen geri dönen Kiki, biraz önceki süpürgeyi Kokiri Hanım ve Okino Bey'in önüne koydu.

"Ooo! Çok güzel olmuş," dedi Okino Bey. Gözlerini kıstı.

"Söğüt dallarını nehirde ıslattıktan sonra güneşe serip kuruttum. Çok güzel olmuş değil mi, sence de öyle değil mi anne?" Kiki elindeki süpürgeyi göstermek için havada şöyle bir salladı.

Kokiri Hanım usulca kafasını iki yana salladı. "Çok güzel olmuş! Ama bu süpürgeyle gidemezsin."

"Neden? Şimdiye kadar kullandığım o küçük süpürgeyi istemiyorum! Tek yapabildiğim şey uçmak. O yüzden beğendiğim, yeni bir süpürgeyle uçmak istiyorum."

Kokiri Hanım tekrar başını iki yana salladı. "Asıl uçmaktan başka bir şey yapamadığın için süpürge konusunda daha dikkatli olmalısın. Alışkın olmadığın bir süpürgeyle uçup başarısız olduğunda ne yapacaksın? Bu işe nasıl başladığın çok önemli. Evden

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

ayrılmak düşündüğün kadar basit bir şey değil. Para desen, sana verebileceğim miktar en fazla bir yıl karnını doyurmana yeter, o da ucu ucuna. Sonrasında bir cadı, yapabildiği sihirle hayatını sürdürmek zorunda. O yüzden ne yapıp edip bu bir yıl içinde kendi ayaklarının üzerinde durmanın bir yolunu bulmak zorundasın. Tıpkı benim şifalı otlardan ilaç hazırlayıp bu kasabadaki insanlara yardımcı olduğum gibi. Benim süpürgemle git. Hem kullanmaya alışıksın hem de onunla nasıl uçulacağını biliyorsun."

"Hayır, onunla gitmek istemiyorum. Kirli ve simsiyah. Baca süpürgesine benzemiyor mu? Hem sapı kalın hem hantal hem de kaba! Öyle değil mi Jiji?"

Ayaklarının dibinde, olan biteni izleyen Jiji'ye sordu, Kiki. Vücudunun yarısı arkaya dönük duran Jiji, boğazından abartılı bir ses çıkardı.

"İşte bak Jiji bile söylüyor. O süpürgeye bir de siyah bir kedi binerse onu yağmur bulutu sanabilirlermiş. Ama o söğüt süpürge olsa camdan at arabasına binmiş damat gibi görünürdüm, yazık diyor."

"Oo, siz kafa kafaya verip..." Kokiri Hanım kendini tutamayıp güldü. "Hâlâ çocuk gibi davranıyorsun. Size süpürgenin bir oyuncak olmadığını hatırlatmak isterim, küçük hanım. Nasıl olsa ileride benim süpürgem de eskiyecektir, o zaman istediğin süpürgeyi seçebilirsin. Hem o zamana dek sen de tam bir cadı olmuş olursun zaten." Kokiri Hanım bir şey düşünüyormuş gibi birden gözlerini kapattı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Kiki dudaklarını büzdü ve süpürgeyle birkaç kez yere vurdu. "O kadar da yapmıştım... Bunu ne yapacağım peki?"

"Onu da senin yerine ben kullanırım. Olmaz mı?"

Annesinin bu sözleri üzerine, Kiki önce bir süre kendi hazırladığı süpürgeye baktı sonra kafasını kaldırıp annesine baktı, "Tamam, olur. Peki o zaman izin ver de elbisemi kendim seçeyim. Bulvardaki mağazanın vitrininde güzel bir tane var, kozmos çiçeği desenli. Onunla uçan bir çiçek gibi görünürüm bence."

"Üzgünüm ama ona da hayır demek zorundayım." Kokiri Hanım yüzünü yine buruşturmuştu. "Bu devirde sivri şapka takıp uzun manto giyen cadı kalmadı ama bir cadının elbisesi daima simsiyah olmak zorunda. Bunu değiştiremeyiz."

Kiki'nin suratı iyiden iyiye asıldı. "Bu çok demode, gerçekten. Siyah bir cadıyla siyah bir kedi! Daha siyah olamazdık!"

"Demode gelebilir ama yapacak bir şey yok. Eski bir cadılık geleneğinin izinden ilerliyoruz ne de olsa. Üstelik siyah elbiseler de modeline göre çok hoş durur. Sen o işi annene bırak! Hemen bir tane dikeceğim, tamam mı?"

"Yine şu eski gelenek..." diye mırıldandı, cevap vermedi ama dudaklarını büzdü.

"Kiki, şekle takılma lütfen. Önemli olan kalbin!"

"Biliyorum anne. Konu kalbimse onun için hiç

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

endişelenmene gerek yok. Keşke sana onu göstermemin bir yolu olsaydı." Kiki çaresiz kabul etti ama bu kez bir hamlede babasının olduğu yere doğru süzüldü.

"Baba, radyo olur ama değil mi? Müzik dinleyerek gitmek istiyorum ben. Kırmızı bir radyom olsa ne güzel olur!"

"Tamam tamam, o iş bende," dedi ve gülümseyerek kafasını salladı.

Kokiri Hanım da artık gülümsüyordu. Sonra birden arkasını döndü. "Tamam, bugünlük bu kadar yeter, iyi geceler, Kiki," dedi. Sağ eliyle sıktığı mutfak önlüğünün eteğini sanki kaldırıp usulca gözlerine götürüyor gibiydi.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

3

Kiki Büyük Bir Şehre İniyor

Ay, her gün yavaş yavaş büyümüş yusyuvarlak olmuştu; bugün artık dolunaydı. Kiki'nin yola çıkmaya karar verdiği o büyük gün gelip çatmıştı.

Güneşin batmaya hazırlandığı saatlerden itibaren Kiki'yi bir telaş sarmıştı, annesinin yeni diktiği siyah elbiseyle aynanın önünde bir o tarafa bir bu tarafa dönüp duruyordu. Ayaklarının dibindeki Jiji de ondan aşağı kalmıyor, kâh yan taraftan aynaya bakıyor, kâh geriniyor, kâh kıvrılıyordu. Derken ikisi birlikte Kokiri Hanım'ın süpürgesine binip profilden poz veriyordu.

"Siz ikiniz, hadi artık bu kadar süslendiğiniz yetmez mi? İşte bakın, batıda akşam kızıllığı neredeyse kaybolmak üzere," dedi Kokiri Hanım, bir yandan da oradan oraya telaş içinde koşturuyordu.

"Anne, eteğimi azıcık da olsa biraz daha kısalt, ne olur," dedi Kiki. Eteğini ucundan tutmuş parmak uçlarında duruyordu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Neden? Çok yakıştı halbuki."

"Bence ayaklarım biraz daha görünse daha hoş durur."

"Bence bu hâliyle daha şık. Bir yetişkin gibi görünmende fayda var. Sadece cadı olman bile insanların senin hakkında konuşması için zaten yeterli bir sebep. Hadi, bu yolluğunuz," dedi Kokiri Hanım. Kiki'nin omzuna hafifçe dokunup yanına küçük bir paket bıraktı.

"Çabuk bozulmaması için şifalı otlardan koydum biraz. İdareli yiyin, tamam mı? Annem de benim yolculuğum için nefis bir yolluk hazırlamıştı. O, ekmeğe koyduğu otlara da sihir yapmayı bilirdi. Böylece hem bozulmamışlardı hem de sertleşmemişlerdi. Bizim artık bu sihirleri yapamıyor olmamız çok üzücü."

"Bunlar kolayca aktarılabilecek şeyler bence ama. Neden kaybolup gider ki? Belki de bu, sihrin doğasında vardır." Çalışma odasından bir elinde kitapla çıkan Okino Bey söze girmişti.

"Çok tuhaf ama bir cadı olarak bunun nedenini ben de bilmiyorum... Söylediklerine bakılırsa eskisi gibi zifiri karanlık geceler ve sessizlik olmadığı içinmiş. Bir yerlerden en ufak bir ışık sızdığında ya da ses duyulduğunda dikkatler dağıldığı için sihir tam yapılamıyormuş..."

"Aslında şimdi sen öyle söyleyince düşündüm de dünya çok eski zamanlara kıyasla çok daha aydınlık

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

bir yer oldu galiba. Artık bir yerlerde mutlaka bir ışık yanıyor."

"Evet, yani dünya değişti," dedi Kokiri Hanım, kafasını salladı, o âna dek aynada kendisine bakan Kiki onların olduğu yere doğru yüzünü çevirip, "Öyle mi dersiniz?" dedi, memnuniyetsiz bir yüz ifadesiyle. "Bence yeryüzünden kaybolup giden sihirler dünya yüzünden değil. Gereğinden fazla çekingen davranan cadılar yüzünden. Anne, sen bile bir cadı hep sessiz ve mütevazı olmalı diyorsun ya. Ben, sürekli insanların hakkımda ne söyleyeceğini düşünerek yaşamak istemiyorum. Yapmak istediğim her şeyi yapmak istiyorum."

"Kiki'ye de bak sen, neler söylüyor," dedi Okino Bey biraz da abartılı bir şaşkınlıkla.

"Dinle Kiki. Biz cadılar için de geçerli bu fakat eskiden türlü türlü gizemli şeyler yapabilen insanlar vardı. Ama çoğu kişi, o insanları kötü şeylerle bağdaştırdı. Onların uğursuzluk getireceğine inandı."

"Katılıyorum," dedi Okino Bey ve düşünceli bir şekilde kafasını salladı.

"Evet evet. Hani şu hep söylenilen taze sağılmış sütü cadıların küflendirdiği konusunda olduğu gibi; aslında onun özel bir peynir yapım tekniği olduğunu söylüyorlar. Bak artık herkes ona benzer bir şey yemiyor mu?" dedikten sonra Kiki'ye endişeli bir bakış attı ve devam etti.

"Cadılar, sıradan insanlarla da dayanışma yolunu

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

seçtikleri ve tutumlarını değiştirdikleri için bu dünyada hayatta kalabildiler. Bazen çekinmek de gerekir, bazen ise elinden gelen bir şey olduğunda yardımlaşmak da, işe yarayan bu oldu bence. Artık kendi isteğiyle cadıları, perileri araştırıp daha iyi anlamaya çalışan insanlar bile var, tıpkı baban gibi."

"Biri beni mi övdü? Şeref duydum," dedi Okino Bey ve şakayla reverans yaptı.

"Aa! Hava iyice kararmış! Birazdan Ay da çıkar, yemeği erken yiyelim. Karmaşık konuları bir tarafa bırakalım artık," dedi Kokiri Hanım ve ellerini bir kez şaklattıktan sonra ayağa kalktı.

"Dolunay geceleri aydınlık olur, o yüzden de yola çıkmak için uygun bir zaman bence ama araştırmalarıma göre cadıların yola çıktığı günlerdeki veriler, havanın kimi zaman yağmurlu kimi zaman açık olduğunu gösteriyor, yani yüzde elli yüzde elli..."

"Kiki'nin de bahtına ne çıkarsa artık. Ama bu gece iyi olacak sanki, hava açık çünkü. Kiki, artık hazır mısın gerçekten?" dedi Kokiri Hanım, Okino Bey'in kendi kendine söylenmelerini de nazikçe geçiştirdi, sonra tekrar harıl harıl işe koyuldu.

"Umarım iyi bir yer bulursun," dedi Okino Bey. Bunu söylerken belli etmeden dikkatle Kiki'nin gözlerine baktı.

"Kiki, lütfen yer konusunda üşengeç davranıp gelişigüzel karar verme olur mu?" diye seslendi Kokiri Hanım.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Biliyorum. Of anne, sürekli endişeleniyorsun."

"Başka bir gezegene gitmiyor ya. Başka bir şehre taşınıyor sadece. Üstelik bir sene sonra göğsünü gere gere bizi ziyarete de gelebilecek, öyle değil mi?" dedi Okino Bey, Kiki ve annesini avutmak istercesine.

Kokiri Hanım yüzünde ciddi bir ifadeyle Kiki'nin önünde durdu. "Kiki, dönüp dolaşıp aynı şeyleri söylüyor olabilirim ama lütfen yerleşeceğin yeri seçerken iyi düşün. Bir yeri çok mağazası olduğu ya da hareketli olduğu için seçiyorsan, lütfen iki kere düşün, görünüşe aldanma. Büyük şehirlerde insanlar başkalarını önemseyemeyecek kadar meşguldür. Ayrıca, oraya vardığında şaşkın şaşkın dolanma ortalıkta. Hep güler yüzlü ol. Öncelikle güven vermelisin."

"Anne, tamam. Beni merak etme. Endişelenme."

Kiki tekrar tekrar kafasını salladıktan sonra babasına baktı. "Baba, küçükken beni havaya kaldırırdın ya. Hani koltukaltımdan tutup yukarı kaldırır sonra da havaya fırlatırdın. Şimdi yine yapar mısın?" Utanmayla karışık bir muziplikle dil çıkardı.

Okino Bey zoraki bir neşeyle, "Hay hay!" diye karşılık verdi ve Kiki'yi koltukaltından yakalayıp yukarı kaldırmaya çalıştı.

"Off! Ne kadar ağırsın! Hangi ara bu kadar büyüdün sen? Hadi bakalım bir daha!" Okino Bey biraz sendeleyerek de olsa bir kez daha Kiki'yi koltukaltından tutarak havaya kaldırdı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"İşte, kaldırdın. Ama, haha! Çok gıdıklanıyorum." Kiki vücudu iki büklüm kahkahalarla güldü.

Beklendiği gibi dolunay ışığı doğudaki yeşil tepenin üzerinden süzülüyordu.

"Artık gitsek mi?"

Kiki, vedalaşmak için daha düzgün kelimeler seçmeyi planlamıştı ama ağzından bu iki basit sözcük çıkmıştı. Eşyalarının olduğu torbayı omzuna astıktan sonra yanında duran süpürgeyi aldı. Bir diğer eliyle de Okino Bey'in ona aldığı kırmızı radyoyu tuttu sonra deminden beri ayak ucunda sessizce oturan Jiji'ye döndü, "Hadi bakalım. Sen de vedalaş," dedi.

Jiji dimdik ayağa kalktıktan sonra kafasını kaldırıp Okino Bey ve Kokiri Hanım'a baktı.

"Sana emanet, Jiji," dedi Kokiri Hanım. Jiji ise cevap vermek yerine her zamanki gibi hafifçe kuyruğunu hareket ettirdi.

"Hoşça kal anne, en kısa zamanda mektup yazarım."

"Tamam, bekliyorum."

"İşler istediğin gibi gitmezse geri gelebilirsin, biliyorsun," diye ekledi Okino Bey.

"Öyle bir şey OLMAYACAK Kİ!" diye cevap verdi Kiki hiç gecikmeden.

"Yani babası, şu an Kiki'yi şımartmanın sırası mı?" Kokiri Hanım, Okino Bey'e doğru ters bir bakış attı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

O sırada Okino Bey'in kapıyı açmasıyla birlikte evin içi, "Tebrikler!" diye bağıran seslerle doldu. Kasabadan on kadar kişi kapının önünde toplanmış bekliyorlardı.

"Aa!" Kiki şaşkınlıktan konuşamamıştı.

"Siz biliyor muydunuz?" dedi Kokiri Hanım boğuk bir sesle.

"Küçük Kiki'mizle vedalaşmadan gitmesine izin veremezdik ne de olsa," dedi birisi.

"Üstelik bu bir kutlama," dedi bir diğeri. Hepsi birden bir şeyler söylüyordu.

"Arada sırada gelip yine şu çanı çal olur mu?"

"Yolculuğunla ilgili anlatacaklarını dört gözle bekliyorum!"

Arada Kiki'nin arkadaşlarının da sesi duyuluyordu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Çok mutlu oldum. Teşekkür ederim." Kiki nihayet kısacık da olsa bunları söyleyebildikten sonra, ağlamaklı olmuş yüzünü saklamak istercesine Jiji'yi kucakladı.

Ansızın, "Neyse ki hava güzel," dedi Okino Bey, kafasını kaldırmış gökyüzüne bakıyordu.

Veda sözcükleri pek çok kez tekrarlandıktan sonra, Kiki süpürgenin önüne radyosunu astı, arkasına da Jiji'yi bindirip havalandı. Yerden biraz yükseldi ve arkasını dönüp Kokiri Hanım'la vedalaştı. "Anne, kendine iyi bak!" Kiki, annesinin olduğu yerden biraz uzaklaşmazsa, kendisinin de annesinin de ağlayacağını anlamıştı.

"Dikkat et, gözlerini yoldan ayırma lütfen." Kiki'yi arkasından annesinin o her zamanki bildik sesi takip etti. Sonra da bu sözü duyan herkesin kahkahaları.

Kiki rahatlamıştı. Çünkü böyle özel bir an da olsa o, annesinin her zamanki gibi davranmasını istemişti.

"Hoşça kalın!"

Kiki bir kez daha bağırdıktan sonra bir hamlede iyice yükseldi. Herkesin eli bir yaprak gibi sallanıp sonra da giderek silikleştiğinde, tüm şehrin ışıkları yanıp sönmeye başladı, sanki yıldızlı gökyüzünü ters çevirmişlerdi. Gökyüzünde asılıymış gibi duran yusyuvarlak Ay sanki Kiki'ye göz kulak oluyor gibiydi.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Bir süre sonra şehrin ışıkları da gözden kayboldu, artık aşağıda tek görebildiği şey simsiyah hayvan sırtına benzeyen dağlardı.

"Hadi ama, nereye gideceğimize karar ver artık," diye dürttü Jiji arkadan.

"Hımm..."

Kiki aceleyle dört bir yana bakındı. "Güney! Güneye doğru gitmek istiyorum. Sürekli güneye doğru gidersen, yolun bir yerlerde mutlaka denize çıkar diye duymuştum. Hayatımda bir kere de olsa denizin nasıl bir şey olduğunu görmeyi çok istiyorum. Jiji olmaz mı?"

"Olmaz dersem bir anlamı var mı ki?"

Kiki süpürgesini şöyle bir sallayıp, "Lütfen olmaz deme!" diye bağırdı.

"Kızlar neden böyle gereksiz sorular sorar acaba. Kiki Hanım aman bir yanlışlık olmasın, sizden rica ediyorum. Deniz değil, bir şehir arıyoruz çünkü."

"Elbette, siz hiç merak etmeyin. Nerede kalmıştık, güney, güneye..."

Kiki şaşkın şaşkın etrafına bakındıktan sonra rahat bir nefes aldı. "Tamam buldum, işte bu taraf! Ay sol tarafta kaldığına göre yanılmıyorum."

Kısa bir ıslık çaldıktan sonra hızını iyice artırdı. Karşıdan esen rüzgâr giderek hızlanmaya başlamıştı ve süpürgenin çalı kısmı şırıl şırıl akan bir ırmağınki gibi sesler çıkarıyordu.

*

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Bazen siyah dağların arasından minik minik ışıklar görünüyordu. Bazen de aniden gri renkte tarlalar ortaya çıkıyordu. Ama bunlar öyle uzun sürmüyor, sonra yine hemen peş peşe dağlar devam ediyordu.

Kiki hiç durmadan uçmaya devam etti. Doğuda hava, hafiften açılmaya başlamıştı. Gökyüzünün açık renkli kısmı sanki gecenin karanlığını kovalıyormuşçasına gitgide büyüyordu. Böylece o zamana dek gri ve koyu mavi renkte olan dünya, farklı farklı renklere boyanmaya başlıyordu. Alçak dağlar ilkbaharın yumuşacık yeşiliyle kaplanmıştı ve sanki havalanıp gökyüzünde süzülmek istiyorlarmış gibi hafif görünüyorlardı. Sivri kayalıklı dağlar ise ıslakmış gibi parlamaya başlamıştı. Güneşin ışıklarının tek bir çizgisinin bile dünyayı bu kadar güzelleştirmesi, Kiki'nin kalbini küt küt attıracak kadar heyecanlandırmış, onu hayran bırakmıştı.

Derken dar bir vadide küçük bir köy göründü, bacalarından çıkan dumanlar birer ikişer çizgi hâlinde yan tarafa doğru dağılıyordu. Hemen sonrasında ise dağların arasından parıldayan incecik bir nehir göze çarptı. Nehir bir görünüp bir kaybolurken giderek büyümüştü.

"Şu nehri takip edelim! Bakalım dedikleri gibi sonu gerçekten denize çıkacak mı?"

Radyosunun düğmesini çevirdi ve çıkan şarkıya ıslıkla eşlik etmeye başladı. Süpürge ise arkadan

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

esen rüzgârın yardımıyla enerjik bir şekilde uçmaya devam etti.

Kiki birden kendi kendine konuşur gibi, "Annem büyük şehirlerle ilgili çok şey söyledi ama ben yine de küçük bir yer olsun istemiyorum," dedi.

"Nasıl bir yer olsun o zaman?" Jiji, rüzgârın ve radyonun sesine yenilmemek için sesini yükseltmişti.

"Hımın, annemin yerleştiği kasabadan büyük olsun. Yüksek binaları, hayvanat bahçesi olsun. Trenlerin girip çıktığı bir istasyonu olsun. Bir de lunaparkı... Ya sen Jiji?"

"Gözünü hırs bürümüş senin. Bana... sadece güneş gören bir çatısı... Sonra güneş gören çıkma bir penceresi... Ha bir de güneş gören koridoru olursa..."

"Bana bak, üşüyor musun yoksa sen?"

"Evet, biraz."

"O zaman buraya gelsene. Hiçbir konuda çekinmek yok, tamam mı? Bundan sonra birbirimizden başka kimsemiz olmayacak çünkü," dedi Kiki, sonra da sırtına yapışmış hâldeki Jiji'yi dizine oturttu.

Bir süre sonra Jiji aniden kafasını uzatıp, "Kiki, şurası nasıl sence?" diye sordu. Tam aşağıda görünen şehir, çok güzel yemyeşil dağlarla çevriliydi, tıpkı bir tabağı andırıyordu. İç içe geçmiş kırmızı, yeşil çatılar ise çorbanın içindeki havuç ve bezelye tanelerine benziyordu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Güzelmiş," dedi Kiki.

"Kesinlikle böyle bir şehir olmalı bence. Yaşamak için yani," dedi Jiji, bilmiş bilmiş.

Kiki tam, "Ama... biraz fazla küçük..." diyecekti ki daha cümlesini bitiremeden aniden parmağıyla bir yere işaret ederek, "Aa! Şuraya bak!" diye bağırdı. İşaret ettiği şey oldukça aşağılarda minicik siyah bir noktaydı ve giderek yaklaşıyordu, daha dikkatli baktı, bir cadı omzunda siyah kedisiyle birlikte süpürgesiyle uçuyordu. Ama sarsıla sarsıla bir uçmaydı bu, sanki vahşi bir ata binmiş gibiydi.

"Yanına gidelim mi, ne dersin?" Kiki süpürgesini iyice aşağıya doğrulttu.

"Aa."

Kız, Kiki'yi gördüğünde hâlâ sarsıla sarsıla uçmaya devam etse de gözleri şaşkınlıktan fal taşına dönmüştü. Kiki'den yaşça biraz büyük gibiydi. Büyük bir hızla baştan ayağa Kiki'yi süzdükten sonra, "Bizden biriyle karşılaşmayalı uzun zaman olmuştu. Nereden geldin? Dur tahmin edeyim, bugün senin için o büyük gün, değil mi?" dedi.

Kiki süpürgesiyle kızın yanına gitti, birlikte yan yana uçarken, "Evet doğru, dün gece çıktım yola. Nereden anladın?" diye karşılık verdi.

"Çok kolay. Bir kere çok şıksın. Sonra, yüzünde de gergin bir ifade var. Ben de senin gibiydim."

"Çok mu belli oluyor? Oysa hiç çaktırmadığımı sanıyordum," dedi Kiki kıkırdayarak.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Ya sen ne zaman çıktın yola?"

"Yakında bir yıl olacak."

"Burası nasıl? Beğendin mi peki?"

"Nihayet alıştım."

"Çok zorlandın mı?" Kiki biraz endişeyle eğilip kızın yüzüne baktı.

"Fena iş çıkarmadığımı düşünüyorum," dedi abla cadı, gururlu bir şekilde omuz silkti. Yusyuvarlak yüzünün iki tarafında ortaya çıkan iki derin gamzeyle birlikte yüzünde nazik bir ifade belirdi.

(İşte bu yüz ifadesi olmalı.)

Kokiri Hanım'ın, "Güler yüzlü olmak," hakkında söylediklerini hatırladı.

"Peki hayatını nasıl kazanıyorsun?"

"Fal bakıyorum. Kedim Pupu ile birlikte. Ben insanların hislerini bir şekilde anlayabiliyorum. Dediklerimin doğru çıktığını söylüyorlar. Bilmiyorum, belki de sadece iltifat ediyorlardır. Bu şehrin insanları çok iyi kalpli çünkü."

"Ne güzel. Yakında ailenin yanına dönüyor olmalısın."

"Evet! Göğsümü gere gere dönebileceğim o yüzden bu bile benim için yeterli. Öyle görünmüyor olabilir ama bu iş bazen çok zorlayabiliyor."

"Tahmin edebiliyorum. Süpürgen de epey hırpalanmış görünüyor zaten."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Hahaha! Sandığın gibi değil. Ben uçmayı pek beceremiyorum. Ama arada bir de olsa uçuyorum, yoksa cadı olduğumu unutacağım ki bunu hiç istemem. Hem de ne güzel kendi ayaklarım üzerinde duruyorken, öyle değil mi? Bugün karşı dağda bir çiftliğin ineği kendisini pek iyi hissetmiyormuş, gidip bir bakmamı istediler, sabah bu kadar erken o yüzden yoldayım. Falla hiç ilgisi yok aslında..."

"Aa! İnek mi?"

"İyi bir cadı olmak istiyorsan senden bir şey istendiğinde hayır dememelisin. Bu inek birazcık değişik bir inek, tıpkı insana benziyor. Geçen gün de boynuna bağladıkları zilin sesini beğenmediği için huysuzlanmıştı."

"Derdine de bak!" diye güldü Kiki.

"Müzik seviyor herhalde. Çanı değiştirip bir süre yanında şarkı söyleyince keyfi yerine geldi. İneğin sahibi her seferinde teşekkür olarak müthiş lezzetli bir peynir hediye ediyor. Peynir hem çok güzel kokuyor hem de sobada biraz kızarttığında eriyip uzuyor. O yüzden oraya gitmeye can atıyorum."

"Kıskandım doğrusu. İşlerini yoluna koymuşsun."

"Senin de işlerin yolunda gidecek! Sen de benim gibi sevimlisin. Benim gibi kafan da fena çalışmıyor sanki, üstelik çok da iyi uçuyorsun; biraz erkek fatmalık var gibi ama... Sana kolay gelsin. Benim artık gitmem gerek."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Abla cadı Kiki'ye el salladıktan sonra tekrar sarsıla sarsıla uzaklaştı.

"Sanki biraz da kendisini övdü gibi geldi bana?" dedi Jiji, alçak sesle.

"Ama benim için güzel şeyler söyledi."

"Öyle mi dersin? Kedisi de bir havalardaydı. Selam bile vermedi. Benden biraz kıdemli olduğu için midir nedir, burnu bir karış yukardaydı."

"Ah Jiji sana ne demeli bilmiyorum ki, onunla konuşmak mı istedin sen? Eğer biriyle konuşmak istiyorsan önce sen selam vermelisin."

"Hiç de bile, ben..." diye homurdandı Jiji.

"Neyse. Şimdi kendi işimize bakalım," dedikten sonra Kiki hızlı bir manevra yaparak sağa döndü ve yoluna devam etti.

Kiki hiç durmadan uçmaya devam etti. Aslında iyi olabileceğini düşündüğü birkaç şehirden de geçti. Jiji her seferinde, "Bir an önce karar ver artık," diye Kiki'yi sıkıştırsa da Kiki her seferinde, "Denize varalım öyle," diye karşılık veriyordu. "Biraz daha, sadece biraz daha," diyordu her seferinde.

Nihayet dağlar giderek azalmaya tarlalar, köyler, şehirler ise daha sık görünmeye başladı. Artık nehir genişlemişti ve daha büyük kıvrımlarla akıyordu. Nehrin üzerine düşen Kiki ve Jiji'nin küçük gölgesi ise sanki yüzen bir balığı andırıyordu.

"Aah! Şu deniz değil mi?" diye bağırdı Jiji.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Sürekli aşağıya bakmaktan önüne bakmayan Kiki kafasını kaldırdı, çok uzakta incecik bir çizgi parlıyor ve denizle gökyüzünü ikiye ayırıyordu.

"Evet! Deniz! Yanılmıyorsun! Her şeyi ne kadar hızlı buluyorsun!"

"Ben de bir şey sanmıştım, su birikintisinin biraz büyüğüymüş ya sadece!" dedi Jiji. Çok da tatmin olmamış gibiydi.

Kiki coşkuyla, "Ama bu harika! Harika değil mi?" diye haykırırken bir yandan da göz alabildiğine uzanan manzaraya bakıyordu, derken birden nehrin denizle buluştuğu yerdeki şehre gözü ilişti.

"Şuraya bak! Bu bir şehir! Kocaman bir köprü!" diye bağırdı yine.

Aynı anda, "Aa! Tren!" diye bağırdı Jiji.

Kiki, "Hadi hemen gidip bakalım!" diye karşılık verdi ve hızını artırdı.

Şehre yaklaştığında düşündüğünden çok daha büyük bir yer olduğunu fark etti. Gökyüzüne doğru uzanan üçgen, dörtgen pek çok yüksek bina vardı. Kiki etrafına şöyle bir baktı ve heyecan içinde, "Ben, kararımı verdim! Burası!" dedi.

"Ama biraz fazla büyük sanki. Kokiri Hanım'ın dediklerini hatırlıyorsun değil mi? Büyük ve kalabalık yerler hakkında iki kez düşün demişti." Jiji biraz endişeli görünüyordu.

"Ama çok beğendim! Şu kuleye baksana!" dedi. Kiki'nin işaret ettiği saat kulesi, şehrin hemen he-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

men tam ortasında yer alıyordu ve o kadar yüksekti ki sanki cennete doğru uzanan bir merdivenmiş izlenimi uyandırıyordu. "Kuleden tutup bütün şehri topaç gibi döndürmek kimbilir ne kadar eğlenceli olurdu. Gölgesi o kadar uzun ki şehrin tamamı güneş saatine benziyor, değil mi?" Kiki hayran hayran aşağıya bakıyordu.

"Hayal gücüne hayran kaldım. Ama ya daha önceki şehirde olduğu gibi burada da bir cadı yaşıyorsa?" diye sordu Jiji.

"Aşağıya inip birilerine sormadığımız sürece bunu bilemeyiz, değil mi?"

Kiki alçalmak için süpürgesinin sapını iyice aşağıya doğru indirerek şehrin caddelerinden birine doğru yol aldı.

Cadde, öğleden sonra alışverişe çıkan insanlarla cıvıl cıvıldı. Arnavutkaldırımı caddeye ayağını pat diye vurup indiğinde herkes irkilerek durdu. Kimisi korkudan geri çekilirken, kimisi de birilerinin arkasına saklandı, derken çok kısa bir süre içinde Kiki'nin etrafında çepeçevre bir insan duvarı oluştu. Kiki aceleyle süpürgesinden indi, Jiji'yi omzuna koyduktan sonra suratına bir gülücük kondurdu.

"Şey, adım Kiki. Cadıyım..."

"Aa, cadı mı? Bu zamanda cadı mı kaldı..."

Teyzelerden bir tanesi gözlüğünü oynatarak gözlerini kırpmadan Kiki'ye bakıyordu.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Aa! O zaman bu şehirde bir cadı yaşamıyor mu? Çok sevindim. Ben Kiki, cadıyım, bu da siyah kedim Jiji. Sizi bir süre rahatsız edeceğiz." Kiki bunları dedikten sonra etrafına şöyle bir baktı ve eğilerek nazikçe selamladı.

"Rahatsız edeceğiz derken Koriko'da mı yaşayacaksınız?" diye bir adam söze karıştı.

"Buna kim karar verdi? Yeni belediye başkanı mı acaba?" diye bir kadın sesi duyuldu.

Derken herkes yanındakiyle göz göze geldi ve kendi aralarında konuşmaya başladı.

"Burada bir cadı yaşayınca ne olacak ki?"

"Yani bu zamanda gökyüzünde birilerinin uçuyor olması biraz tuhaf değil mi?"

"Eskiden her şehre bir cadı lazım derlerdi ama. Yokluğu şimdiye kadar pek de hissedilmediğine göre..."

"Anne, cadılar sihir yapar değil mi? Ne güzel."

"Hiç alakası yok! Onlar korkutucu şeyler yaparlar!"

"Neyin peşindesin? Umarım aklında bir kötülük yoktur."

Ardı ardına söylenen bu çok da kibar olmayan sözler karşısında Kiki'nin resmen boğazı düğümlendi. Buna rağmen bir yandan "güler yüzlü ol, güler yüzlü ol" diyerek kendi kendine moral vermeye çalışıyor, bir yandan da bir şeyler söylemesi gerektiğini düşünüyordu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Ben, eğer izin verirseniz, bu şehirde yaşamak istiyorum. Çok güzel bir yer, üstelik saat kulesi de çok hoş."

"Beğenmene sevindik ama..."

"Ama burada bir sorun istemiyoruz."

"Keyfin bilir!"

Herkes içinden geleni söyledikten sonra dağıldı ve şehrin içinde kaybolup gitti.

Kiki'nin o âna kadar ki tüm neşesi kaybolmuş, keyfi kaçmıştı. Oysa bu şehirde bir cadının yaşamadığını öğrendiğinde insanların kendisini bulup ona kucak açacağını sanmıştı. Sabahtan beri ağzına tek lokma koymadan yaptığı yolculuğun tüm yorgunluğu üzerine öyle bir çökmüştü ki vücudu bir yerlere batarak kaybolup gidecek sandı.

Oysa Kiki'nin doğduğu yerde insanlar bir cadıyla yaşamaya bayılırdı. "Cadılar, gıcırdayan kapılara damlatılan yağ gibidir. Onların olduğu yerde canlılık vardır," diyerek cadıları el üstünde tutarlardı. Her gün birileri, "Bu da sizin payınız," diyerek lezzetli yiyecekler getirirdi. Elbette ki Kiki ve ailesi de bunların altında kalmaz, karşılığında onlar da mutlaka bir şeyler götürüp hediye ederlerdi. Kokiri Hanım hazırladığı hapşırık ilaçlarından verir, kasabadakilere eski zamanlardan beri kullanılan şifalı otların adlarını öğretir, yalnız yaşayan yaşlılarla kedi beşiği oynayıp unuttukları şeyleri süpürgesiy-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

le ulaştırırdı, kısacası herkes dayanışma içinde yaşayıp giderdi.

Kiki doğduğundan beri hep bu şekilde yaşamaya alışkın olduğundan biraz önce kendisine söylenen "keyfin bilir" sözünü bir türlü içine sindiremiyordu. İlk kez geldiği bu şehirde, "Keyfinin bildiği gibi" nasıl yaşayabilirdi, hiçbir fikri yoktu.

Kiki ana caddeden uzaklaşıp ara sokaklardan birine girdikten sonra süpürgesini arkasından sürükleyerek üzgün bir şekilde yürümeye başladı.

Jiji ansızın, "Annenin de söylediği gibi bence büyük şehirler iyi bir tercih değil," dedi. Kiki'nin omzunda oturmuş, öylece kalmıştı.

Kiki gözyaşlarının akmaması için kafasını yavaşça salladıktan sonra, "Ne yapacağız biz şimdi..." diye mırıldandı ve Jiji'nin kuyruğunu okşadı.

"Elbet bir yol bulunur," dedi Jiji. Kuyruğunu zoraki bir neşeyle salladı.

Akşam olmak üzereydi. Yiyecek sıkıntıları yoktu, Kokiri Hanım'ın hazırladığı yiyecekler olduğu gibi duruyordu. Ama nerede uyuyacaklardı? Otel gibi bir yerde geceyi geçirmek için paraları vardı ama, bir cadının konaklamasına izin verirler miydi? Kiki kendisine olan güvenini tamamen kaybetmişti, çaresizce yürüyordu.

Jiji, "Tüh! Cadıların eski gücü de kalmadı. Eskiden olsa bu yapılanlar karşılıksız bırakılmazdı. Şu kuleden tutup bütün bir şehri bir dağın tepesine bırakı-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

verirlerdi," diye bağırdı birden, Kiki'yi neşelendirmek istemişti. Kiki ise sessizce omuz silkmekle yetindi.

Nereye gittikleri hakkında en ufak fikirleri olmadan oradan oraya yürürlerken dar bir sokağa ulaştılar. Yüksek binalar yerine birbirine yaslanmış küçük evler sıralanmıştı. Güneş çoktan batmıştı, sağlı sollu dükkânlar da kepenklerini kapatmaya hazırlanıyordu. Yemek zamanı olmalıydı, birbirlerine çarpan tabakların sesi, gülüşmeler evlerin penceresinden dışarıya taşıyordu.

Birden tam karşıdaki yarı kapalı ekmek fırınından tiz sesli bir kadın sesi duyuldu.

"Tüh, biraz önce gelen kadının olmalı, bunu nasıl unutmuş! Hadi götür de ver."

Kiki bu sözlerin kendisine söylendiğini sanarak ayağa fırladı. Ama hemen arkasından bir erkek sesi duyuldu.

"Bu telaş da ne? Ne kadar da abartıyorsun, altı üstü bir bebek emziği. Bebeğini unutmamış ya! Benim bu akşam sözüm var. Yarın sabah olsun bir koşu gider veririm."

"Sabaha geç olacağı için sana söylüyorum. Devamlı müşterimiz. Ta uzaktan hem de bebeğiyle bizden tereyağlı rulo çörek almaya geliyor. Senin için altı üstü bir emzik olabilir ama bir bebeğin olmazsa olmazıdır! Senin pipon gibi! Bu akşam uyuyamaz da zavallıcık. Tamam ben götürürüm."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Büyük ihtimalle fırının sahibi olan kadın kepengin altından eğilerek dışarı çıktı. İçeriden erkeğin sesi takip etti.

"Ne yapıyorsun? O hâlde nehrin ta diğer tarafına gitmeyeceksin herhalde?"

Kiki kadının her an doğuracakmış gibi duran kocaman karnını fark etti. Elinde sımsıkı emziği tutuyordu. Arkasına dönüp, "O zaman sen mi götüreceksin?" diye sordu.

"Yarına ancak."

"Hıh!"

Kadın çenesini öne doğru öne çıkardı. Fırına doğru, "Bir de yakında baba olacaksın! Bebeğimin babasının daha iyi yürekli olmasını dilerdim," dedikten sonra sipsivri kocaman karnını iki eliyle tutarak yürümeye başladı. Kadının omuzları öne arkaya sallanıyor, belli ki nefes almakta zorlanıyordu.

"Affedersiniz..." Kiki hiç düşünmeden kadının arkasından seslendi. "Sizin için bir sakıncası yoksa ben sizin yerinize götürebilirim."

Kadın arkasına döndü ve iki-üç adım geri attı. Sonra da büyük bir hızla Kiki'yi tepeden tırnağa şöyle bir süzdü.

"Böylesine küçük ve sevimli bir hanımefendi siyah elbise giyiyor, üstelik bir de yanında süpürge taşıyor, baca temizleyicisi misin yoksa?"

"Hayır, şey... aslında ben... Bu şehre daha yeni geldim, cadıyım," diye cevap verdi Kiki, korka korka.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Kadın yine büyük bir aceleyle Kiki'ye baktı. "Aa, cadı mı? Aa, cadı mısın sen? Cadıların olduğunu duymuştum ama hayatımda ilk kez bir cadı görüyorum." Aldığı derin nefesle kadının omuzları yukarı doğru kalkıp indi. "Ama, yok canım daha neler! Aslında, tiyatro oyuncususun sen, öyle değil mi?"

Kiki aceleyle başını iki yana doğru salladı. "Hayır! Ben gerçekten bir cadıyım. O yüzden, götürmek benim için çok basit bir iş, lütfen size yardım etmeme izin verin," dedi nazikçe.

"Yani gerçek bir cadısın, öyle mi? Ama biraz uzak. Yine de gidebilir misin?"

"Ee, şey... çok uzak olmasında bir sakınca yok ama... Kuzey tarafları, yani kuzey kutbu falan değildir herhalde. Üstüm biraz ince, mantom yok da benim."

Kadın kendini tutamayıp bir kahkaha patlattı. "Nedense sevdim seni. O zaman gerçekten senden yardım isteyebilir miyim?"

"Evet, elbette!" Kiki de gülerek cevap verdi. Ama birden içini bir endişe kapladı. "Şey, hanımefendi..."

"Hanımefendi mi? Bana burada herkes fırıncı Osono der," dedi.

"O hâlde, şey... Osono Hanım. Ben gökyüzünde uçarak gideceğim. Sizin için bir sakıncası olur mu?"

"Amma abarttın yine! Uçağa binmene gerek yok canım."

"Yok, ben süpürgeyle gideceğim."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Nasıl yani?" Osono Hanım anlamamıştı, ağzını bir açıp kapattıktan sonra nihayet konuşabildi. "Ne tuhaf bir gün." Kafasını şöyle bir salladı ve konuşmaya devam etti. "Cadı da olabilirsin, bostan korkuluğu da, uça da bilirsin yüze de bilirsin, benim için önemli değil. Ben konuları karmaşık hâle getirmeyi pek sevmem. Şu an benim için en önemli şey, bu emziğin yerine ulaşması," dedi.

"Böyle konuşmanız benim de içimi rahatlattı," diye cevap verdi Kiki, yüzünde bir gülümseme belirmişti. Jiji de Kiki'nin omzunda kuyruk sallayıp şirinlik yaparak ona eşlik etti.

"Artık karar verdiğimize göre acele et lütfen," dedi Osono Hanım. Önlüğünün cebini karıştırırken, "Sana hemen bir kroki çizeceğim. Bir de, sana güvenmediğimden değil ama, emziği ulaştırdığında bebeğin annesinden ismini bu kâğıda yazmasını iste olur mu? Hem böylece ben de bu iyiliğinin karşılığını vermek isterim."

"Oley, yaşasın!" Kiki istemeden arkadaşıyla ko-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

nuşuyormuş gibi bağırdı. Krokiyi ve emziği alır almaz süpürgesine bindi ve ayağıyla yere hızlıca pat diye vurarak havalandı.

Arkasından, "Aa, gerçekten bir cadıymış," diyen Osono Hanım'ın sesi duyuldu.

Kiki, emziği sağ salim yerine ulaştırdığında bebeğin annesi, "Hayat kurtardınız," diyerek defalarca teşekkür etti. O sırada feryat figan ağlamakta olan bebek ise ağzına emzik verilince keyfi yerine geldi ve gülümsedi.

Kiki gökyüzünde ekmek fırınına doğru yol alırken kendini çok iyi hissediyordu. "Hayat kurtardınız," sözü, az öncesine kadar tüm neşesini yitirmiş Kiki'nin kalbini sımsıcak sarıp sarmalamıştı. Poposuna yapışıp kalmış Jiji'ye döndü, "Ben iyiyim, lütfen sen de iyi ol tamam mı?" dedi.

Jiji burnundan çıkardığı bir sesle cevap verdi. "Birden karnım acıktı benim."

"Benim de," dedi Kiki, bir yandan da elini uzatıp Jiji'nin sırtına pıt diye hafifçe vurdu ve devam etti. "Bu iş bitince bir ağaç altı bulalım da annemin hazırladığı yolluklardan yiyelim. Ama fazla abartmayalım. İdareli yememiz lazım. İyi ki ay bu kadar büyük, yoksa işimiz zordu."

Fırıncı Osono Hanım, Kiki'nin onu bıraktığı yerde hâlâ ağzı açık şekilde gökyüzüne doğru bakıyordu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Kiki sessizce yere indiğinde hemen söze girdi. "Uçabilmek çok işe yarıyor olmalı. Nasıl uçulduğunu bana da öğret."

"Bu imkânsız. Damarlarınızda cadı kanı akmıyorsa ne yazık ki uçamazsınız."

"Öyle mi?" dedi Osono Hanım hayal kırıklığıyla. "Benim damarlarımda akmadığını nereden bilebiliriz ki... Ne dersin? Umut yok mu?" Osono Hanım kocaman karnından iki elini çekip kollarını kuş gibi çırptı.

Kiki gözlerini kısarak hafifçe güldü. "Evet, yanılmıyorum, siz bir cadıya benzemiyorsunuz."

"Yanılmıyorum mu? Nereden anladın ki?"

"Hissettim."

"Bu hiç de eğlenceli değil ama. Gerçi haklısın, bu imkânsız olmalı çünkü büyükannemin de büyük büyükannemin de cadı olduğuna dair hiçbir şey duymadım. Bu arada bebek nasıldı?"

Kiki, bebeğin annesine ismini yazdırdığı krokiyi Osono Hanım'a uzattı. "Ağlıyordu ama keyfi hemen yerine geldi... Ben de çok mutlu oldum."

"Buna çok sevindim. Bu arada cadı hanım size bir teşekkür borcum var."

"Bana Kiki diyebilirsiniz. Teşekküre de hiç gerek yok. İyi birisiyle karşılaşmak bile... bu kadarı bile... artık... Ben, bu şehre yeni geldim de..."

"Ne kadar da alçakgönüllüsün," dedi Osono Hanım ve fırındaki tereyağlı rulo çöreklerden beş tane alıp Kiki'ye uzattı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Bugünkü satıştan artakalanlar ama..."

"Nefis görünüyorlar, ellerinize sağlık." Kiki'nin sesi çok neşeli çıkmıştı, çörekleri aldı, kadını nazikçe eğilerek selamladı ve gitmek üzere harekete geçti.

"Şey, cadı hanım, adın Kiki'ydi değil mi? Bu şehre yeni geldim dedin, bu akşam nerede kalacaksın?" diye seslendi Osono Hanım.

"..."

Kucağında Jiji arkasına döndüğünde üzgün bir şekilde yere baktı.

"Daha neler! Bana kalacak yerim yok demeyeceksin herhalde."

"..."

"Neden daha önce söylemedin? O zaman bizim un deposunun ikinci katını kullan. Küçük bir oda ama bir yatak var, hem su da biraz akıyor."

Kiki istemsizce Jiji'yi sımsıkı kucakladı ve "Gerçekten mi?" diye haykırdı.

"Eğer hoşuna gitmezse yarın daha iyi bir yer ararsın."

"Hoşuma gitmemek de ne demek, mümkün değil! Beni zor bir durumdan kurtardınız. Ben aslında ne yapacağımı bilmez hâldeydim. Ama gerçekten sizin için bir sakıncası yok mu? Ben bir cadıyım. Anladığım kadarıyla bu şehirde insanlar cadıları pek sevmiyorlar."

"Ama ben seni sevdim. İçin rahat olsun. Hem evde bir cadı ağırlamanın biraz da havalı bir şey ol-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

duğunu düşünüyorum." Osono Hanım yüzü yine biraz düşen Kiki'nin çenesinden tuttu ve kafasını yukarı kaldırıp göz kırptı.

Ekmek fırınının yanındaki un deposu ince bir unla kaplıydı, her taraf bembeyaz görünüyordu. Kiki ve Jiji iç huzuruyla yemek yedikten sonra yorgunluktan hemen yatağa girdiler.

"Yarın bembeyaz bir kediye dönüşmem umarım." Jiji kendi vücuduna şöyle bir baktı, sonra da hapşırdı.

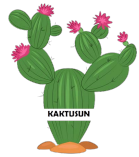
"Ama Jiji baksana, senin o çok sevdiğin güneş gören çıkma pencere de var," dedi Kiki, rahatlamıştı. Uzun bir yolculuk olmuştu ve kendi ayakları üzerinde durduğu ilk gün nihayet sona ermek üzereydi.

"Kiki yarın başka bir yer arayacak mıyız?" diye sordu Jiji.

"Bu şehirde biraz daha vakit geçirmek istiyorum ben. Düşündüğüm kadar hoş karşılanmadım ama fırının sahibi beni sevdi değil mi? Belki bir-iki kişi daha sever. Sen de öyle düşünmüyor musun?"

"Hıhı, haklı olabilirsin. İki ya da üç kişi daha sever belki," dedikten sonra Jiji mışıl mışıl bir uykuya dalmıştı bile.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

4

Kiki Kendi İşini Kuruyor

Kiki'nin Koriko'ya gelişinin üzerinden tam üç gün geçmişti. Fırıncı Osono Hanım, "İstediğin kadar kalabilirsin," demişti ona, Kiki de bu sözdeki iyiliğe tutunmuş ve depoya girdikten sonra bir daha hiç çıkmamıştı. İştahı olmamasına rağmen annesinin hazırladığı yolluktan kalanları ve Osono Hanım'ın ona verdiği tereyağlı rulo çörekleri yemeye çalışmış, tüm zamanını yatağın kenarında dalgın dalgın otururak geçirmişti. Kiki'nin bu halleri Jiji'ye de bulaştığından olsa gerek Jiji de Kiki'ye yapışmış, yanından ayrılmamıştı.

Yiyecek bir şeyler almak için dışarı çıkmanın vakti artık gelmişti. Buna rağmen Kiki dışarıya çıkacak gücü kendinde bir türlü bulamıyordu. Şehrin durmak bilmeyen uğultusu, penceresinden görünen ve aceleyle yürüyen insanlar, Kiki'nin sebepsiz bir korkuya kapılmasına neden oluyordu. Bu şehirdeki herkes, her şey umursamaz bir ifadeyle hareket ediyordu sanki. Bebeğe emziğini ulaştırdığı gece, artık her şeyin yoluna gireceğine inanmıştı ama ertesi gün bu inancı da yerle bir olmuştu.

"Çünkü... ben... çünkü..."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Kiki, bugün de sabahtan beri sudan bahaneler uydurup içinden tekrar edip duruyordu.

Bu şehirde bu şekilde, sıradan bir insan gibi de yaşayabilirim. Olmadı, annemlerin yanına dönerim, tabii bundan duyacağım utanca katlanabilirsem... Ama eve geri dönersem, kafası kabuğundan sadece birazcık dışarıda bütün hayatını tamamlayan salyangozdan ne farkım kalır? Salyangozlara ayıp oluyor, biliyorum ama ben öyle yaşamak istemiyorum, diye düşünüyordu Kiki. Bir eli tıkanmış gibi hissettiği göğsünde, uzun süre odanın bir köşesine dayadığı annesinin süpürgesine baktı.

(Böyle olmayacak! Yapabileceğim bir şey bulmak zorundayım... Bebeğe emziğini ulaştırdım. Öyle bir şey olursa belki yapabilirim! Ne de olsa gökyüzünde uçmakta iyiyim! Hani annem de demişti ya. Büyük şehirlerde insanların vakti olmaz diye. Tamam işte! O büyük şehirde ben varım! Vakit olmadığı için küçük şeyleri getirip götürmek konusunda yardıma ihtiyacı olan insan belki de çoktur.)

Kiki bunları düşünürken kalp atışları biraz hızlanmıştı. Kendisini görmeye gelen Osono Hanım'a fikrini sordu.

"Teslimat mı? Yani nakliyatçı gibi mi?" Osono Hanım çok da iyi anlayamamıştı.

"Evet ama... ama taşınabilecek her şey, büyük eşya olmak zorunda da değil... Örneğin küçücük şeyler bile... İnsanlar çekinmeden... nasıl anlatsam...

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

komşunun kızından ister gibi benden de rahatlıkla isteyebilirler...”

“Hımm... Aslında bu fena fikir sayılmaz. Evet, evet. Düşününce bana bile yardımı olur. Bebek doğduğunda, eskisi gibi öyle her şey için rahatça dışarı çıkamayacağım. Evet, iyi fikir, bu iyi bir fikir!”

Osono Hanım daha da yaklaştı. “İyi ama çok küçük şeyler taşıyacaksan fiyatlandırmak zor olabilir. Nasıl yapacaksın?”

“Bana bir şeylerini azıcık vermeleri yeterli.”

“Hı, nasıl yani?” diye sordu hemen Osono Hanım.

“Paylaşmak... Biz cadılar, son zamanlarda böyle yaşıyoruz. Bizim elimizden gelen bir şey varsa yapıyoruz, karşılığında da insanlar sahip oldukları bir şeyleri bizimle paylaşıyor; buna bir tür ‘karşılıklı dayanışma’ da diyebiliriz.” Kiki farkında olmadan annesi Kokiri Hanım gibi konuşmaya başlamıştı.

“Şimdi sen söyleyince hatırladım... Öyle bir şey vardı doğru. İyi de bu yetmez ki!”

“Yoo. Biz cadıların çok şeye ihtiyacı olmaz. Giysilerimiz, gördüğünüz gibi, yiyecek deseniz o da azıcık olsa yetiyor. Yetmezse de olduğu kadarıyla yetinmek niyetindeyim.”

“Demek öyle,” Osono Hanım hayranlıkla kafasını salladı. “O zaman sana bir de ofis gerekecek, öyle değil mi?”

“Evet, küçük de olsa, en azından tabela asarım, ‘teslimatçı’ gibi.”

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Öyleyse burası nasıl? Yani aşağıdaki un deposu. Eşyaları bir köşeye toplarız."

"Nasıl yani? Gerçekten mi?"

"Yani biraz küçük ama, ticarete küçük başlamak iyidir. Onu giderek büyütmek çok keyiflidir çünkü." Osono Hanım yeni işe sanki kendisi başlıyormuş gibi heyecanlanmıştı. "Pekâlâ karar verildiğine göre bir an önce harekete geçmelisin. Ama Kiki, 'teslimatçı' konusunu biraz daha düşün istersen. Kulağa 'tesisatçı' demişsin gibi geliyor. Bir yerlerde 'kargo' gibi, 'hızlı kargo' gibi bir şey duymuştum. Evlere kadar hızlı teslimat yapıyorlarmış. Çok büyük kolaylıkmış. Evet! Bu işi sen yapacağına göre bence başına 'cadı' da eklemelisin! 'Cadı Kargosu!' İyi değil mi sence de?"

"İsmine 'cadı' eklemek sorun olmaz mı ki?"

"Bak, yine çekiniyorsun. Akılda kalıcı, değişik bir isim koymak iyidir. Bizimkine baksana. 'Fırıl Fırın'. Herkes hemen ezberleyiveriyor. Bu da sana bir ticaret sırrı." Osono Hanım kendinden emin bir şekilde kafasını salladı, bir yandan da Kiki'ye bakıyordu.

Ertesi gün Osono Hanım'ın bebeği dünyaya geldi. Kiki bir yandan fırındaki işlere yardım ederken bir yandan da Osono Hanım ile ilgilendiği için kafasını kaşıyacak vakit bulamıyordu. Ofis hazırlıkları biraz uzamış olsa da aşağı yukarı on gün sonra nihayet açılmaya hazır hâle geldi.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Undan beyazlaşmış ön duvar güzelce temizlenmiş ve bir tabela asılmıştı.

Kini'nin Cadı Kargosu

Kapıdan kapıya, iğneden ipliğe, herkesten hızlı teslimat.

Telefon 444-KİKİ

Osono Hanım'ın yardımıyla almışlardı bu şahane telefon numarasını da.

Kiki ve Jiji defalarca dışarıya çıkıp tabelaya baktılar. "Açtık artık, endişelenerek elimize bir şey geçmeyecek," diye mırıldandı, Kiki.

"Ha şunu bileydin! Kendi ayakları üzerinde durmanın çok heyecan verici olduğunu söyleyen kimdi, unuttun mu?" dedi Jiji. Elinden geldiğince o da destek olmaya çalışıyordu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Kiki, Osono Hanım'ın eşinin de yardımıyla, çalışırken ofiste ihtiyaç duyabileceği her şeyi edinmişti. Uzunca bir süredir dağınık hâlde duran un çuvallarını bir köşeye topladı, girişe yakın bir yere tuğla ve tahtadan yaptığı masayı, onun üzerine de yeni telefonunu koydu. Tam karşıdaki duvara büyük bir Koriko haritası yapıştırdı. Ve girişin hemen karşısındaki sütuna ise güzelce temizleyip pırıl pırıl yaptığı annesinin süpürgesini astı. Uzunca bir süre ona baktı.

(İyi ki o yeni cılız süpürgeyi getirmemişim. Endişe edeceğim bu kadar çok şey varken en azından bir de süpürgeyi kafaya takmayacağım.)

Gelgelelim ofisi açmasının üstünden bir hafta geçmesine rağmen henüz bir tane bile müşteri gelmemişti.

Kiki bebeği görmeye gittiğinde Osono Hanım, "Tabelaya 'Cadı'yı eklemek pek iyi bir fikir değildi galiba. Benim yüzümden, özür dilerim. İnsanlar emanet ettikleri eşyaların büyüyle değiştirileceğini, hatta kaybolacağını düşünüyormuş. Şakası bile kötü," dedi üzgün bir şekilde. "Bir kere deneseler eminim senden vazgeçemeyeceklerdir ama. Ben de rahatça hareket edemiyorum ki sana yardım etmenin bir yolunu bulayım."

"Sıkma canını. Elbet bir gün anlayacaklardır," dedi Kiki, gülümsedi. Ama odasına döner dönmez

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

sandalyeye çöktü kaldı, o kadar üzgündü ki öğle yemeğini bile yemeyi unuttu.

"Çok üzgünüm. Neden cadıların kötü şeyler yapacağına inanırlar ki?"

"Bilmediklerinden. Elden bir şey gelmiyor," dedi, Jiji bilmiş bilmiş.

"Gerçekten bilmiyorlar değil mi? Aslında cadılar hiçbir zaman kötü şeyler yapmadı ki. Sıradışı şeyler yapmış olabilirler ama... İnsanlar anlayamadığı şeyleri hemen kötülüyorlar. Bunlar eskide kaldı sanıyordum."

"O yüzden de öğretmek gerekiyor. Senin reklam denen şeye ihtiyacın var bence."

"Reklam mı? Nasıl yapacağım ki?"

"Örneğin mektup yaz."

"Nasıl bir mektup?"

"Ben şirin bir cadıyım, falan gibi."

"Hımm. Bu iyi fikir aslında." Kiki'nin sesi nihayet biraz neşeli çıkmıştı.

"O zaman bir mektup yazalım bakalım."

Kiki ayağa kalkar kalkmaz sımsıkı kapalı pencereyi açtı. Esen rüzgâr, 'Seni bekliyordum, nerede kaldın?' der gibi içeriye doluyordu. Ne çok güçlü ne çok soğuk, yumuşacık esen bir bahar rüzgârıydı bu. Kiki yüzüne değen rüzgârla birlikte son günlerde taş gibi kaskatı olmuş hislerinin onu terk edip gittiğini hissetti. Toprağın içinden çıkmış bir köstebek gibi gözleri kamaşmış hâlde usulca etrafa göz gezdirdi. Caddenin karşısında sıralanmış duran evlerin

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

pencereleri ardına kadar açıktı. Perdeler de sonuna kadar açılmıştı, güneş olduğu gibi içeri giriyordu. Rüzgârla birlikte radyodan bir şarkı duyuldu. Sanki birileri birilerine sesleniyordu.

Biraz ilerideki bir apartman dairesinin penceresine takıldı Kiki'nin gözleri. Genç bir kadın tüm gücüyle el sallıyordu. Telaşla 'buraya gel' der gibi el sallıyor, sanki Kiki'nin dikkatini çekmeye çalışıyordu. Kiki aceleyle kendini işaret ederek, "Ben mi?" diye sordu. Kadın 'evet,' anlamında başını sallayarak eliyle gelmesini tekrar işaret etti. Kiki aceleyle pencerenin olduğu yeri saydı. Üçüncü katın soldan dördüncü penceresiydi.

Süpürgesini kaptığı gibi, "Ben bir gidip geliyorum, sanırım beni çağırdılar. Jiji sen de geliyor musun?" diye sordu ve kapıyı açtı. Jiji, Kiki'nin olduğu yere sessizce neredeyse uçarak varmıştı bile.

Merdivenleri çıktığında evin kapısının açık olmasından doğru yere geldiğini hemen anladı. Biraz önceki genç kadın bir elinde gök mavisi bir valiz tutuyor, diğer eliyle de aynaya bakarak kırmızı bir şapka takıyordu.

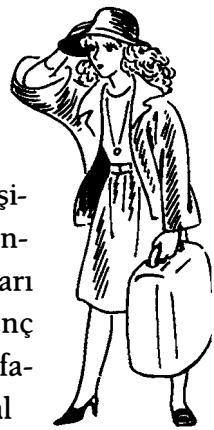
Aynadan Kiki'nin orada olduğunu fark ettiğinde, "Hadi gir, gir," dedi hızlı bir şekilde. "Fırıncıdan duydum, eşya taşıyormuşsun öyle mi?"

"Şey, evet."

"Duyduğuma göre havada uçarak gidiyormuşsun."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Evet." Kiki gözlerini kısmıştı. Yine kendisine kötü bir şey söyleneceğini düşünerek biraz da ürkmüştü.

"Karşılığında da öyle büyük şeyler istemiyormuşsun."

Kiki sessizce başını salladı.

"Ama sen cadı olamayacak kadar şirinmişsin! Cadı olduğunu söylediklerinde ağzından dişleri kafasından boynuzları uzamış birini hayal etmiştim oysa." Genç kadının ağzından bunlar çıksa da yüz ifadesi tam tersini söylüyordu, sanki hayal kırıklığına uğramış gibiydi.

Kiki, "Çok kötüsünüz!" diyecek oldu ama ağzını hemen kapattı.

"Ah, özür dilerim. Bu şehirde hiç cadı yaşamadığı için... Ben daha önce hiç cadı görmemiştim de. Eh, hikâyeler desen, onlarda da korkunç şeyler yazıyor. Bu arada işin karşılığında küçük bir şey derken ne kadar alıyorsun? Havada uçuyorsun ne de olsa, pahalıdır herhalde."

"Hayır, benimle bir şeyinizi azıcık paylaşmanız yeterli," dedi Kiki, gözlerini yine kısmıştı.

"Paylaşmak mı? O nasıl olacak? Ben bir terziyim. Pay denince aklıma ilk gelen şey dikiş payı, etek payı..."

Genç kadın ilk kez başını çevirip Kiki'ye baktı, gözlerini kısıp onu tepeden tırnağa öyle bir süzdü ki

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

burnunda kırışıklıklar oluştu. Başını iki yana sallarken cık cık cık dedi.

"Üzerindeki elbisen... Çok hoş ama biraz fazla uzun değil mi? Şimdi moda dizlerin yarısına gelen etekler. Şuna ne dersin? Üç gün sonra döndüğümde eteğini senin için kısaltabilirim. Böylece ödeşmiş oluruz, olmaz mı?"

(Daha ne götüreceğimi bile söylemeden kendi kendine karar verdi...)

Kiki hafifçe dudaklarını bükmüş, ayakta duruyordu.

Genç kadın tekrar aynaya baktı, şapkasını havalı bir şekilde dimdik oturttuktan sonra çok daha seri bir şekilde konuşmaya başladı.

"Uzaktaki bir müşterim çağırdığı için hemen çıkmam gerekiyor. Çok tez canlıdır, bir elbise istediğine karar verdiğinde onu o gün içinde hemen denemek ister. O yüzden de..."

Genç kadın daha sonra masanın üzerindeki beyaz bir tülle kapatılmış kuş kafesini gösterdi. "Bu, beş yaşındaki yeğenimin doğum günü hediyesi. Benim yerime götürmeni istiyorum. Yeni bir kuş kafesiyle oyuncak bebek, iki hediye birden istedi, inanabiliyor musun? Bir de söz verdirdi. Bugün saat dörde kadar ona ulaştıracakmışım. Eğer biraz olsun gecikirsem tam doksan dört kez amuda kalkacakmışım. Hayatında hiç o kadar amuda kalkmayı denedin mi sen? Tahmin edebileceğin gibi, neresi başın neresi ayağın anlamıyorsun bile. Bir saatim kaldı. Mutlaka zama-

nında götür olur mu? Çok rica ediyorum. Nasıl? Adres mi? Kayısı Sokak No:10. Nehrin oradan yukarıya doğru çıktığında şehrin biraz dışındaki büyük çiçekçinin arka sokağı. Nasıl? Adı mı? Yaramaz Çocuk dersen anlarlar. Hadi sana emanet, tamam mı?"

Kadın tek başına hızlı hızlı konuşup kafesi aceleyle Kiki'nin eline tutuşturduktan sonra kendisini apartmanın dışına attı.

Kiki kafesin tülünü kaldırıp içine göz attı. "Ah Jiji tıpkı sen! Ne şirin bir şey."

Kafesin içinde boynuna su yeşili kurdeleyle kocaman bir fiyonk bağlanmış siyah pelüş bir kedi, gri bir minder üzerinde ufacık kalmış oturuyordu. Genç kadının kendisi dikmiş olmalıydı.

Kiki süpürgenin sap kısmına, radyosunun hemen arkasına kuş kafesini astı, çalı kısmına da, "Arkadan göz kulak ol buna tamam mı?" diyerek Jiji'yi oturttu. Sonra da binanın gölgesinden büyük bir aceleyle yükseldi.

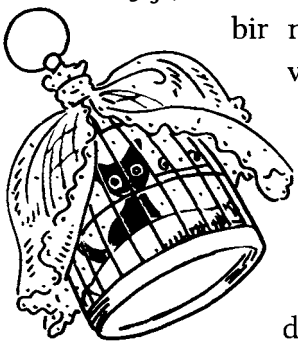
"Uçmayalı uzun zaman olmuştu. Harika bir his."

Güneş artık alçalmak üzere harekete geçmişti ve parlaklığıyla göz kamaştırıyordu. Jiji, arada bir rüzgârdan havalanan tülün altından kafesin içine dik dik bakıyordu.

"Tipe bak, boynuna bir de kurdele takıp süslenmiş," diye mırıldandı, sonra yine kendi kendine konuşmaya devam etti. "Tipe bak, bir de şu şeye kurulup oturmuş."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Sen de mi ondan istiyorsun yoksa?" Kiki arkasına dönüp güldü. "O minder, kıpırdamadan duran pelüş oyuncaklar için, söyleyeyim de."

Jiji, Kiki'nin dediklerini duymazdan gelip bir ninja sessizliği ve çevikliğinde vücudunu kafese doğru yaklaştırdı. Sonra ön ayaklarını uzatıp tırnaklarıyla kafesi birden kendine doğru çekti. Süpürge feci şekilde sarsılmıştı.

"Yapma. Hareket etme," diye bağırdı Kiki.

Bunun üzerine Jiji kulaklarını dikti ve yavaşça ön ayaklarını toplayıp ağzına doğru götürdü.

"Jiji, kafese mi girmek istiyorsun sen? Daha neler!"

"Ama çok güzel değil mi?"

"Of, Jiji, seninle aynı yaşta olduğumuza inanamıyorum," dedi Kiki ve alaycı bir şekilde güldü.

Süpürge tekrar dengeli bir şekilde sarsılmadan uçmaya başladı. Derken Jiji, bu ânı bekliyormuşçasına bu kez tek hamlede tırnağıyla kafesin kapısını hızla açtı, tam içeri süzülmek üzereyken süpürge büyük bir sarsıntıyla sallanmaya başladı.

"Aa! Aa!" Kiki aceleyle durdurmaya çalıştı ama başarılı olamadı. Pelüş kedi, kapısı açık kafesten düşüyordu. "Hayır! Olamaz!" Kiki bağırsa da eliyle

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

uzanmaya çalışsa da artık çok geçti. Oyuncak kedi, siyah bir girdap gibi döne döne aşağıya düşmüştü.

Kiki hızla yönünü değiştirip kedinin peşinden gitti. Ta aşağıda görünen o kabarık yeşil orman gitgide yakınlaştı ve Kiki oraya dalıverdi. Ağaç dalları vücuduna çarpıyordu. Nihayet inebileceği açık bir alan bulup yere indi. Elinde tuttuğu süpürgesiyle yürüyerek, o ağacın dalı senin bu çimenlerin arası benim aramaya koyuldu.

Ama kedi kaybolmuştu. Orman çok büyüktü, üstelik ağaçlar kendilerini yumuşacık yapraklarla sarmalamıştı. Kedi, eğer dalların iç içe geçtiği karanlık bir yere takılmış duruyorsa onu bulması imkânsızdı. Üstelik pelüş oyuncak hafif olduğu için rüzgârla bambaşka bir yöne uçmuş da olabilirdi.

Kiki ağlamak istiyordu. Yeni tanışmış olmalarına rağmen genç kadın ona güvenmiş ve ondan kendisi için önemli bir şey istemişti. Bu işi kurduğundan beri ilk müşterisiydi ama Kiki başarısız olmak üzereydi. Saat dörde yaklaşıyordu. Kiki mahcubiyetten küçücük olmuş Jiji'ye dikti gözlerini.

"Senin gibi bir kedi..."

Tam devamını getirecekti, durdu.

"Aklıma iyi bir fikir geldi! Jiji, onun yerine kafese sen gir!"

Jiji irkilerek Kiki'ye baktıktan sonra kafasını iki yana sallayarak geri geri gitti.

"Kafese girmek istiyordun hani! Uzatma da gir hadi. Zamanımız kalmadı."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Kiki sesini yükseltmişti, kafesi gösterdi. Öfkeyle bakıyordu. Jiji aceleyle kafese girdi ama o durumda bile içeride kalan minderin üstüne oturmayı ihmal etmedi. Kafesin kapısını kapatırken Kiki'nin sesi yumuşamıştı.

"Sadece kısa bir süreliğine. Oyuncağı bulur bulmaz sizi değiştirmek için geleceğim."

Jiji pişmanlık dolu gözlerle ona baktı. "Yani o peluş oyuncak ben mi olacağım?"

"Evet."

"O zaman miyavlamamam gerek, değil mi?"

"Evet. Sen de uyursun işte. Çok kolay."

"Nefes de mi almayacağım?"

"Elinden geldiğince."

"Ama ben bunu yapmak istemiyorum. Karşımızdaki yaramaz bir çocuk. Doksan dört kez amuda kaldırıyormuş, o kadın da dedi ya."

"Merak etme. Seni hemen almaya geleceğim."

Jiji derin bir iç çekti ve üzgün bir şekilde olduğu yere kıvrıldıktan sonra yüzünü diğer tarafa çevirdi. Kiki bu kez dikkatliydi. Kafesi kendi önüne koydu ve büyük bir aceleyle havalandı.

Nehre paralel bir şekilde, kavşaklarda cadde isimlerini okuya okuya uçarken çiçekçinin arkasındaki Kayısı Sokak 10 numaralı evi hemencecik buldu. Kapının ziline basar basmaz gelen patır kütür ayak seslerinden sonra, "Teyze?" diye bir sesle birlikte kapı açıldı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Kapıda, yanağına bir, burnunun üstüne bir, alnına iki, dizlerine de üç tane yara bandı yapıştırılmış bir oğlan çocuğu duruyordu.

"Özür dilerim. Teyzen gelemediği için yerine ben geldim. Bu senin, sana söz verdiği hediyen. Doğum günün kutlu olsun."

Kiki'den kafesi alan oğlan çocuğu içine şöyle bir göz attıktan sonra iki eliyle kafesi tutarken bir yandan da sevinçten oradan oraya zıpladı. Kafesin aralığından Jiji'nin de buruşmuş bir suratla zıpladığı görülebiliyordu. Kiki telaşla konuşmaya devam etti.

"Yavaş ama, o kediyi sev lütfen olur mu!?"

"Tamam! Çok seveceğim. Ona iyi bakacağım. Hatta o kadar iyi bakacağım ki katlayıp cebime koyacağım," dedi çocuk ve muzipçe dilini çıkardı.

"Aah!" Kafesin içinden zavallı cılız bir ses duyuldu.

"O zaman görüşürüz," dedikten sonra Kiki çocuğa el salladı.

"Nasıl yani? Bana yine bir şey mi vereceksin?"

"Evet, muhtemelen." Kiki bunu der demez süpürgesini aldı ve koşmaya başladı.

Geriye döndüğünde, orman sandığı yerin aslında parkta bir ağaçlık olduğunu fark etti. Oyuncağı düşürdüğü yeri bir kez daha yürüyerek didik didik aradı. Ama bulamadı. Eğer onu bulamazsa... Jiji'nin sonsuza dek o yaramaz çocukla kalması gerekecekti. Kiki'nin yanına dönmeyecekti. Oysa onların birbirlerinden başka kimseleri yoktu...

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Hava kararmaya başlamıştı. Kiki çaresiz bir şekilde yakındaki bir ağaca yaslandı. Sonra aşağıya, sımsıkı kavradığı eteğine uzun uzun baktı.

"Bu elbisenin eteğini kesip oyuncak bir kedi dikmekten başka çarem yok. Hem kısa etek de modaymış. Bir denesem mi ki..." O anda arkadan cılız bir şarkı sesi geldi.

Siyahın kötüsü duman siyahı
Siyahın iyisi kedi siyahı
Ama siyahın en iyisi cadı siyahı
Siyah da çeşit çeşit
Hadi artık seçme zamanı

Kiki şaşkınlıkla dönüp arkasına baktığında ağaç dallarının arasından küçük bir ev gördü. Ormanda bir ağaç olduğunu düşünerek yaslandığı şeyin de aslında budanmadığı için dalları özgürce uzamış bir çit ağacı olduğunu fark etti. Açık duran pencerenin kenarında saçlarını arkadan sıkıca bağlamış bir kadın, sırtını dönmüş resim çiziyordu.

(Belki bir şey biliyordur. Gidip bir sorayım.)

Kiki az da olsa aralanmış çitin dallarını güçlükle kenara çekip çiçekli bahçeden geçerek eve doğru yaklaştı.

Seslenmek için uzanıp pencereye doğru göz attığında kadının kedi şeklinde bir şey çizdiğini fark etti. O şaşkınlıkla resmin diğer tarafına baktığında bir de ne görsün! O kaybettiği pelüş kedi!

Kadın sese döndü. Göz göze geldiklerinde ikisi de aynı anda ve yüksek sesle:

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Aah! Şey... o... o..."

"Aah! O... o... onu..."

Derken ikisi yine aynı anda derin bir nefes aldı.

"Oh! Çok sevindim!"

"Oh! Çok mutluyum!"

Sonra yine aynı anda aynı şeyi söylediler.

"Bulduğuma çok sevindim!"

"Bulduğuma çok sevindim!"

Tuhaf bir şekilde bu kez birbirlerine aynı soruyu sordular.

"Neyi?"

"Neyi?"

Yine aynı anda konuşmaya başladılar.

"Ben o siyah pelüş oyuncak kediyi."

"Ben seni. Güzel, siyah elbiseli bir kız."

Aynı anda konuştukları için ikisinin sesi birbirine karıştı ve aynen şöyle bir şey duyuldu:

Ben güzel, o siyah pelüş oyuncak kedi elbiseli bir kız.

Kiki biraz sakinleştikten sonra bu kez net bir şekilde kadına sorusunu sordu.

"O siyah oyuncak kedi havadan düşmüş olabilir mi?"

Kadın yüzünde gizemli bir ifadeyle Kiki'ye baktı. "Gökyüzünden mi düştü yerden mı fışkırdı bilmiyorum ama ormanda buldum. Uzun zamandır resim sergisi için yapacağım resme güzel bir siyah arıyordum. Siyahtan da siyah bir siyah. Mümkünse cadı siyahı. Şimdilik bu siyah kediyle idare ediyorum,"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

dedi ve sustu sonra Kiki'nin elindeki süpürgeye bakarak haykırdı.

"Se... Sen yoksa?"

"Ben, işte o... cadıyım ama..."

Kiki daha soruya doğru düzgün cevap bile veremeden kadın pencereden dışarıya doğru atıldı ve Kiki'nin elini tuttu. "İstiyorsan sana bu kediyi veririm. O yüzden hadi hemen içeri gir, oradaki sandalyeye otur lütfen. Bana bu şehirde hiç cadı olmadığı söylenmişti, hatta o yüzden taşınmayı bile düşünmüştüm. Ama ne kadar müthiş, değil mi? Cadının kendisi çıkageldi, inanılmaz! Otur hadi otur."

Kiki, kadının her şeyi oldubittiye getirişine kapılır gibi oldu ama hemen, "Hayır," dedi. "Hiç sorun değil, otururum. Ama şu an değil. O oyuncak kediyi geri verirseniz size gerçek bir siyah kedi, hem de bir cadı kedisi getireceğim. O zaman bizi birlikte çizebilirsiniz."

"Gerçekten mi?"

Kiki, "Kesinlikle, gerçekten!" diye haykırdıktan sonra siyah oyuncak kediyi kaptığı gibi arkasına bakmadan koşmaya başladı.

"Söz verdin ona göre!" Kadının sesi duyuldu arkadan.

Kiki yaramaz çocuğun evine vardığında hava tamamen kararmıştı. Parmaklarının ucunda, sessizce lambası yanan pencereleri tek tek kontrol etti.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

İşte! Jiji oradaydı. Yaramaz çocuk, sımsıkı sarılmış Kiki ile birlikte yatağında yatıyordu. Özenle katlamak bir yana resmen dertop edilmişti. Jiji'nin yüzü sırtına dönüktü ve yaramaz çocuk bir eliyle de bastırdığı için karnı koltukaltına yapışmıştı. Burnuna ise yaramaz çocuğunkiyle bir örnek bir yara bandı yapıştırılmıştı.

Kiki usulca pencereyi açtıktan sonra uzanıp Jiji'nin kuyruğunu çekti. Jiji kıpırdamadı. Belli ki oyuncak kedi rolünü layıkıyla yerine getiriyordu. Kiki'nin yüreği sızladı. Jiji'nin kendisi için ne kadar önemli olduğunu geç de olsa iliklerine kadar hissetmişti.

Fısıltıyla "Jiji! Jiji!" diye seslendi. Jiji usulca tek gözünü açtı. Kiki oyuncak kediyi çocuğun karnının üstüne koyup, "Hadi çabuk!" dedi.

Jiji de yavaşça çocuğun kollarından kurtuldu ve bir top gibi zıplayarak Kiki'nin kucağına atladı. Ağlar gibi güler gibi boğazının ta derinlerinden mırlıyordu.

"Ne kadar güzel bir şey! Özgürce nefes alabilmek. Hareket edebilmek," dedi Jiji. Kiki'yle uçarken bir yandan da merak dolu gözlerle etrafına bakıyordu.

"Özgürce nefes alıp hareket edebilmek demişken," dedi Kiki. Jiji'ye bakmıyordu. "Beni affet ama bir konuda daha yardımına ihtiyacım var. Ama bu kez oyuncak kedi taklidi yapmak zorunda değilsin. Yani istersen gülüp istersen ağlayabilirsin."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Eh, çok da zor değilmiş," dedi Jiji, ne olduğunu kavramış gibi kafasını salladı.

Fakat ressam daha Kiki ve Jiji'yi yan yana oturtur oturtmaz, "Dik durun tamam mı? Cadı kedisi sen de kuyruğunu kıvır. Burnunu kaldır, yüzünde ciddi bir ifade olsun. Evet, evet. Nefesini tut, dur, dur! Sakın kıpırdama," dedi.

Jiji'nin tüyleri öfkeden dimdik havaya kalkmıştı. Tam o sırada ressam sevinçle bağırdı.

"Çok güzel! İşte tam bir cadı kedisi! Öyle dur, öyle dur!"

Birlikte poz verirlerken Kiki'nin içini bir sevinç kapladı.

(Burada, benden hoşlanan biri daha var.)

Kiki o akşam Okino Bey ve Kokiri Hanım'a ilk kez mektup yazdı.

"Koriko diye bir şehre yerleşmeye karar verdim. Deniz kenarında büyük bir şehir. İlk başta biraz fazla büyük geldi ama kurduğum iş için çok uygun bir yer. Adı 'Cadı Kargosu'..."

Kiki neşesini kaybettiği zamanlar dışında başına gelen her şeyi anlattı. Ve mektubu şu şekilde bitirdi:

"Terziye yaptığım işin karşılığını alacak olursam ondan eteğimi kısaltmasını değil, Jiji için gümüş renkli bir minder dikmesini isteyeceğim. Bir dahaki sefere size poz veren Jiji'nin resmini çizip gönderirim.

"Beni merak etmeyin, çok iyiyim. Siz de kendinize iyi bakın. Hoşça kalın."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

5

Kiki Zor Duruma Düşüyor

Kiki ofisin kapısını açar açmaz elini alnına siper etti, "ne kadar da parlak," dedi istemsizce. Hava çok güzeldi.

Kiki, bu şehre ilk geldiği zamanlarda, güneş ışıkları sanki gökyüzünde dans eder gibi usulca süzülüyordu. Doğup büyüdüğü, ormanla kaplı o küçük kasabadaki güneşten çok da farklı değildi. Ama şimdi, tenine doğru sanki topla nişan alır gibi durmaksızın çarpıyordu.

"Deniz kenarında yaz mevsimi ne kadar farklıymış. Zor nefes alıyorum," diye mırıldandı. Rüzgârın kendisini serinletmesine izin vermek için gömleğinin bir düğmesini açtı ve ayak parmaklarının ucunda yukarıya doğru uzandı.

(Ne yapıyorum ben? Parmak ucunda da dursam göremeyeceğim tabii ki. Hep annemin mektubu yüzünden.)

Kiki doğduğu evde parmaklarının ucunda durduğunda doğudaki yeşil tepeyi görebiliyordu. Önceki gün annesi mektubunda işte o yeşil tepeden bahsetmişti.

"Dün bir iş için dışarı çıktığımda dönüşte yeşil

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

tepeye kadar uçtum. Hani seni bir yere yolladığımda hep uğrardın da bir türlü eve gelmeyi bilmezdin ya, onu hatırladım. Çimenlerin boyu neredeyse dizlerime geliyordu. Oturup gökyüzüne baktım biraz. Sonra ne yapmış olabilirim sence? Uyumuşum. Çimenler harika kokuyordu ve serin bir rüzgâr esiyordu. Ne kadar zaman geçti bilmiyorum. Uyandığımda aceleyle eve döndüm. Evde baban beni görünce gülmeye başlamaz mı? Tıpkı Kiki gibi diye. Yanaklarımda çimenlerin izi. Beni de bir gülme tuttu."

Kiki yakıcı güneşin altında, o hep oynadığı yeşil tepeyi, o küçük kasabanın o küçük sokaklarındaki pek çok şeyi hatırladı. Kalbi özlemle dolmuştu.

"Hadi artık başlayalım."

Dikkatini başka şeye vermek istercesine süpürgesini aldı ve yumuşak bir bezle silmeye başladı. Bu, "Cadı Kargosu"nu kurduğu günden beri Kiki'nin aksatmadan her gün yaptığı bir şeydi.

"Aman da aman bu ne çalışkanlık! Bugün de mi çalışıyorsun?"

Yan taraftaki fırından kucağında bebeğiyle çıkagelen Osono Hanım, pencereden seslenmişti.

"Bugün ne kadar gayret edersen et çok iş olacağını sanmıyorum. Şehir bomboş. Ha gayret yan sokağı temizleyen çocuk dışında hemen hemen kimse yok."

Kiki kafasını kaldırıp caddeye baktı. Haklıydı, görebildiği tek şey göz kamaştıran bir güneş ışığı ve binaların gölgesiydi.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Bugün pazar, üstelik tam da yaz ortası, herkes denize gitti, söyleyeyim."

"Denize mi? Ne yapmaya?"

"Yüzmeye tabii ki. Bugün sen de ofisi kapatıp gitsene."

"Bu kadar sıcak olmasına rağmen mi?"

"İlahi! Asıl sıcak olduğu için gidiyor insanlar. Serinlersin. Benden söylemesi, burada olup denize gitmezsen yaz mevsimi senin için zor geçer."

"İyi de ben hayatımda hiç yüzmedim ki."

"O zaman gitmen için daha büyük bir nedenin var. Mayomu sana ödünç veririm. Şansa bak ki genç-ken giydiğim siyah bir mayom var. Cadılar mutlaka siyah renkte giyinmeliydi, yanılmıyorum değil mi?"

"Sen? Sen gelmeyecek misin?"

"Bu ufaklıkla mı? İmkânsız, imkânsız. Bu sene katlanacağım artık. Ne güzel, sen süpürgeyle bir uçuşta oradasın."

Kiki, Osono Hanım'ın kolları arasında mışıl mışıl uyuyan bebeğin yanağını usulca okşarken, "Ben sana eşlik ederim. Hem bebeğe de bakarım," dedi.

"Beni dert etme. Kiki, geldiğinden beri hiç dinlenmedin. Hem yavaş yavaş işlerin de açılmaya başladı, uzun bir zamandan sonra sen de git bir nefes al. Sadece kumların üzerine uzanıp yatsan da olur. Bekle bir dakika. Sana mayoyu getireyim. Elbisenin altına giyer, oraya varınca da çıkarırsın." Osono Hanım aceleyle eve döndü.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Kiki alçak sesle, "Deniz ha?" diye mırıldanırken Jiji'ye seslendi.

"Gidip bir bakalım mı, ne dersin?"

Sıcaklardan kaçıp, rüzgârın nispeten estiği merdiven basamağında, erimiş tereyağı gibi serilmiş yatan Jiji, üşene üşene burnundan çıkardığı bir sesle cevap verdi.

"Kürk giymiş birine, hem de bu sıcakta hareket etmesini mi söylüyorsun? Çok kötü bir fikir."

"Aah! Denizden gelen rüzgâra karşı uçacağız. Evin içinde hareketsiz oturmaktan çok daha kolay olacağını düşünüyorum. Hem ayrıca arada bir de olsa süpürgeye iş dışında da biraz eğlenmesi için fırsat vermek gerek."

"Arada bir mi acaba?" Jiji burnundan sesler çıkararak yavaşça ayağa kalktı ve kuyruğuyla kendi gövdesine pat pat vurdu. Bu Jiji'nin dışarıya çıkarken hep yaptığı bir şeydi. Kiki hafifçe gülümseyip omuz silkti ve ofisin pencerelerini kapatmaya koyuldu.

Daha sonra, Osono Hanım'ın getirdiği mayoyu denedi. Çeke uzata içine girince, uzatılıp bırakılan lastik bandın çıkardığı ses gibi bir sesle mayo vücuduna sımsıkı yapıştı.

"Olmuş mu?" diye sordu Kiki, Osono Hanım'a. O kadar utanmıştı ki vücudunu saklayayım derken küçücük kalmıştı.

"Evet, çok yakışmış. Ben de eskiden senin kadar

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

zayıfmışım. O mayoyu giyebiliyor olmanı kıskandım doğrusu."

"Vücudum her yerinden fırlamış gibi... Kendimi tuhaf hissediyorum."

"Dert etme. Oraya gittiğinde herkes senin gibi, o yüzden bir süre sonra aldırmayacaksın."

Osono Hanım bunu söylerken bir yandan da eteğinin ucunu kaldırıp Kiki'ye kendi bacağını gösteriyordu.

"Hadi, bir an önce gidin."

Kiki mayonun üstüne siyah elbisesini geçirdi, radyosunu astığı süpürge elinde Jiji ile birlikte dışarı çıktı. Sonra da ofisin kapısına, "Bugün kapalıyız," yazan bir kâğıt astı.

Pırıl pırıl masmavi bir gökyüzü altında Kiki ve Jiji yola çıktılar. Radyodan neşeli bir şarkı yankılanıyor, Kiki de ritme uygun şekilde sallanarak şarkıya eşlik ediyordu.

"Ne güzel bir his!" dedi, rüzgârın da yardımıyla bir sağa bir sola büyük kıvrımlar çizerek uçarken. "Uçabilmek! Ne kadar da güzel bir şey. Osono Hanım uçmak istemekte çok da haksız sayılmaz, öyle değil mi?"

Kiki gözlerini kısmıştı, aşağıda giderek genişle-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

yen Koriko'ya baktı. Büyük bir nehrin iki tarafında kelebek kanatları gibi uzanan Koriko da sanki müziğin ritmine uygun bir şekilde hareket ediyordu.

Jiji arkadan Kiki'nin sırtına hafifçe dokunup "Kiki, dinlesene, radyoda bir şeyler söylüyorlar," dedi. Hiç fark etmedikleri bir anda şarkı bitmiş yerini hava durumu raporuna bırakmıştı.

"Tekrar ediyoruz. Bu bir özel hava durumu uyarısıdır. Bugün Koriko Bölgesi kıyılarında Deniz Çocuğu Fırtınası olarak bilinen bir fırtına beklenmektedir. Bu mevsimde aniden ve çok güçlü bir şekilde ortaya çıktığından fırtınaya bu isim verilmiştir. Özellikle sahildeki ziyaretçilerimizin dikkat etmesi önemle rica olunur."

"Bak işte gördün mü? Hava bozacakmış," dedi Jiji.

"Hadi canım! Hava bu kadar güzelken mi?" diye karşılık verdi Kiki. Hava durumunu çok da önemsemiş görünmüyordu. "Baksana deniz göründü bile. O kadar insan eğleniyor. Bence hava durumu yanılıyor. Eğlenirken aklına kötü şeyler getirmek gibi bir huyun var senin. Bu hiç de iyi bir karakter özelliği değil, söyleyeyim."

"Kendini eğlenceye fazla kaptırmak da hiç iyi bir karakter özelliği değil, ben de sana söyleyeyim," dedi Jiji. Yan tarafa döndü ve tüylerini kabarttı, biraz gerilmişti.

Çok kısa bir süre sonra Kiki süpürgesinin sapını

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

aşağıya doğru indirerek alçalmaya başladı. Sonra da usulca kumsalın uzak bir köşesine indi. Bir cadının deniz banyosu, cadı olmasına rağmen Kiki'nin bile hayatında ilk kez duyduğu bir şeydi. Mümkün olabildiğince dikkat çekmemeye karar verdi.

Gözünün ucuyla kalabalığın olduğu yere baktı. Herkes kendisini eğlenceye kaptırmıştı. Kumdan top yapıp birbirine atanlar, boynundan aşağı tüm vücudunu kuma gömenler, sırtını dönüp güneşlenenler, deniz kenarında dalgaları kovalayanlar, kocaman kulaçlar atarak yüzenler... Deniz kenarında iyi vakit geçirmenin ne kadar da çok yolu var diye düşündü. Nereye baksa kahkaha sesi duyuyor, nereye baksa gülen insanlar görüyordu.

Belli belirsiz hızlanan rüzgârla birlikte güneş şemsiyelerinden pat pat sesler çıkmaya başlamıştı. Aynı şekilde dalgalar da yükselmeye başlamış, sörf yapan insanların sesleri de giderek daha yüksek çıkar olmuştu.

"Ne dersin, o tarafa doğru gidelim mi?" dedi Kiki. Elbise ve ayakkabılarını çıkarıp eline aldıktan sonra kamburunu çıkarıp ürkek ürkek yürümeye başladı. Çıplak ayakla kumda ilk kez yürüyordu, daha öğlen bile olmamasına rağmen kum o kadar ısınmıştı ki yavaş yürümesi imkânsızdı. Zıp zıp zıplıyordu ve tam bir telaş içerisindeydi.

Arkasından onu takip eden Jiji de kurnazlık ederek Kiki'nin gölgesine sığınabilmek için zıp zıp zıp-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

lıyor bir yandan da söyleniyordu. "Şu hâlimize bak! Tıpkı tencerede patlayan mısırlar gibiyiz. Annenin bizi böyle görmesini isterdim doğrusu!"

Kiki nihayet kalabalığın olduğu yere ulaşmış, etrafındaki insanları taklit ederek küçük bir çukur kazıp yüzüstü uzanmıştı. Kum banyo sıcaklığındaydı ve bu çok hoş bir histi. Gözünün önünden çeşit çeşit insan ayakları geçiyordu. Ama herkes kendini eğlenceye kaptırdığından etraftaki hiçbir şeyi gözleri görmüyordu, bu Kiki'nin içini biraz rahatlatmıştı.

Kiki çenesinin altına her iki kolunu yerleştirdikten sonra denizi seyretmeye daldı. Deniz kabara kabara büyüyen bir yaratığa benziyordu. İnsanlar da bu yaratığın sırtına binmek ister gibi peş peşe denize atlıyordu.

"Ben de girebilir miyim ki?"

Kiki, annesi Kokiri Hanım'ın kendisine denizle ilgili hiçbir şey öğretmediğini fark etti. Bunda şaşılacak bir şey yoktu aslında, çünkü annesi de deniz görmemişti.

Jiji endişeyle, "Kiki, cadılar denize girdiğinde ya eriyorlarsa? Bence vazgeç," dedi.

"Daha neler! Herkes ne kadar keyif alıyor baksana! Bunun sadece cadılara yasak olacağını hiç sanmıyorum. Sadece ayaklarımı bir soksam mı acaba?"

Kiki kalkıp kumların üzerine oturdu. O sırada ufukta daha biraz öncesine kadar olmayan siyah bu-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

lut kümesine gözü takıldı. Gözlerini kuma çevirdi, minik bir kasırga döne döne hareket ediyordu.

"Aa! Hava durumu yanılmıyor galiba."

Yine de güneşin gökyüzünde parladığını görünce tekrar denizde eğlenen insanları hayranlıkla izlemeye devam etti.

"Bakar mısın?" diye aniden bir ses duydu yakınında.

Kiki sesin geldiği yöne baktı. Hemen yanında yüzüstü yatmış bir kadın ona doğru gülümsüyordu. Kadın yavaşça ayağa kalktı ve Kiki'nin hemen yanı başındaki süpürgeyi işaret etti.

"Şu yanında getirdiğin şey denizde oynamak için mi? Yoksa can simidi olarak mı kullanacaksın?"

"Haha!" Kiki bu sözler karşısında kendisini gülmekten alamadı.

Kadın omuz silktikten sonra güldü ve konuşmaya devam etti. "Şehre bir cadının geldiğini duymuştum da o yüzden... Taklit etmek çoktan moda oldu demek. Çok hoş görünüyor bence. Ben küçük bir çocuk büyüttüğüm için bu aralar pek modaya ayak uyduramıyorum. Biraz önce genç bir oğlan çocuğunun elinde de gördüm."

Kiki telaşla süpürgesini arkasına saklamaya çalıştı.

"Bak, orada işte."

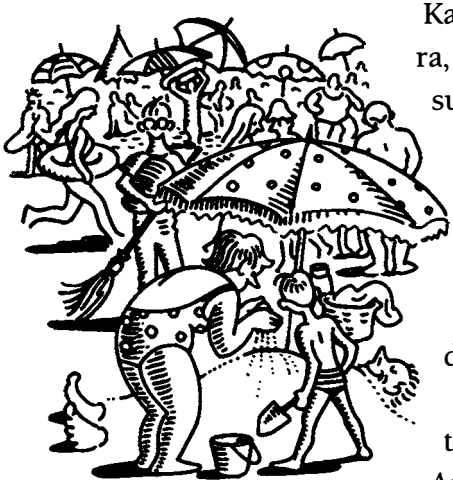
Kadın arkasını dönerek işaret etti. Kumda eğlenen insanların da ilerisinde, elinde küçük bir eşya ve süpürge tutan bir oğlan bu tarafa doğru bakıyordu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Aa, ama o temizlik görevlisi değil mi?"

"Aa, öyle mi? Yoksa sen de mi temizlik için süpürgeni aldın? Ben de sanmıştım ki..."

Kadın bunları söylerken bir yandan da kafasını şöyle bir uzatıp etrafına bakındı ve aniden tiz bir sesle bağırdı. "Oğlum! Oğlum! Açılma sakın! Benim gözümün önünde ol lütfen. Evet, aynen öyle. Kıyıda ayaklarını suya sokabilirsin. Dalgalar sana doğru bak nasıl gelecek."

Kadın el salladıktan sonra, turuncu, tepsi gibi bir su yatağına oturmuş bir oğlan çocuğu bu tarafa doğru bakarak ayaklarını suyun içinde hareket ettirdi. Kadın gözlerini tekrar Kiki'ye çevirdi ve derin bir iç çekti.

"Ah bu çocuklar. Çok tatlılar ama çok da zorlar. Annelik zor iş." Derken sesi yine aniden tiz bir şekilde yükseldi. "Oğlum derine gitmek yok, orada otur lütfen. Aferin benim oğluma." Kadın tekrar gülümseyerek Kiki'ye döndü.

"Bari denize geldiğimde dinleneyim diyorum ama... Aa, aslında... Senin şurada duran kediciğin benim oğlanla oynamaz mı acaba? Akıllı bir kedici-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

ğe benziyor. Oynarsa bizim oğlan da tek başına derinlere gitmez." Kadın elini uzattı ve Jiji'nin gönlünü yapmak istercesine sırtını okşadı.

Kiki, Jiji'yi karnından usulca dürterek, "Jiji hadi çocuğun yanına git," dedi. Jiji karnından gelen bir iniltiyle ağır ağır ayağa kalktı.

"Kedicikmiş! Aslan gibi bir kediye diyor bunu hem de! Hayret bir şey!" diye kendi kendine söylenerek poposunu bir o yana bir bu yana sallaya sallaya deniz kenarına doğru gitti.

"Ah ne kadar da akıllı!" Kadın gözlerini kısmıştı, Jiji çocuğun yanına varana dek arkasından baktı, çocuğun yanına vardığından emin olunca da bir şarkı mırıldanarak tekrar yüzüstü yattı.

Onunla birlikte Kiki de kumlara uzandı. Gözlerini kapattığında etrafındaki karman çorman sesleri daha net duyabilmeye başladı. Hafiften gelen tuz, balık ve yosun karışımı deniz kokusunun ne kadar hoş bir şey olduğunu düşünüyordu.

Derken birden kükreme gibi bir ses duyuldu. Rüzgâr biraz öncekinden tamamen farklıydı, öyle şiddetliydi ki esmiyordu da sanki gökyüzünden paldır küldür düşüyordu. Her taraftan çığlıklara benzeyen sesler duyulmaya başladı.

Gözündeki kum taneciklerinden kirpiklerini kırpıştırarak kurtulmaya çalışan Kiki etrafına baktı. Hasır şapkalar havada uçuşuyor, can simitleri tekerlek gibi kumsalda yuvarlanıp duruyordu. Aceleyle

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

ayağa kalktığında gözlerine inanamadı, daha biraz öncesine kadar huzur içinde olan kumsal bambaşka bir hâldeydi. Çocuğunu koltukaltına sıkıştırmış kumsalın ilerisindeki çamlığa doğru koşan insanlar. Uçan eşyalarının arkasından oradan oraya koşan insanlar.

"Oğlum!" Yan taraftaki kadın ise boğazı yırtılırcasına bir yandan bağırıp bir yandan da kendini kaybetmiş vaziyette deniz kenarına koşmaya başlamıştı.

Gözleriyle kadını takip eden Kiki, turuncu deniz yatağına binmiş oğlan çocuğuyla Jiji'nin kocaman dalgalar tarafından suyun içine çekilmek üzere olduğunu gördü. Kadın hemen suya atladı ama Jiji ve çocuğun bindiği deniz yatağı güçlü bir girdaba kapılmış, açıklara doğru giderek uzaklaşıyordu. Çığlık çığlığa bir ağlama sesi duyuluyordu.

Kiki bir yandan kadının peşinden koşarken bir yandan da Jiji'ye, "Sıkı tutunun! Sizi kurtarmaya geleceğim," diye seslendi. Dalgaların ortasında çaresizce dikilmekte olan kadına döndü.

"Endişelenme. Ben uçabiliyorum. Onları kurtaracağım, bekle."

Derken bir ses duyuldu. "Aa, bu kız şu hani havada uçabildiği söylenen kargocu kız değil mi?"

"O zaman çabuk ol, çabuk!"

Kiki geri dönüp yerden süpürgesini kaldırdı. İşte o an bembeyaz kesildi. Elindeki süpürge başka bir süpürgeydi. Annesinin o binmeye alışık olduğu sü-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

pürgesiyle hiçbir benzerliği olmayan kötü, ucuz bir kopyaya dönüşmüştü.

Böyle önemli bir anda olacak şey miydi? Birileri bu kargaşada süpürgesini mi değiştirmişti yoksa gözlerini kapatıp başka âlemlere daldığında mı değiştirilmişti? Kiki'nin kalbi hızla çarpmaya başladı. Ne yapacağım ben şimdi, diye düşündü.

Fakat düşünerek kaybedecek vakti yoktu. Büyük bir aceleyle süpürgeye bindi ve havalandı. Ama tam havalanmıştı ki, öne doğru sarsıldı ve süpürgenin ucunu suya daldırıverdi.

"Hayır!" Kalabalığın olduğu yerden hayal kırıklığıyla dolu sesler geldi.

Kiki aceleyle tekrar süpürgenin sapını yukarı doğru kaldırdı ama bu kez de çalı kısmı olduğu gibi suya daldı. Dalar dalmaz da suyu emerek ağırlaştı ve yalpalayarak kumsala inmeye çalıştı. Kiki bütün gücüyle yönünü değiştirmeye çalıştığında süpürge kendini ya geriye ya da ileriye atıyor; vahşi bir at gibi Kiki'nin sözünü dinlemiyordu. Bu sırada Jiji ve çocuk da dalgalara kapılmış giderek uzaklaşıyorlardı.

Kiki var gücüyle uçtu. Suya bata çıka nihayet oğlan çocuğuyla Jiji'nin olduğu yere ulaştığında süpürgenin üstünde yüzüstü uzanarak elini uzattı. Oğlan çocuğu çığlık çığlığa ağladığı için bir türlü elini tutamıyordu. Kiki sonunda çocuğu mayosundan tuttuğu gibi çekip kaldırdı. Sonra da Jiji'yi kuyruğundan

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

yakaladı ve yukarı çekti. O anda kocaman bir dalga geldi ve yuvarlak deniz yatağını yuvarlaya yuvarlaya müthiş bir hızla açıklara doğru alıp götürdü.

Kumsaldaki insanların hepsi bir anda zıplayarak sevinç çığlıkları attı. Kiki kıyıya bir şekilde inmeyi başardığında bitkin düşmüş oğlan çocuğunu annesine teslim edip, aynı şekilde yorgunluktan bitkin düşmüş Jiji'yi ise kucağında tutmaya devam ederek büyük bir aceleyle ıslak vücuduna elbisesini geçirdi. Radyosunu da aldıktan sonra hemen süpürgesine binip havalandı.

"Bari biraz dinlenseydin. Rüzgâr çok kötü!"

Etraftakiler seslendi ama şu an dinlenmenin zamanı değildi. Bir an önce süpürgesini aramaya koyulmak istiyordu. Kiki kimin aldığını az çok tahmin ediyordu aslında. Biraz önce kısa bir an gözüne çarpan şu elinde süpürge tutan çocuk... Kiki'nin cadı süpürgesine sahip olmak için kendi süpürgesiyle onunkini değiştirdiğinden emindi. Kiki çok öfkelendi. Onu asla affetmeyecekti. Jiji ve küçük çocuk kurtulmuştu kurtulmasına ama ya başaramasaydım diye düşündükçe Kiki'nin vücudunu bir titreme alıyordu. Onu yakalayıp milyon defa özür diletmeye karar verdi.

Kiki bir yandan büyük bir dikkatle aşağıya bakarken bir yandan da vahşi bir at gibi sarsılan süpürge üzerinde uçmaya devam ediyordu.

Cadı süpürgesine sahip olmak için yanıp tutu-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

şan biri, süpürgeyi alıp önce nereye gitmek isterdi? Kesinlikle uçurum gibi yüksek bir yere. Öyle ya, ne olursa olsun uçmayı denemek istiyor olmalıydı.

Kiki kumsalla Koriko arasındaki nokta nokta sıralı tepelerin üstünde tek tek uçtu.

"Kiki! İşte orada!" dedi Jiji, ileride bir yeri işaret etti.

Kiki yanılmamıştı, küçük bir tepenin üstünde, siyah elbise giymiş biri tam da uçmak üzereydi.

"Kiki onu hemen durdurmalısın!"

"Şişş! Sessiz ol!" diyerek havada bir süre öylece durdu.

"Yaralanacak ama!" diye üsteledi Jiji.

"Madem uçmak istiyor bırakalım uçsun. Birinin eşyasını izinsiz almanın ne kadar kötü bir şey olduğunu belki canı yandığında anlar," dedi Kiki soğuk bir sesle, bir yandan da sarsılarak hareket etmeye çalışan süpürgeyi durdurmaya çalışıyordu.

"Gerçekten atlayacak!" diye bağırdı Jiji.

Çocuk sonunda tepeden atlayıverdi. Ama atlamasıyla poposunu yere çarpa çarpa çakıl taşı gibi yamaçtan yuvarlanarak düşmesi bir oldu.

Kiki çocuğun peşinden tekrar uçmaya başladı. Zangır zangır titreyerek poposunu ovalayan süpürge hırsızının yanına indiğinde, "Yazık! Olmadı değil mi?" dedi, buz gibi bir ses tonuyla.

Sesin geldiği yöne doğru kafasını kaldırıp bakan çocuk, Kiki'nin biraz önce gördüğü ve hemen hemen

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

kendisiyle aynı yaşlarda olduğunu tahmin ettiği çocuktu. Gözlüğü çatlamış, orasında burasında oluşan çiziklerden kanlar sızmaya başlamıştı. Kiki kendini tutamayıp güldü. Çocuk, Kiki'nin elbisesine benzeyen siyah bir elbiseyi kendi giysilerinin üzerinden giyerek onu taklit etmeye çalışmıştı.

"İyi denemeydi! Hem de elbiseme kadar!"

Çocuk yüzünü buruşturarak ayağa kalktı ve aceleyle üzerindeki elbiseyi çıkardı. Utançtan kıpkırmızı kesilmiş hâlde yere baktı.

"Sayende olmadık işler geldi başıma!" dedi Kiki, süpürgeyi küt diye yere indirdi ve abartılı bir şekilde kızıyormuş gibi yaptı. Çünkü siyah elbisesine kadar bir cadıyı taklit etmeye çalışan çocuğun gayreti karşısında aslında kızmaktan çok gülmemek için kendisini zor tutuyordu.

"Bunun için özür dilemeni istiyorum! Hem de en az milyon kez!"

Çocuk sessizce başını eğdi. Bir adım geri gitti ve tekrar başını eğdi.

"Bu tür anlarda genelde insanlar bir bahane bul-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

mazlar mı? Doğuştan hırsız değilsindir herhalde, öyle değil mi?"

"Daha neler, tabii ki değilim... Araştırmam içindi..." Çocuk dudaklarını büzdü, savunmaya geçmişti.

"Araştırma mı?" dedi, Kiki'nin sesi oldukça yüksek çıkmıştı.

"Bağırma lütfen. Anlatacağım. Aslında bizim, bu şehirde bir uçma kulübümüz var. Kendi çabamızla bir şekilde uçmaya çalışan bir topluluğuz. Şu anda üç gruba ayrıldık, araştırma yarışı yapıyoruz. Bir grup uçan ayakkabıları, bir grup uçan halıyı, bir diğer grup da uçan cadı süpürgesini araştırıyor."

"Sen süpürge grubundasın o zaman," dedi merakla Kiki. Çocuk biraz da utanarak kafasını salladı.

"O yüzden bugün senin ofisinin yakınından geçtim, geçerken de fırının sahibi kadınla konuştuklarınızı duydum... Alelacele sahile geldim."

"...Benim süpürgemle de uçmaya çalıştın. Bunu yapamazsın. Süpürgen olsa bile sen uçamazsın. Ben uçabilirim çünkü ben bir cadıyım. Damarlarımızda dolaşan kan aynı değil..." dedi ve hafifçe eliyle vurarak kalbini işaret etti.

"Yani seni uçuran şey kanın mı?" Çocuk, şaşkınlıktan kocaman açılmış gözlerini Kiki'ye dikti.

"Daha neler! Ne tuhaf konuşuyorsun!" Kiki birden gülecek gibi oldu, aceleyle kendini tuttu sonra da ciddi bir ifade takındı. "Ama gerçekten de uçmamı sağlayan şey ne acaba? Bunu ben de bilmiyo-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

rum," dedi, boş boş gökyüzüne baktı ve tekrar güldü. "...Yani mutlaka süpürgeyle de bir alakası vardır. Madem araştıracaksın, keşke cadıların daha rahat uçmasını sağlayacak süpürgeleri araştırsaydın. Bu süpürgenin hâli de ne böyle..."

"Kullanamaz mısın? Seninkini taklit ederek ben kendim yapmıştım halbuki..."

"Berbattı... Hem sarsılıyor hem de hiç rahat değil. At terbiye eder gibi. Doğrusu herkesin önünde biraz gururum incindi. Hadi ver, geri ver süpürgemi..." diyecekti ki etrafa ilk kez şöyle bir bakındı. Birden, "Hayır olamaz!" diye çığlık attı. Annesinin eski süpürgesi ortadan ikiye ayrılmış, yerde öylece duruyordu. "Ne yapacağım ben şimdi?" Süpürgeyi yerden alıp istemsizce sarıldı.

"Özür dilerim," dedi çocuk, boynu iyice bükülmüştü.

"Bu bana annemden kalmıştı... Evden ayrılırken vermişti... Kolayca uçabiliyordum..." dedi, ağlamaklı bir sesle.

"Özür dilerim," dedi çocuk bir kez daha alçak bir sesle, omuzları düşmüştü, üzgün bir şekilde yere baktı.

Kiki, "Yapacak bir şey yok," diyebildi nihayet boğuk bir sesle. Ne dese boştu artık, sel olup akmak üzere olan gözyaşlarını bastırmaya çalışıyordu.

"Kendi süpürgemi kendim yapacağım! Daha önce yapmıştım ne de olsa, sanırım sorun olmaz. Başta bu

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

süpürge kadar iyi olacağını sanmıyorum ama... Bir şekilde binmeye alışırım."

"...Sarsıntısız nasıl uçulabileceği konusunda epey bir araştırma yaptım. Belki benim de yardım edebileceğim bir şey vardır," dedi çocuk, biraz tereddütlü bir şekilde.

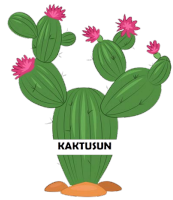
Kiki, "Çok düşüncelisin ama teşekkür ederim. Bu cadıların işi," diye karşılık verdi, en azından bununla gurur duyuyordu.

"Uçmak, gerçekten zor işmiş."

"Haklısın, ama hiç uçamamak da üzücü olsa gerek... öyle değil mi?"

Kiki sonunda kafasını kaldırıp çocuğa baktı ve gülümsedi.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

6

Kiki Biraz Huysuzlaşıyor

Kiki, denizde başına olmadık işlerin geldiği günün ertesinde şehrin batısındaki ormandan bir dişbudak ağacı dalı bulup vakit kaybetmeden yeni bir süpürge yapmaya koyuldu. Bu kez yola çıkmadan hemen önceki gibi ince ve şık bir süpürge yapmak istemiyordu. Sert esen rüzgârlarda bile suda yüzen bir balık gibi esnek ve kıvrak ama bir o kadar da sağlam olacak bir sap seçti. Uzun bir süre kararsız kaldıktan sonra kırılan süpürgesinin çalı kısmını tekrar kullanmaya karar verdi.

"Yarısı annem yarısı ben, yarı yarıya."

Kendi kendine konuşurken omuz silkti. Hazır fırsat bu fırsat bir cesaret her şeyiyle yeni bir süpürge yapmayı da aklından geçirmişti. Ama annesinin süpürgesinde kendini güvende hissetmesini sağlayan bir şeyler vardı. Bu yüzden de kırılan süpürgeyi tamamen atmak içinden gelmiyordu.

"Evet, yarı yarıya," dedi, yine kendi kendine. Jiji bunun üzerine o âna dek kapalı olan gözlerini aralayıp süpürgeye doğru baktı, derin bir nefes aldı, sanki o da rahatlamıştı.

Gelgelelim ki, yeni süpürge bittiğinde pek de iyi

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

uçmadı. Aceleyle yapıldığı için sapı iyi kurumamış olabilirdi. Kimbilir belki de henüz uçmaya alışmamıştı.

"Sebep her ne olursa olsun ona binmeyi kendi kendime öğrenmekten başka çarem yok."

Kiki süpürgeye binmekten hiç vazgeçmedi, hem de her binişinde kendisine yaşattığı baş dönmelerine rağmen. Sorun şuydu ki annesinden kalan çalı kısmı fazla enerjik olduğu için arka taraf vahşi bir at gibi havaya kalkıyordu. Böyle olunca da Kiki bazen ayağı takılıp tökezlemiş, bazen amuda kalkma alıştırmaları yapıyormuş gibi hâlden hâle giriyordu.

Diğer yandan, etraftaki insanlara gelince... Bir tuhaflardı. Kiki soğuk terler dökerek bu tuhaf hâllerde uçarken daha öncesine kıyasla Kiki'ye daha fazla selam verir olmuşlardı.

"Aah! İyi misin?"

"Ne oldu sana bu aralar? Nezle falan mı oldun?"

"Zayıfladın mı sen yoksa?"

"Düşeceğin zaman nasıl düşeceğini hesaplayarak düş."

Hatta, "Doğrusu biraz rahatladım! Eskiden ucu sivri, siyah bir çizgi gibi uçarken kötü

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

kalpli bir cadıyı daha çok andırıyordun," diyen bile olmuştu.

Kiki, "Beceriksizleşince daha çok sevilmek ne tuhaf. Annem bile bu kadarını fark etmemiş," diye düşündü.

Süpürge telaşının üzerinden on gün kadar geçmişti, 444-KİKİ numaralı telefon çaldı. Telefondaki ses, Jiji ile resmini yapan ressamın sesiydi.

"Uzun zaman oldu. Nasılsın? Sayende nihayet tamamladım, sizin resminizi yani. Senden bir ricam var. Tabloyu sergileneceği yere götürmen mümkün mü acaba? Bu tür işler yapmaya başladığını duydum da o yüzden. Senin de bildiğin gibi tablo biraz büyük ama, ne olur bir şekilde hallet."

Kiki tam, "Elbette," diyecekti ki birden tuttu kendini. Aniden endişeye kapılmıştı. Çünkü öyle ince ve geniş bir şeyi taşımak oldukça zordu. Hele bir de rüzgâr çıkarsa işi daha da zorlaşırdı. Her şey bir yana, şu ara süpürgeye güvenmek ne kadar doğru olurdu?

Uçmayı öğrendikten sonraki zamanlardan birinde yaşadığı korkuyu hatırladı, aniden başlayan yağmurda babasına götürdüğü şemsiye yolda rüzgârdan açıldığı için süpürgesiyle birlikte rüzgâr gülü gibi fırıl fırıl dönmüştü.

"Ne de olsa seni çizdiğim resim, götürürsün değil mi?" Ressam, Kiki'nin bu işi kabul edeceğinden eminmiş gibi görünüyordu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Tamam, o zaman bir şekilde halletmeye çalışacağım..." dedi. Kiki çaresiz kabul etmişti.

"Harika! O zaman yarın öğlen saatlerinde almaya gel, olur mu? Hem sana da resmi göstermek istiyorum," dedi. Ressamın heyecanı sesinden bile belli oluyordu.

Ertesi sabah gökyüzü pırıl pırıl ve masmaviydi. Kiki yine de endişeliydi. Çünkü sabahları gökyüzünün böylesine açık olması daha yukarılarda rüzgârın sert estiğinin göstergesiydi. Öğlene doğru bu rüzgâr aşağılarda esmeye başlayabilirdi.

(Sağ salim taşıyabilecek miyim acaba? Ne de olsa önemli bir resim.)

Derken birden aklına uçma kulübündeki çocuğun söylediği şey geldi. "Sarsılmadan uçmak konusunda epey araştırma yaptım," gibi bir şey demişti.

Hemen Osono Hanım'dan ödünç aldığı telefon rehberinden uçma kulübünün numarasını buldu ve telefon açtı.

"Şey... bir oğlan çocuğu... şey, uçan cadı süpürgesini araştıran grupta, ince uzun boylu bir çocuk vardı. Kendisi orada mı?"

"Ne desem bilemedim. Buradaki hemen hemen herkes ince ve uzundur..."

"Nasıl sorsam ki... şey, o zaman, alnında çizikler olan biri var mı acaba? Tabii hâlâ iyileşmedilerse..."

"Ahaha! Yaralar hâlâ duruyor, duruyor. Bizim şey... Daha tam olarak iyileşmedi. Biz ona Tombo di-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

yoruz! Yani yusufçuk. Gözlükleriyle sizce de yusufçuğa benzemiyor mu? Tam da şu anda bana bakıyor. Bir saniye bekleyin."

"Alo, buyrun ben Tombo," diye başka bir ses geldi.

"Şey, ben geçen günkü cadıyım. Adım Kiki."

"Bu numarayı nasıl bulabildin? O gün için gerçekten çok özür dilerim. Başka kötü bir şeye daha sebep olmamışımdır umarım."

"Hayır, o konu kapandı. Bugün yardımını istemek için aradım," dedi ve rüzgârda kocaman bir tabloyu nasıl taşıması gerektiğini sordu.

Tombo hemen, "Bence en iyisi tasma yöntemini kullanmak olur," diye cevap verdi.

"O da ne?"

"O işi bana bırak lütfen. Bu konuda sana yardım edebileceğimi düşünüyorum."

"Ah, teşekkür ederim. Sana bahsettiğim ressamın evi, kuzeydeki parkın ormanlık alanının da ilerisinde, ağaçlar arasına gömülü bir ev, yerini biliyor musun? Ben de birazdan yola çıkacağım."

"Biliyorum, porsuk yuvasına benzeyen ev."

"Evet, evet orası. O zaman orada görüşürüz."

Kiki "porsuk yuvası" benzetmesini çok yerinde ve komik bulmuştu, telefonu gülerek kapattı ve yola çıkmak için aceleyle hazırlanmaya başladı.

Kiki, Jiji ile birlikte parkın ilerisine vardığında elinde kocaman bir kâğıt torba ile karşıdan koşarak Tombo çıkageldi.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Ressam, Kiki'yi görür görmez sevinçle arka odadan tabloyu getirdi.

"Aa!" diye haykırdı Kiki. Jiji de boğazından çıkardığı mırıltılarla ona eşlik etti. Fondaki gökyüzü karanlıktı, siyah elbiseli cadı ve kedi ise sanki resimden çıkıp geleceklermiş gibiydi. Siyah renk öyle muhteşem parlıyordu ki Kiki kendi elbisesine bir kez daha uzun uzun baktı.

"Bence gözleri olmamış." O âna dek sessizliğini koruyan Tombo aniden şikâyet eder gibi söylemişti bunu.

"Neden?" Tombo'yu ilk kez fark eden ressam şaşkınlıkla karşılık verdi.

"Neden mi? Daha yuvarlak... daha şirin... yani Kiki'nin gözleri..."

"Hay Allah! Öyle mi çizseydim? Cadı havası vermeye çalışmıştım oysa..." Ressam tuhaf bir yüz ifadesiyle Tombo'ya baktı.

"Şey, kendisi benim arkadaşım. Tabloyu sağ salim taşıyabilmem için bana yardım edecek," dedi Kiki ve telaşla Tombo'yu tanıştırdı. Tombo daha fazla bir şey söylemeden sustu ve tabloya bir kez daha baktıktan sonra işe koyuldu. Önce elindeki kâğıt torbanın içinden rengarenk balonlar çıkardı.

"Balon mu? Bunlarla tabloyu mu uçuracaksın?"

Ressam, biraz gergin bir şekilde tek eliyle tabloyu kavradı.

"Hayır, tabloyu gezmeye çıkaracağım," dedi Tombo. Yüzünde en ufak bir gülümseme olmaksızın tor-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

banın içinden küçük bir helyum gazı tüpü çıkardı. Peş peşe balonları şişirdikten sonra uçlarına uzunca bağladığı ipleri bir demet hâline getirip çerçevenin kenarına vidaladığı halkaya sıkı bir şekilde bağladı. Daha sonra düğümün üzerinden daha kalın bir ip bağladı. Balonlar havalandı ve resim yerden hemen biraz yüksekte sessiz sessiz sallanmaya başladı. Ne çok yukarıda ne de çok aşağıda çok iyi bir mesafede havada asılı kalmıştı.

"Bu işin sırrı balonların sayısı ve onları şişirirken kullandığınız helyum gazının miktarında," dedi Tombo gururla. Daha sonra Kiki'ye döndü, "Uçarken bu kalın ipi köpek tasması tutar gibi tutarsın. Rüzgârdan başka yöne gidecek olursa da kendine doğru iyice çekip ona söz dinletirsin," dedi.

"Köpek mi dedi?" dedi ressam, yine endişeli bir şekilde Kiki'ye bakıyordu.

O sırada Kiki ise kendisinin hiç aklına gelmemiş bir şeyi böylesine kolaylıkla yapabilmesinden dolayı Tombo'yu hayranlıkla izliyordu.

"Sorun olmayacak gibi. Bu şekilde tablo hem hafifler hem de rüzgâr ne yönden eserse essin daha rahat hareket eder. Bu harika bir yöntem!" dedi Kiki. Tombo bu sözler karşısında ilk kez bembeyaz dişlerini göstererek gülümsedi.

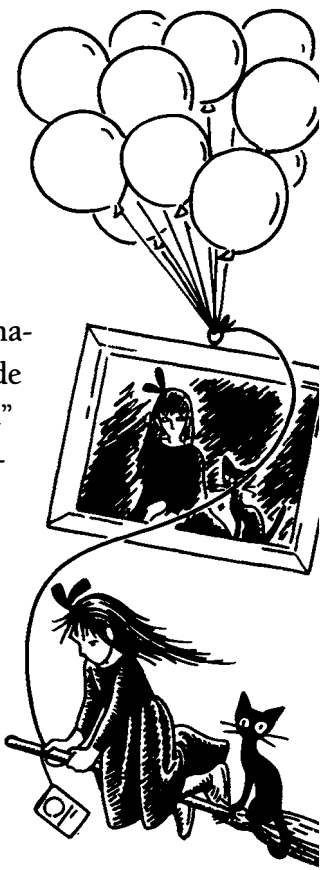
Bu gerçekten de harika bir yöntemdi. Kiki elinde iple havalandığında resim de uysal bir şekilde onu

takip etti. Rüzgârdan sallana sallana, yavaş yavaş yol aldılar. Tablo, sanat galerisine varmamıştı daha ama yoldan geçenler, pencereden bakanlar, evinin çatısında güneşlenenler, herkes ama herkes gerçek Kiki ve Jiji ile tablodaki Kiki ve Jiji'yi birlikte görme şansını yakalamıştı.

"Tıpatıp aynı! Hangisi gerçek hangisi değil anlaşılmayacak kadar hem de," diyenler...

"Siyah elbise giymiş biriyle siyah bir kedi, çok zor bir iş aslında," diyenler...

"Bu sanki aslından bile daha gerçek," diyenler...

Kısacası tablo görenlerden inanılmaz övgüler almıştı. Galeride de "*Dünyanın En Güzel Siyahı*" adıyla bu tablonun önünden kalabalık hiç eksik olmamıştı.

Hiç şüphesiz ressam da çok mutluydu. Bu işin karşılığı olarak ofisin tabelasına Kiki ve Jiji'nin çok hoş bir resmini çizdi. Ama bu işin kendisi zaten başlı başına çok daha büyük bir karşılık olmuştu. Çünkü Kiki'nin Cadı Kargo'sunu Koriko'da artık duymayan kal-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

mamıştı. Yani, Jiji'nin deyişi ile iyi bir "reklam" olmuştu.

Bu iş sayesinde Kiki'nin işleri de açılmıştı. Doğum günü çiçekleri, unutulmuş beslenme çantaları, tek başına yaşayan yaşlılar için hazırlanmış çorbalar. Hatta doktorun yanında götürmeyi unuttuğu stetoskop bile. İnsanlar çekinmeden bu tür işler isteyebiliyorlardı. Aralarından uyanıklar da çıkmıyor değildi. Okula kadar benimle gelip yanımda çantamı taşı diyenler mi dersiniz? Okuduğu belayı sahibine ulaştırmasını isteyenler mi dersiniz? Kiki bu tür işleri yapmayı elbette ki reddediyordu.

Aşırı derecede sıcak bir yaz mevsimi nihayet sona ermişti, şehrin manzarası yavaş yavaş sonbahar rengini almaya hazırlanıyordu. Kiki'nin süpürgesi artık daha sarsıntısız uçuyordu ve hayatı da bir düzene girmişti.

Ama bu aralar biraz keyifsizdi. Nedenini bilmediği bir gerginlik vardı üzerinde. "Bu şehre geldiğimden beri o kadar çok şey oldu ki yorgunluğu çıkmaya başladı herhalde," diyerek bazen kendi kendine bahaneler mırıldanıyordu. Ama Kiki içten içe gerçek sebebin sadece bu olmadığının da farkındaydı.

Ressamın tablosunu, "tasma yöntemi" ile taşıdıktan sonra uçma kulübündeki Tombo, Kiki'nin ofisine sık sık uğrar olmuştu. Ofise geldiği o günlerden birinde Tombo'nun kasıtsızca sarf ettiği bir sözdü aslında Kiki'nin canını sıkan.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Uçabildiğin için mi bilmiyorum ama ayrıntılara çok takılmadığın için acayip rahatım. Bir kızın yanındaymış gibi hissetmiyorum kendimi. Hem her şeyden de konuşabiliyorum," demişti. Kiki bu sözleri ilk duyduğunda Tombo'nun kendisini övdüğünü düşünmüştü. Ama üzerinden günler geçtikçe, "Bir kızın yanındaymış gibi hissetmiyorum," cümlesi içten içe aklına takılmaya başlamıştı.

"Bir de gözlerimin resimdeki kızın gözlerinden daha şirin olduğunu söylemişti. Şimdi de ayrıntılara takılmıyorsun diyor! Ayrıntılara takılmak da ne demek? Büyük şehirlerdeki kızlar daha mı sıradışı, daha mı farklılar?"

Kiki kalbinden geçenlere bir türlü isim koyamıyordu. Bugün de terliğinin tekini bulamadığı için Jiji'ye çatmıştı.

"Beni zor durumda bırakıyorsun. Alıp oynamanda sakınca yok ama yerine geri koymalısın! Bu kaçıncı oldu? Terliklerin her biri başka renk!"

Jiji duymazlıktan gelip ağzını kocaman açarak esnedi.

O sırada telefon çaldı. Kiki tek ayağında terlikle seke seke odanın içinden geçerek telefonu açtı.

"Orası Cadıcı mı? Merhaba," diye telaşsız bir ses duyuldu ahizeden.

"Hı? Evet?" Kiki kendisini hâlâ toparlayamamış ve dalgın dalgın cevap vermişti.

"İstediğimiz her şeyi rica edebiliyoruz öyle değil mi? Bir şey götürmenizi isteyeceğim de..."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Hıhı."

"Bu arada götürmenizi istediğim şey bisküvi. Ablam, adı Kasımpatı. Yok, benim adım Papatya. Yaşlı bir kadın olmama rağmen adımın Papatya olmasından utanmıyor değilim..." dedikten sonra kıkırdadı.

"Öhö!" Kiki, çok da net olmayan bu konuşma şekli karşısında istemsizce boğazını temizledi.

"Ablama daha sonra gideceksin. Benim evim... Söğüt Caddesi'ni biliyor musun? Onun sonunda. Numara dokuz dokuz. Yani doksan dokuz anladın değil mi?"

"Anladım. Hemen geliyorum." Kiki kadının sözlerini sonuna kadar bile dinlemeden aceleyle cevap verdi ve kadından önce telefonu kapatıverdi. Ayağına taktığı terliği de bütün gücüyle odanın diğer köşesine fırlattı.

Söğüt Caddesi 99 numaralı evi eliyle koymuş gibi buldu. Kapının yanındaki ipi çekince bir şeyler şıngırdadı, ardından da evin arka tarafından, "Buraya gelin lütfeeen!" diye bir ses duyuldu. Evin hemen yanındaki dar sokağa girdi. Karşısına çıkan küçük tahta kapı açıktı ve bahçede dinç bir teyze kollarını yarıya kadar sıvamış çamaşır yıkıyordu.

Beyaz, siyah, mavi ve kırmızı renkteki çamaşırlar dört koca leğene renklerine göre ayrılmıştı. Köpükler güneşin etkisiyle parlıyor, hareket eden yumuşak, kabarık yaratıklara benziyordu. Beyazların

olduğu yerde beyaz, siyahların olduğu yerde siyah, mavilerin olduğu yerde mavi, kırmızıların olduğu yerde ise kırmızı köpükler.

"Papatya Hanım siz misiniz?" Kiki, içeri girdiği tahta kapıdan seslendi.

Kaküllü, kısa ve küt saçlı yaşlı kadın, kendisini kaptırmış şekilde bir yandan çamaşır yıkarken bir yandan da ara vermeden çitilemenin ritmine uygun bir ritimle kafasını salladı. Alnında boncuk boncuk terler birikmişti.

"Cadı Kargosu'ndan geliyorum."

Yaşlı kadın elini hızla önlüğüne kuruladı ve kafasını kaldırıp Kiki'nin yüzüne baktı. "Cadıcı değil misin sen?"

"Şey... teslimat işi yapıyorum."

"Ben cadı... olduğunu duymuştum. O yüzden de her işi yaparsın sanmıştım... Gerçi her işi yapsan bu kez ben yapacak iş bulamazdım, öyle değil mi? Sadece teslimat işi yapıyor olmana sevindim aslında... Ben de pek yapılmayan bir iş yapıyorum, 'idaretenci'yim. Seninkine benziyor, öyle değil mi? Yoksa benzemiyor mu?" Papatya Hanım kendi söylediği şeyi komik bulup kıkırdadı. Ar-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

dından da, "Ama... beni büyük bir dertten kurtaracaksın, gerçekten," dedi.

Leğenin içine tekrar elini daldırıp çamaşır yıkamaya devam etti. "Ablam çok inatçıdır. Bugün götüreceğim dediysem bugün içinde mutlaka götürmek zorundayım. Yoksa kızıyor. Biraz bekler misin, hemencecik yıkayayım şunları. Çitile! Çitile!" Papatya Hanım bir ritim tutturup elindeki beyaz gömleklere sabun sürdükten sonra çitiledi. "Onu getir bunu götür yapmaktansa aslında ben birlikte yaşayalım istiyorum. Ama ablam tek başına yaşamanın daha rahat olduğunu düşünüyor. Hadi bakalım, çitile! Çitile! Pat pat pat! Öyle diyor ama bir bisküvi yapmasını dahi beceremiyor.

"Çitile çitile! Haftada bir kez bir şeyler götürüyorum, onunla sohbet ediyorum. Biz sadece iki kardeşiz. Bir iki üç! Çitile çitile! Pat pat pat! Ah bu kirler de son zamanlarda çok zor çıkıyor. Bir kez daha çitile çitile. İşte öyle yani, bugün çok işim var. Ona gidecek vaktim hiç yok, o yüzden de..." Papatya Hanım çitilediği çamaşırlara ara vermeden kafasını kaldırıp tekrar Kiki'ye baktı. "Seni de bekletiyorum ama kusura bakma... Düne kadar havalar çok kötüydü biliyorsun. Çamaşırlar ilk kez bu kadar birikti. Müşteri de acele ediyor. Çabucak kurutmam lazım... Çitile çitile! Pat pat pat!"

"Bunların hepsini yıkayacak mısınız?" Kiki'nin gözleri fal taşı gibi açılmıştı.

"Evet? Neden? Elbette ki."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Elde mi?"

"Evet, benim çamaşır makinem yok. Ama ne de olsa ben bir idaretenciyim, o yüzden de idareten elimde yıkıyorum." Papatya Hanım konuşurken elleri de bir makine gibi çalışmaya devam ediyordu. Kiki, kadının hızına ve becerisine hayran kalmış dikkatle onu izliyordu. Kadın çamaşırı tahtanın üzerine serdikten sonra bir tur sabun sürüp çitiliyor sonra da çamaşırı iki eliyle pat pat pat açtıktan sonra lekenin çıkıp çıkmadığını kontrol ediyordu.

"Çitile çitile! Pat pat pat! Çitile çitile! Pat pat pat!"

Papatya Hanım, çamaşır yıkarken yaptığı hareketlere uyumlu bir şekilde alçak sesle bir ritim tutturuyordu. Bu sırada köpükler de kabara kabara havaya uçuyorlardı.

Leğenlerdeki beyaz, siyah, mavi ve kırmızı çamaşırlar nihayet bittiğinde çektiği hortumla yine aynı şekilde, "Çitile çitile! Pat pat pat!" diye diye çamaşırları durulamaya koyuldu.

Kiki büyülenmiş gibi kadını izliyordu. İş için geldiğini bile unutmuştu. Kadının sıkıp sıkıp sopa hâline getirdiği çamaşırlardan kocaman bir dağ olmuştu sepetin içinde. En altta beyazlar, sonra sırasıyla siyah, mavi ve kırmızılar... Papatya Hanım ayağa kalkar kalkmaz elini beline koydu ve gökyüzüne doğru baktıktan sonra derin bir nefes aldı.

"Hadi bakalım, artık asalım mı?"

Papatya Hanım getirdiği kendir ipin bir ucunu

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

tutarken kısa bir an düşündü. Sonra da yanında Jiji ve süpürgesi ile ayakta duran Kiki'ye döndü.

"Sana zahmet olacak ama... İpin ucunu tutmanı istesem? Çamaşırları asacağım. Bu kadar çok olunca ipin de uzun olması lazım..." Papatya Hanım, Kiki'nin cevabını beklemeden ipin ucunu eline tutuşturuverdi. Sonra da çamaşır dağının en üstünde duran kırmızı kurdeleyi aldı ve ipe astı.

"Sırayla, önce küçük çamaşırlar." Papatya Hanım bu kez de şarkı söyler gibi, "sonra bebek çorapları, sonra bebek etekleri, abla bluzu," diyerek ustaca çamaşırları astı. Kadın her çamaşır astığında Kiki giderek uzaklaşıyordu. İp çamaşırlardan ağırlaşmış sarkmaya başlamıştı.

"Aa! Yere değecek," diye bağırdı Kiki.

"Olamaz! Ayak ucunda uzansan?" diye bağırdı Papatya Hanım, sonra da ipe kocaman kırmızı bir masa örtüsü daha astı.

"Ah! Olmaz! Yere değdi değecek!" Kiki aceleyle elindeki ipi başının üzerinde kaldırıp bir hamleyle yukarı doğru sıçradı.

"Daha yukarıda tut. Ah ne olur. Süpürgenle havada uçsan?" dedi Papatya Hanım, yukarı doğru bakarak.

"Ta... tabii." Kiki istemsizce kadını onayladıktan sonra süpürgesine bindi ve evin saçaklarına kadar yükseldi.

Papatya Hanım tekrar leğenlere eğildi. Sırada maviler vardı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Sırayla, önce küçük çamaşırlar."

Annesinin mendili, oğlunun şapkası, babasının çamaşırı, kızının mayosu, babasının gömleği, pencerenin perdeleri, mavi çarşafları, sıra sıra sıralanırken bu kez renk siyaha döndü. Çamaşırlar yine yere değecek gibi olunca Kiki bu kez çatının üstüne kadar uçtu. Papatya Hanım terini sile sile durmaksızın asmaya devam etti.

Babasının çorapları, oğlunun pantolonu, annesinin eteği, ninesinin elbisesi derken renk bu kez de beyaza dönmüştü.

Bebeğin eldivenleri, bebeğin önlüğü, bebeğin çamaşırından sonra giysileri, derken gitgide daha büyük parçalar. Annesinin çamaşırı, babasının diz altı pantolonu ve sonunda tam beş tane çarşaf sıralanmıştı.

"Oh bitti," dedi Papatya Hanım rahatlamış bir ses tonuyla, sonra da ipin ucunu yakınındaki parmaklıklara bağladı.

"Bu ne olacak peki?" Kiki elinde ipin diğer ucunu sallayarak çatıdan çok daha yüksek bir yerlerden seslendi.

"Hay Allah! Onu ne yapsak ki!" Papatya Hanım yukarıya doğru kafasını kaldırdıktan sonra şaşkınlıkla iki elini kaldırdı. "Sana zahmet olacak. Oralarda uygun bir yer bulup bağlayıver."

"İyi de nasıl?" diye bağırdı Kiki. Gökyüzünde bağlayacak uygun bir yer bulması imkânsızdı. Olsa

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

olsa havada uçan bir tek kendisi vardı. İpi elinden bıraksa bütün çamaşırların sil baştan yıkanması gerekecekti. Kiki çaresizce omuz silkti ve bütün gücüyle ipi çekerek kendi beline bağladı.

"Vay canına! Kocaman bir kuyruğumuz olmuş da aşağıya sarkıtmışız gibi!" Jiji, süpürgenin çalı kısmından bayrak gibi sallanan sıra sıra çamaşırlara bakıyordu.

"Aa, bu çok güzel! Spor bayramlarında ipe dizili bayrak süslemeleri gibi! Sanki birazdan maraton başlayacak! Dikkat! Yerlerinize! Hazıııır! Başla! Hadi! Hadi! Daha hızlı! Daha Hızlı! Hadi!"

Papatya Hanım aşağıda ellerini çırpıyor, zıp zıp zıplıyordu. Yoldan geçen insanlar da durup gökyüzüne bakıyordu.

Çocuklar, "Aa! Uçurtma zincirine bak! Uçurtma zincirine bak!" diye bağrışıyorlardı.

"Hey! Oyun oynamıyorum burada!" diye seslendi Kiki, sonra da dudaklarını büktü. Büktü bükmesine ama dudakları hafif yukarıya doğru kalkıktı, bunu daha çok kendisini eğlenceye kaptırdığı zaman yapardı.

"Madem başka şansımız yok, bari hızlıca kurutalım," diyerek gökyüzünde uçmaya başladı. Papatya Hanım'ın olduğu yerden daha yükseklerde yavaşça salınıyordu. Rüzgâr Kiki'nin vücuduna değip geçtikçe bu aralar içinde biriken, o sebebini bilmediği sıkıntılar da rüzgârla birlikte uçup gidiyordu sanki.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Çitile çitile! Pat pat pat!

Kiki biraz önce Papatya Hanım'ın tutturduğu şarkıyı mırıldanmaya başlamıştı. Sıralanmış çamaşırlardan çıkan sesler de sanki ona eşlik ediyordu.

"Şlap! Flap! Şlap! Flap!"

Henüz yeni başlayan sonbahar mevsiminin pırıl pırıl havası ve güneşi, gökyüzünde dalgalanan çamaşırları hızla kurutmuş, çamaşırlardan gelen ağır ve ıslak sesler yerini daha kuru ve hafif seslere bırakmıştı.

"Çok teşekkür ederiiiiim!"

Papatya Hanım ipi aşağıdan hafif hafif çekiştirdi. Sonra da çamaşırları toplamaya başladı. Çamaşırlar toplandıkça Kiki de gitgide aşağıya iniyordu.

Beyaz çamaşırlar, siyah çamaşırlar, mavi çamaşırlar, kırmızı çamaşırlar, hepsi leğende yumuşacık, kabarık bir dağ oluşturduğunda Kiki de artık yere inmişti. Papatya Hanım Kiki'ye doğru yaklaştı.

"Bunları bu kadar çabuk kurutarak bana nasıl yardımcı oldun bilemezsin."

"Çok iyi bir idaretencisiniz! Beni bile idareten kullandınız! İdareten çamaşır askısı olarak," dedi Kiki, sonra da güldü.

Papatya Hanım omuz silkip muzipçe dil çıkardı. "Aynen öyle oldu. Bu, idaretencinin idareteni! İdare ettiyse ne mutlu, etmediyse pek mutsuz."

Papatya Hanım yine tutturduğu bir melodi eşliğinde çamaşır leğenlerini içeri taşıdı. Kiki de onunla

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

birlikte içeri girdi, içerisi birbirinden ilginç eşyalarla doluydu. Kapı alt ve üst olmak üzere ikiye ayrılmıştı; isterse sadece yüzünü isterse sadece ayaklarını gösterebiliyordu.

"Kapım kırıldı. Ben de iki küçük kapıdan idareten kapı yaptım kendime," dedi Papatya Hanım.

Ön kapıdan uzanan ipin ucunda da ceviz, çivi, kaşık gibi şeyler demet hâlinde sallanıyordu.

Papatya Hanım gülerek işaret etti. "Bu da idareten zilim. Biraz önce geldiğinde çaldığın hani, güzel sesi var ama, değil mi?"

Derken Kiki'nin gözüne içinde filotu çiçekleri olan tek siyah çizme ilişti.

"Bu da idareten vazom. Güzel ama, değil mi?"

Papatya Hanım öyle bir kahkaha attı ki gözlerinin etrafındaki tüm çizgiler kırışarak ortaya çıktı.

"Ah! Lafa daldım... Ablama bisküvi götürmeni isteyecektim senden yahu."

Kadın nihayet Kiki'yi çağırmasının asıl nedenini hatırlamıştı. Mahcup bir şekilde dudaklarını büzdü ve mutfaktan iki tane torba getirdi.

Ablamın evi, Kurumuş Ağaç Caddesi üzerinde sivri bir ev. Cadde üzerindeki en sivri ev, tamam mı? Bu da senin için küçük bir teşekkür. Bu bisküvilerin adını yıldız kırıntısı koydum. Onları pişirirken hata yapınca paramparça oldular. Bari kurabiyenin ismi güzel olsun dedim ben de. İdareten yani," dedi.

Kiki sevinçle kurabiyeleri kabul etti.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Sonra kurabiyeleri sivri eve, Papatya Hanım'ın ablasına ulaştırdığında, Kasımpatı Hanım, "Aah! Kendisi getirmemiş bir de yerine birini mi göndermiş, lükse bak! Ona iki çift lafım olacak," diyerek söylendi ama torbanın içine bakarken sevinci gözlerinden okunuyordu.

Ofiste o akşam, Kiki'nin kafasında sürekli şu şarkı dönüp durdu.

"Bu bir idaretencinin idareteni. İdare ettiyse ne mutlu, etmediyse pek mutsuz."

Kiki ve Jiji teki kayıp terliğe bakarak bu şarkıyı söyledilerse de terliği idareten nasıl kullanacaklarını bulamadılar.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

7

Kiki Bir Sırrı Paylaşıyor

Tık tık!

Ofisin kapısı çalındı. Kiki, ikinci kattan aceleyle aşağıya indiğinde kapının girişinde tek başına bir kızı dikilirken buldu. Kıvır kıvır koyu kahverengi saçlarıyla yüzü narince çevrelenmiş, açık pembe kazağı çok yakışmıştı. İncecik bacaklarına giydiği beyaz çizmeler ise pırıl pırıl parlıyordu. Kiki'nin gözleri o kadar kamaşmıştı bir an kızın havada durduğu hissine kapıldı.

"Aa! Bu... Buyrun," dedi. Heyecandan konuşamamıştı. İlk kez kendisiyle yaşıt bir müşterisi oluyordu.

Kiki'yi görünce kız da kısa bir an bir nefesini tutup gözlerini kıstı, aynı şekilde o da kekeledi.

"Ben, aaa... şey..."

"Bir şey mi götürmemi istiyorsunuz?" Kiki biraz toparlandıktan sonra tekrar sordu.

"İstenen her şeyi götürdüğü-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

nü duymuştum da... Sen mi götüreceksin?" Kız hafif gerilmiş yüzüne minik bir gülümseme kondurdu ve başını yana eğdi.

"Evet, hem de sağ salim. Endişe etmeni gerektirecek hiçbir şey yok."

"Öyle mi?"

Kafasını sallayıp ışıl ışıl simsiyah gözlerle baktı kız ve kasıtlı bir şekilde usulca kirpiklerini kırpıştırdı. Öyle ki, Kiki'ye hava atmak için daha bir özenle yapıyor bile olabilirdi.

"Evet, birine bir şey götürmeni istiyorum ama... biraz gizli."

"Gizli mi?" diye karşılık verdi Kiki, kaşlarını çatmıştı.

"Kötü bir şey değil kesinlikle."

Kız çenesini öne doğru çıkarıp Kiki'ye yan yan baktı. Sonra da tek kolunu kaldırıp hemen girişteki sütuna dayadı. Kazağının yakasında gümüş rengi ince bir broş parladı.

"Bir hediye götürmeni istiyorum, Ai'ye. Bugün onun doğum günü. On dört yaşına girecek. Ne hoş değil mi?" Çocuğun doğum gününü sanki kendisi seçmiş gibi gururla söylüyordu kız.

(Ne kadar hoşmuş... Hoş olan ne acaba?)

Kiki o kadar sinir oldu ki belli belirsiz mırıldandı. Kız konuşmaya devam etti.

"Ama ona bu hediyeyi gönderenin ben olduğumu söylemeni istemiyorum."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Aah, o neden peki?" Kiki, biraz sinir bozucu bir ses tonunda sormuştu bu soruyu.

"Neden mi? Onunla küçüklüğümden beri tanışıyoruz. O yüzden beni hâlâ küçük bir kız çocuğu sanıyor. Oysa ki ben de on üç yaşındayım..."

"Bu yüzden mi gizli tutmamı istiyorsun? Çok tuhaf!"

Kız kafasını kaldırıp Kiki'ye baktı ve gururla güldü.

"Sen bilmiyor musun? Yani bu duyguyu?"

Kiki biraz daha sinir olmuştu. "Hediye dediğin şey umarım garip bir şey değildir. Açınca kurbağa falan zıplamasın? Eğer öyle bir şeyse bu işi kabul edemeyeceğim."

"Ah! Çok hoşsun..." Kız bir yetişkin edasıyla yine alçak sesle kıkırdadı. "Cadı olduğunu duymuştum ama sen de hiçbir şey bilmiyormuşsun ya. Bizim yaşımızdaki kızların bu şekilde eğlendiklerini mi düşünüyorsun?"

"Yooo..."

Kiki gerçekten sinirlenmişti. Kıza ters bir bakış attı. Derken tüm bunlar sanki hiç konuşulmamış gibi kız önce eliyle saçlarını düzeltti sonra da yine aynı elini eteğinin cebine sokup, "Harçlıklarımın tamamını biriktirip Ai ve kendim için bir örnek dolmakalem aldım. İşte bak," diyerek cebinden gümüş rengi bir dolmakalem çıkardı; aynı anda da kazak yakasını açıp iç tarafa taktığı bir diğer dolmakalemi

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

gösterdi. Kiki'nin az önce broş sandığı şey kalemin kapağının klips kısmıydı.

"Bunun anlamı 'her zaman birlikte' demek. Yani üzerinde biriyle bir örnek bir şey taşıyorsan. Son zamanlarda çok moda."

Kız yine hava atar gibi omuzlarını dikleştirdi.

Kiki sözü uzatmadan, "Yaa demek öyle," diye geçiştirmek istedi. Ne de olsa o bir müşteriydi. "Anladım," deyip hediyeyi alması yeterliydi. Ama ağzını açtığında bambaşka sözcükler dökülüverdi.

"Yani, öyle nasıl bir örnek olunur ki? Ai denilen çocuk, bu hediyeyi senin gönderdiğini bile bilmeyecek?"

"Öyle, ama ben biliyorum ya."

Kız, Kiki'nin bu iğneleyici sözlerini umursamıyordu bile. Hatta umursamak bir yana, bir yerlere bakarken dalmış da büyülenmiş gibi duruyordu.

Kiki, "Madem bu kadar güzel bir hediye, o zaman sen götürüp ver. Bu neden sorun olsun ki?" dedi, konuyu daha da açmak istercesine.

"Utanıyorum da ondan."

Kız yine usulca kirpiklerini kırpıştırdı. Bu utangaç hâlinden keyif alıyor bile olabilirdi. Kiki, kendisiyle aynı yaşlardaki bu kızın daha büyük görünmesinden dolayı kalbine ani bir darbe almış da şoka girmiş gibi hissetti. "Neden utanasın ki, çok tuhaf," dedi tekrar.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Aa, sen bu tür hislerle henüz tanışmadın mı?"

Kız hafifçe gülümsedi, Kiki'ye acımıştı anlaşılan. Kiki yenilgiyi reddedercesine telaşla cevap verdi.

"Çocuğun nasıl tepki vereceğinden endişe ediyorsun. Öyle ya belki de rahatsız olacak? Öyle değil mi? Bu kadarını ben de biliyorum," dedi.

"Yok canım, o konuda herhangi bir endişem yok. Ben sadece biraz gizli kalsın istiyorum. Biraz gizemli olsun istiyorum o kadar," dedi ve kıkırdadı.

Kiki kıza yeniden uzun uzun ve dikkatle baktı. Bu hoş pembe kazağın altındaki duygular ne kadar da karmaşık diye düşündü şaşkınlıkla. Normal kızların hepsi böyle miydi acaba? Kiki kısa bir an Tombo'nun ona söylediği şeyi hatırladı.

(Ben gerçekten de bir kıza benzemiyormuşum...)

Kız konuşmasını sürdürdü.

"Bilmiyor musun? Oğlan çocukları öyledir. Bir şeyin sadece yarısını bildiklerinde, bilmedikleri diğer yarıyı da öğrenmek isterlermiş. Bu şekilde ben de onun beni bulmasını sağlayacağım."

"Yani hediyeyi gönderenin kim olduğunu mu?"

"Evet."

"Ya aramazsa?"

"Ama arayacak. Kesinlikle eminim." Kız belli ki kendisine çok güveniyordu.

"Tamam. Yani ona dolmakalemi ulaştırmam yeterli öyle mi?" Kiki bu anlaşılması güç konuşmayı sürdürmemeye karar vermişti.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Evet. Dolmakalemle birlikte bir de..." derken cebinden küçük sarı bir zarf çıkardı.

"Mektup mu?"

"Evet. Ama içinde şiir yazıyor."

"Şiir mi? Yani şarkı gibi mi?"

"Evet. Ben yazdım. Yoksa bilmiyor musun? Şiir, oğlan çocuklarına verilen hediyenin olmazsa olmazıdır derler."

Kiki aynı konunun tekrar açılacağını düşünerek aceleyle, "Adresi ne peki?" diye sordu.

"Büyük nehrin ilerisi, hayvanat bahçesinin batısında Kızılcık Ağacı Caddesi, 38 numara. Ama öğleden sonraları hemen yakındaki kortta çoğunlukla da tek başına tenis oynuyor."

"Ee senin adın?"

"Dedim ya, sır. Kızılcık Ağacı Caddesi'nin hemen yan tarafındaki Muskat Ağacı Caddesi'ne yakın oturuyorum."

"Madem o kadar yakın yaşıyorsunuz, senin götürmen daha iyi olur halbuki."

"Dedim ya..."

Telaşla elini kaldırıp, "Tamam tamam, anladım," dedi Kiki.

"Beni görsen bile tanımıyormuş gibi yap lütfen. Aa, az kalsın unutuyordum. Bir de bu işin karşılığını vermem gerekecek."

Kızın bu sözleri karşısında Kiki ne diyeceğini biraz şaşırmıştı. "Bir sakıncası yoksa ben bu işin nasıl

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

sonuçlandığını öğrenmek isterim. Benimle paylaşır mısın?" diye cevap verdi. Bunu söylerken bir yandan da çocuk kızı aramasa ne gülerim ama, diye de biraz umutlandı.

"Çocuğun beni arayıp aramadığını mı? Sen de ne kadar meraklıymışsın. Olur, haber veririm."

Kız gerçekten de kendisine çok güveniyordu.

"O zaman bu işin karşılığında bana bir şey vermene gerek yok."

"Aah, emin misin?"

Kiki tam, "Ee, ben de..." diye söze başlamıştı ki...

"Sen de oğlan çocukları hakkında bir çeşit 'araştırma' yapmak istiyorsun yani, anladım, anladım," diyerek ondan daha çok şey bildiğini ima eden bir edayla kafasını salladı. Kiki kıza cevap vermek yerine çığlık atmamak için kendisini o kadar sıktı ki, burnunda kırışıklıklar oluştu.

Kız ofisten çıkar çıkmaz Kiki aynanın önünde uzun uzun kendisine baktı. Saçlarını taradıktan sonra siyah elbisesinin kâh yakasını kaldırdı kâh sırtını dönüp nasıl göründüğüne baktı ve sonra da neşeli bir şekilde kendi kendine konuştu.

"Çocuk, kızı ben sanırsa ne yapacağım?"

Jiji bir yandan bezgin bezgin yuvarlanırken, "Siz kızlar çok basit düşünüyorsunuz. Hiç uğraşamayacağım," dedi ve ağzını kocaman açarak esnedi.

"O zaman benimle gelmiyor musun?"

Kiki, dolmakalem ve mektubu cebine koyup üzerine hafifçe bastırınca Jiji de ağır ağır ayağa kalktı.

İkisi birlikte ofisin önünden havalandılar. Son zamanlarda aniden soğuk esmeye başlayan rüzgâr yanaklarına çarpıyordu. Gökyüzünden görünen şehrin manzarası ise artık tamamen sonbahar rengindeydi. Bu şehirde çokça bulunan mabet ağaçları artık sapsarıydı, bazı başına buyruk yapraklar nadiren de olsa Kiki'nin olduğu yere kadar yükselip kucağına yapışıveriyordu.

"Kiki, bugün ne kadar yavaşsın," diye bağırdı Jiji arkadan. "Farkında mısın aynı yerde dönüp duruyoruz."

"Aa, öyle mi?" Kiki birden kendine gelmişti, aşağıya baktı. Aslında deminden beri tek bir şey düşünüyordu. O da cebindekiler, daha doğrusu kızın zarfa koyduğu şiir. Kiki de küçükken bir şiir yazmıştı aslında.

Ayakkabım güler ayayay
Şapkam güler şaşaşa
Bense komik şeylere gülerim

Kiki'nin hayatına ilk kez ve de son kez giren şiire benzer tek şey bu olmuştu. Mektupta yazan şiirin bu kadar çocukça bir şey olmayacağını Kiki de biliyordu. Oğlan çocuklarına yazılan şiirlerde ne denirdi acaba? Kız o kadar güzeldi ve o kadar olgun davranıyordu ki çok iyi bir şey yazdığına hiç şüphe yoktu. Kiki hayal gücünü çalıştırdıkça kalbi küt küt atıyor, bakmaması gerektiğini düşündükçe mektup

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

sanki cebinden fırlayıp gözünün önünde boylu boyunca seriliyordu.

"Jiji, biraz dinlenmek istiyorum ben... Nehrin kenarındaki yamaçta."

"İyi de daha yeni yola çıktık!"

"Mevsim sonbahar ne de olsa!" Kiki hiç alakasız bir cevap mırıldandıktan sonra tıpkı bir şahin gibi kocaman bir daire çizerek alçalmaya başladı. Nihayet büyük nehir boyunca uzanan parka indi.

Parkta kimsecikler yoktu, salıncaklar esen rüzgârla kendi kendilerine sallanıyorlardı. Parkın diğer tarafında ise büyük nehir zaman zaman beyaz köpükler oluşturarak akıyordu.

"Jiji istiyorsan sen biraz şuralarda oynayabilirsin."

Kiki, süpürgesini sapsarı yapraklarını durmaksızın dökmekte olan mabet ağacının gövdesine dayadıktan sonra kendisi de ağacın dibinde birikmiş yaprak yığınının üstüne oturdu.

"Yok, ben böyle iyiyim. Hava zaten soğuk, sen de şu sonbaharla ne yapacaksan yap bir an önce."

"Jiji ya!"

Kiki ne diyeceğini bilemeden güldükten sonra, "Bir yürüyüşe falan çık. Bak, nehrin yamacında şu çok sevdiğin tilkikuyruğu otlarından var," diye tekrar etti.

"Ben sana engel mi oluyorum?" dedi Jiji gözlerini kısarak.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Evet bana engel oluyorsun." Rüzgârdan uçuşan saçlarını alnının üstüne kadar kaldırdı ve şakayla karışık cevap verdi.

"Sen gizli bir şey yapacaksın ben anladım."

"Evet... çok mu yanlış sence?" Kiki omuz silkti. "Yani bozmayacağım, kaybetmeyeceğim ya da ne bileyim kirletmeyeceğim ki... Sadece birazcık... şöyle kısa bir an bakacağım... Aman bakayım gitsin!" diye devam etti.

"Deminden beri neden bahsediyorsun sen?" Jiji, Kiki'ye ters bir bakış attı.

"Jiji, ne olur kızma bana ama ben kızın yazdığı şiiri görmeyi çok istiyorum. Bunun kötü bir şey olduğunu biliyorum ama yine de görmek istiyorum. Tam bir cadı olabilmem için öğrenmem gereken bir tür ders diyemez miyiz buna da?" Kiki, Jiji'nin yüz ifadesinden ne düşündüğünü anlamaya çalışıyordu.

"Bir tür ders diyemez miymişiz falan, işi bu kadar karmaşık anlatmanın gereği yok ki. Çok görmek istiyorsan, aç gitsin. Şu bir havalardaki beyaz çizmeden bahsediyorsun değil mi?" Jiji kolayca onay vermişti. "Yalnız bunlar benim için de bir tür ders, ona göre. O yüzden bana da okuyacaksın."

"Ah Jiji, sen yok musun?"

Kiki hemen cebindeki mektubu çıkardı. Sarı zarfın ön tarafında bir demet kabartmalı çiçek resmi vardı.

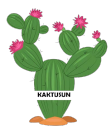
"Umarım kolayca açılır." Zarfın kenarından tuttu

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

ve yavaşça çekince yapıştırıcı, ses çıkara çıkara açılıverdi. İçinden zarfınkiyle aynı renkte ikiye katlanmış bir kâğıt çıktı. Tombul ve yuvarlakça harflerle yazılmış bir şiirdi. Kiki alçak sesle okumaya başladı.

Doğum günün kutlu olsun
Yüksek sesle söylemek isterdim
Ama nedense çekiniyorum
Doğum günün kutlu olsun
Gözlerine bakıp söylemeyi isterdim
Ama nedense çekiniyorum
Hediyemi kendim vermek isterdim
Kendi ellerimle senin ellerine
Ama nedense çekiniyorum
Doğum gününün sevinciyle dolup taşıyor kalbim
Ne yaparsam yapayım çekiniyorum

Jiji, Kiki'nin eteği üzerinde duran mektuba bir kez daha göz attıktan sonra, "Hımm, ne kadar da çok çekiniyormuş. Tıpkı korkak bir kedi gibi," dedi.

"Bunu gerçekten de o mu yazdı acaba? O yazmış gibi değil sanki. Kendine o kadar da güveniyordu halbuki." Kiki kuşkuyla başını yana eğdi. "Hadi bakalım şimdi mektubu olduğu gibi yerine koymam gerek."

Kiki bir eliyle zarfı, diğer eliyle de şiirin yazılı olduğu kâğıdı tutacaktı ki aniden esen rüzgârla eteği havalandı ve kâğıt Kiki'nin elinden kayıp uçuverdi.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Her şey bir anda olmuştu. Kiki mektubun arkasından koşmaya başladı. Yakalamak için yaptığı her hamlede kâğıt daha da havalanıyor, sanki dökülen mabet ağaçlarının yapraklarıyla bir olup Kiki'yle alay edercesine uçarak uzaklaşıyordu. Kiki tekrar öne doğru uzanıyor, yalpalıyor sonra yine koşmaya devam ediyordu.

"Süpürge! Süpürge! Çabuk bin!" dedi aceleyle Jiji.

Kiki süpürgesini almak için geri dönmeye yeltendiği sırada ayağı otların kök kısmına takılınca düşüverdi.

Jiji'nin, "Ah, ah!" diye bağıran sesi duyuldu.

"Dü-Düştü işte!"

Ayağa kalkmak üzereyken gözüne sarı kâğıt ilişti, nehre düşmüş giderek uzaklaşıyordu.

"Hayır, hayır, hayır!" Kiki'nin ayakları, kâğıdın arkasından ettiği feryatlar kadar hızlı olamamış, yetişememişti. Nihayet toparlanıp koşmaya başladığında ise kâğıt, nehrin hızlı akıntısına kapılıp gözden kaybolup gitmişti.

"Ne yapacağım şimdi?" Kiki donakalmış bir şekilde ayakta öylece dikiliyordu.

"Bu kez benim suçum değil," dedi Jiji arkadan.

"Başkasının mektubunu okursam olacağı bu." Kiki'nin üzüntüden omuzları düşmüştü. "Özür dilemekten başka çarem yok."

"Onun yerine şiiri sen okusan?" Jiji'nin her halinden tüm gücüyle Kiki'yi avutmak istediği belliydi.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Çok ayıp olur. Kızın yerinde olsam, ben de başkası benim yerime okusun istemezdim."

"O zaman şu yerdeki yapraklardan birine yazıp versen. Ben şiiri az çok hatırlıyorum."

"...Olabilir. Ne de olsa mektubun kimden geldiği belli değil."

"Bence sorun olmaz."

"...Hımm. Başında, 'Doğum günün kutlu olsun' yazıyordu değil mi? Jiji sen de yardım eder misin?"

Kiki etrafına şöyle bir göz attı ve büyükçe bir yaprak seçip tekrar ağacın altına oturdu. Sonra kızın verdiği dolmakalemi cebinden çıkarıp kapağını açtı ve yazmaya başladı.

"Önce 'Doğum günün...' sonra 'Yüksek sesle söylemek isterdim' yazıyordu"

"Evet, sonra 'Bil bakalım çekiniyorum' diyordu."

"Hiç de bile. 'Bil bakalım' yazmıyordu. 'Ama nedendir bilmem' yazıyordu. Sonra... 'Gözlerine kısa bir an bakmayı isterdim' dedikten sonra... tekrar 'çekiniyorum' diyordu, değil mi?"

"Buna şiir demek zor bence. Aynı şeyleri tekrarlayıp duruyor."

"Öyle mi dersin? Ben demin beğenmiştim... Evet, sonra hediyeden bahsediyordu."

"Dolmakalem değil mi?"

Kiki elindeki dolmakaleme baktı.

"Bu, gerçekten de çok güzel yazıyor! Sonra 'bir örnek gümüş rengi dolmakalem' ve..."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Jiji, gözlerini gökyüzüne dikmiş bir yandan düşünürken, "Orada gümüş rengi falan yazmıyordu bence," dedi.

"Ama ben yazdım artık. Gerçekten gümüş rengi olduğuna göre sorun değil. Sonra da 'Kendi ellerimle senin ellerine' burası çok hoşuma gitmişti o yüzden iyi hatırlıyorum. Sonra yine 'çekiniyorum', aah, 'çekiniyorum' mu yazıyordu? Bu kadar tekrarlıyor muydu?"

"Öyle değildi. Şey, 'Ama nedendir bilmem saklambaç oynar gibi' yazıyordu."

"Öyleydi, değil mi? Sonrasını iyi hatırlıyorum. 'Doğum gününün sevinciyle kalbim dolup taşıyor, ne yaparsam yapayım saklambaç oynar gibi' yazıyordu. Oh! Rahatladım. Güzel oldu bence."

Kiki rahat bir nefes almıştı. Jiji de, "Hani bakayım bakayım," diyerek şiire bir göz attıktan sonra, "Çok güzel olmuş," dedi.

İkisinin birlikte derlediği şiir şöyleydi:

Doğum günün kutlu olsun
Yüksek sesle söylemek isterdim
Ama nedendir bilmem çekiniyorum
Doğum günün kutlu olsun
Gözlerine bakıp söylemek isterdim
Ama nedendir bilmem çekiniyorum
Hediyem bir örnek gümüş rengi dolmakalem
Kendi ellerimle senin ellerine

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Ama nedendir bilmem saklambaç oynar gibi
Doğum gününün sevinciyle kalbim dolup taşıyor
Ne yaparsam yapayım saklambaç oynar gibi

Kiki ve Jiji yola koyuldular. Büyük nehri geçtikten sonra kavisler çizerek yüksek binaları aşıp nihayet hayvanat bahçesindeki insan kalabalığını gördüklerinde usulca alçalmaya başladılar.

Kiki Kızılcık Ağacı Caddesi'nin ortalarına doğru bir yerde tenis kortunu fark etti. Solmuş çimenlerin üzerinde bir oğlan çocuğu tek başına duvara doğru raket sallıyordu.

"Bu o olmalı," dedi ve aceleyle süpürgenin sapını aşağıya doğru indirdi.

Kortun kenarına iniş yapan Kiki oğlana yaklaştı ve, "Sen Ai olmalısın. Doğum günün kutlu olsun," dedi.

"Hı? Ben mi? Neden? Hakkımda ne kadar çok şey biliyorsun sen." Güneşten yanmış yüzündeki simsiyah gözleri fal taşı gibi açılmış merakla Kiki'ye bakıyordu.

"On dördüncü yaş günün değil mi? Ama hakkında çok şey bilen kişi ben değilim, başka bir kız. Ben sadece elçiyim," diye biraz takıldı Kiki, sonra da güldü.

"Başka bir kız mı? Kim? Kim o?"

"Kim acaba? Bu şehirde yaşayan bir kız. Bu da onun hediyesi," dedi ve cebinden dolmakalemle zarfı çıkardı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Bu çok güzel! Pırıl pırıl parlayan bir roket gibi!" Çocuk dolmakalemi aldı, göz hizasına kadar getirip evirdi çevirdi sonra bir hamlede gömleğinin yakasına taktı ve üzerine pat diye hafifçe vurdu.

Kiki birdenbire çocuğun yakasını işaret ederek, "Aa, Gerçekten de! Bir örnek oldular!" diye hayranlıkla haykırdı.

"Mektubun içinde adı yazıyor mudur ki?" Çocuk zarfı açmaya koyuldu. Tam o sırada Kiki istemese de zarfın içindekinin mabet ağacı yaprağı olduğunu hatırladı.

"Aa! Bekle! Şey... bilmem, o zaman ben artık..." Aniden ağzından çıkan anlamsız sözlerden sonra telaşla arkasını dönerek yürümeye başladı.

"Hadi ama, iyi de kim? Söylesene!"

Arkadan çocuğun sesi duyuldu. Kiki çocuğa arkası dönük şekilde kafasını iki yana salladı. "Söylemeyeceğime söz verdim," diye bağırdı.

(Evet yanılmıyor, diğer yarıyı bilmek istiyor...)

Kiki kısa bir an kızın ne kadar sevineceğini hayal etti.

Bu olaydan üç gün sonra kız rüzgârın kovaladığı bir yaprak gibi ofise giriverdi. Kiki kaybettiği mektubu anımsamıştı, istemsizce bakışlarını yere çevirdi. Ama kız, "Burada mısın?" diye neşeyle seslendikten sonra tek ayağının ucunda bir tur döndü. Beyaz çizmeleri parladı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Ai beni buldu! 'Bunu sen hediye ettin değil mi?' dedi," dedi.

Kiki, "Sevindim," diye karşılık verdi, sesi neşeli çıkmıştı.

"Ama çok garip, Ai tuhaf bir şey söyledi. 'Yaprağa yazmak da iyi fikirmiş' dedi. Sen uçarken acaba bir yerlerden bir yaprak falan mı karıştı ki? Ama ne fark eder ki? Ben olduğumu yapraktan değil, dolmakalemden anladı ne de olsa. Bununla aynıydı ya!" dedi kız. Yakasını gösterdi ve sevinçle güldü.

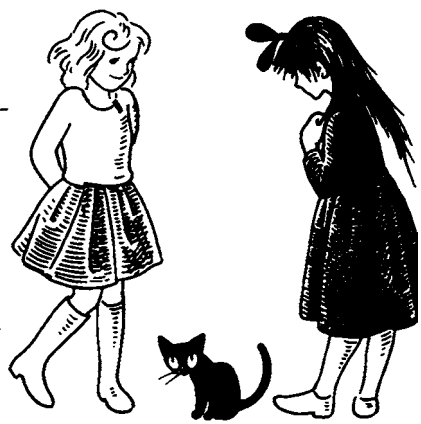
Karşısında içtenlikle sevinen kızı görünce Kiki'nin tüm gerginliği kayboldu ve kendisi de en az kız kadar mutlu oldu. Sonra tüm cesaretini topladı ve konuşmaya başladı.

"Aslında sana doğruyu söyleyecek olursam..." diye söze başlamıştı ki, kız da aynı anda, "Sana bir şey itiraf edeyim mi..." diye söze girdi.

"Aah!" dediler yine aynı anda ve göz göze geldiler.

"Sen söyle," dedi kız.

"Ben kötü bir şey yaptım," dedi gözlerini kısarak. Kızın yazdığı şiiri okuduğunu, sonra kâğıdın uçup gittiğini, yerine yerde bulduğu yaprağa şiiri aynen yazıp çocuğa verdiğini, yani her şeyi anlattı Kiki.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Demek öyle," dedi kız, sesinde biraz hayal kırıklığı vardı.

"Özür dilerim. Şiiri hatırlayıp aynısını yazdım, sanırım. Ofise geldiğinde aynı yaşta olmamıza rağmen hem çok güzeldin hem de çok şey biliyordun... Senin gibi bir kızın nasıl bir şey yazmış olabileceğini öğrenmek istedim... Kendimi tutamadım. Affet."

"Sen de mi? Ben de senin için aynı şeyi düşünmüştüm," dedi kız. "Onun beni arayıp bulacağından hiç emin değildim. İsmimi söylediğinde 'demek öyle' diyeceğini ve umursamayacağını düşünüyordum. Ama buraya senden yardım istemeye geldiğimde aynı yaşta olmamıza rağmen sen benden hem büyük hem de daha güzel göründün. Birden ne olursa olsun sana yenilmemeliyim hissine kapıldım. Affet... Sen ve ben, birbirimize ne kadar da çok benziyoruz. İyi anlaşırız sanki," dedi kız. Daha önce olduğu gibi yine çok hoş bir şekilde kirpiklerini kırpıştırıp gülümsedi. Kiki de gülümseyerek karşılık verdi ve biraz da ciddi bir ses tonuyla, "Ben bir cadıyım, adım Kiki. Beni bundan sonra öyle çağırabilirsin."

Kız da Kiki'yi taklit etti ve gülümseyerek tekrar etti.

"Ben de sıradan bir kızım. Adım Mimi. Sen de bundan sonra beni öyle çağırabilirsin."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

8

Kiki Kaptana Yardım Ediyor

Kış giderek yaklaşırken soğuk rüzgârlar aralıksız her gün esmeye devam ediyordu. Sokaklarda ağaçların solmuş kahverengi yaprakları rüzgâr yüzünden çoktan dökülmüştü, Kiki'nin ofis penceresinden görünen Koriko, kupkuruydu ve soluk bir şekilde parlıyordu.

Rüzgâr, beton binaların köşelerine çarpa çarpa estiğinden olsa gerek, eserken bıçak gibi keskinleşiyor, sonra birden duruyor, derken yine birden esmeye başlıyordu. Her estiğinde ise Kiki'nin derme çatma ofisi hafifçe sesler çıkararak sallanıyordu.

(Bizim oralara yılın ilk karı yağmış mıdır ki?)

Kiki esen rüzgârın sesi eşliğinde doğduğu kasabadaki kışın ilk günlerini hatırladı. Bir gün hava aniden soğur, pencereden görünen kuzey ormanlarının arkasındaki dağlar üzerine dantelli bir mendil örtülmüş gibi bembeyaz dumanlı bir hâl alırdı. Sonra o beyazlıklar giderek aşağılara doğru iner, sonunda da tüm şehri bir anda sarıp sarmalardı. Yani Kiki'nin memleketinde kış mevsiminin geldiği rüzgârın sesinden değil, karın beyaz renginden anlaşılırdı. Bunları düşünürken süpürgeyle uçmayı öğrendiği kış günlerinden birini hatırladı; annesi, "Her yer bem-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

beyaz değil mi? Üstelik bazen güneşten öyle bir parlar ki gözlerin acır, bu yüzden dikkatli uçman gerekir," demiş ve kasabadaki çatıları, "Şu çatısı dolgulu kurabiye gibi olan yer yangın gözetleme kulesi, şu merdiven gibi çatısı olan yer kütüphane, şu kareye benzeyen çatısı olan yer de spor salonu," diye öğretmişti.

"Cadılar bir de soğuğa dayanıklı olacak. Ama bu şehrin soğuğu resmen delip geçiyor." Kiki ofisine oturdu ve elbisesinin yakasını bir araya getirdikten sonra mırıldandı.

"İş yok. Ee, hareket de etmiyorsun tabii, ondan." Jiji bu sözleri, kendisi Kiki'nin eteği üzerinde top gibi kıvrılmış hâldeyken söylemişti.

Havalar soğuduğunda, insanlar başka şey düşünemez vaziyete geldiklerinden mi yoksa kendilerine gereksiz iş çıkarmak istemediklerinden mi bilinmez, Kiki'nin işleri çok azalmıştı.

(Böyle zamanlarda battaniyeme sarılıp, sıcak bir şeyler, evet, mesela safran çayı falan içerek annemle sohbet etmek isterdim.)

Kiki yoğun kıvamlı, sarı renkteki çayın kokusunu hatırlarken annesini ne kadar özlediğini düşündü.

"Safran ne zaman ekilir acaba?" Kendi kendine mırıldandı. Sonra da şifalı otların her yıl tekrarlanan ekimi ve hasadı hakkında annesi Kokiri Hanım'dan daha çok şey öğrenmediği için pişmanlık duydu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

(Biber yakısı kaynatarak mı kavurarak mı yapılıyordu? Karın ağrısına iyi gelen sebze çorbasına konan bir şey vardı ama neydi o?)

Kiki peş peşe annesinin yaptığı şeyleri hatırlasa da bir tanesini bile tam doğru hatırlamıyordu.

(Neden annemin her şeye çok karıştığını sanırdım acaba. Şu an düşününce çok tuhaf geliyor.)

Kiki dudaklarını büzdü, gözlerini kıstı.

İçeride aniden sert bir rüzgâr esti. Kapıya baktı, azıcık aralanmış kapıdan fıldır fıldır iki çift göz bakıyordu ve kendi aralarında konuşuyorlardı.

"Cadı kedilerin soğukta gözleri el feneri gibi mavi yeşil parlar demişlerdi... Yalanmış! Diğer kedilerden hiçbir farkı yok!"

"Hani? Hani. Aa, gerçekten de! Ağzını açtığında alev çıkıyor olmasın? Cadı kediler aynı zamanda kibrit görevi de görürlermiş, yan tarafta oturan ağabey söylemişti. Daha dikkatli bakalım!"

Jiji, Kiki ile göz göze geldi sonra da onlara doğru önce gözlerini ardından da ağzını kocaman açarak tıslad.

"Aa!" diye bir ses duyuldu ve sonra telaşla kapı kapandı.

"Sen de gördün mü? Biraz önce..."

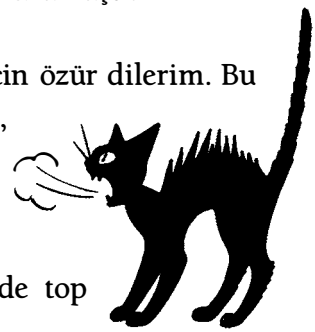
"Evet, ama kibrite dönüşmedi ki..."

"El fenerine de dönüşmedi..."

"Hiç parlamadı da."

"Sıradan simsiyah bir kedi işte ya."

Minik ayak sesleri giderek uzaklaştı.

"Sıradan bir kedi olduğum için özür dilerim. Bu komşu çocukları hep böyle, sürekli beni gözetliyorlar, sinir oluyorum."

Jiji söylendikten sonra tekrar Kiki'nin eteği üzerinde top gibi kıvrıldı.

"Senin de işin zor tabii. Popüler olmak kolay iş değil." Kiki gözlerini kırpıştırarak Jiji'yle alay etti. "Madem öyle, değişik bir kılığa gir sen de. Tüylerini kırmızıya boya ya da güneş gözlüğü tak, yani mesela."

Jiji, Kiki'ye doğru sitemli bir bakış attı sonra da duymazlıktan gelmeye karar verdi.

Kısa süre sonra telefon çaldı.

"İş için mi ki, uzun zaman olmuştu." Kiki telefonu eline alınca yavaş yavaş konuşan bir ses duyuldu.

"Cadı... Kargosu... değil mi? Şey... benim... bir... isteğim... olacaktı... Ben... yaşlı... bir... teyzeyim... Ah... biraz... bekler... misin? Omzuma... sıkıştırdığım... telefon... düşmek... üzere... Ben... şu... anda... bir... yandan... da... örgü... örmekle... meşgulüm... de... O... yüzden... iki... elim... de... dolu... Ben... yaşlı... bir... teyzeyim... Yumuşak... Şeker... Ağacı... Caddesi... 224... numara... tamam... mı? Buraya... gel... lütfen..."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Tamam... anladım..." Kiki de yaşlı teyze gibi yavaşça cevap verdi.

Hemen yola koyulan Kiki ve Jiji, Yumuşak Şeker Caddesi 224 numaralı evi, büyük nehirden ayrılan küçük nehir kollarından birinde buldu. Evin gök mavisine boyanmış küçük bir iskelesi vardı. İçeride de minyon yapılı, yaşlı bir teyze sandalyeye ilişmiş örgü örüyordu.

"Şey... biraz... bekleteceğim... seni... Şimdi... birazdan... bu... korseyi... bitireceğim." Yaşlı teyze çok yavaş konuşuyordu. Konuşma hızı şişlerin hareket hızıyla aynıydı.

"Ben... hemencecik... bitiririm... demiştim... halbuki... Ama... benim oğlan... beklemeden... gitti... ihtiyacı... yokmuşmuş... aptalcaymış... Ergenlik... dönemi... hâlâ... devam... ediyor... Oh! Sonunda... bitti."

Yaşlı teyze makasla ipi keser kesmez boynunu ve omuzlarını bir o yana bir bu yana hareket ettirdi. "Ah! Yoruldum!" Kiki'nin gözlerine baktı ve bu kez normal bir hızda konuşmaya başladı. "Bu arada kargocu hanım, karnın ne durumda?"

"Yemeğimi daha yeni yedim. Aç değilim." Kiki ne

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

kadar enerjik olduğunu göstermek istercesine ayak ucunda şöyle bir yukarı uzandı.

"Onu sormuyorum. Karnının ağrıyıp ağrımadığını soruyorum."

"Hiç ağrımıyor. Gayet iyiyim. İstediğiniz kadar uzağa gidebilirim."

"Asıl kendini iyi hissettiğinde dikkatli olmalısın. Karnını üşütürsen olmaz. Her zaman sıcak tutmak, ona iyi bakmak gerek, yanılıyor muyum? Karın evrenin merkezidir çünkü. Bunun da tek ve en iyi yolu korsedir, söyleyeyim. Yün iplikleri birbirine rengârenk bağlayıp düğüm yapacaksın, korseyi o bol düğümlü ipten öreceksin. Çok sıcak tutar. Sen de benimle aynı fikirdesin değil mi?"

Kadın kendinden memnun bir şekilde kafasını salladıktan sonra bu kez Kiki'nin ayak ucunda kıvrılmış oturan Jiji'ye çevirdi gözlerini.

"Aa! Ya sen?"

Jiji cevap vermek yerine boğazından mırmır sesler çıkardı.

"Ah! Olamaz! Bu sesi nerede olsa tanırım, üşümüş bir karnın sesi! Bir yerlerde tam sana uygun bir korse bulabilir miyim acaba?"

Yaşlı teyze etrafına şöyle bir baktı. O da ne! Evin içindeki tüm eşyalara yün korse giydirmişti. Telefon, kahve fincanı, demlik, ilaç şişesi, çaydanlık, termos, çay kutusu, çizme, saksı, baston.

"İşte tamam, şu olur!" Yaşlı teyze sandalyesinden kalktı ve termosa takılı korseyi çıkardı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

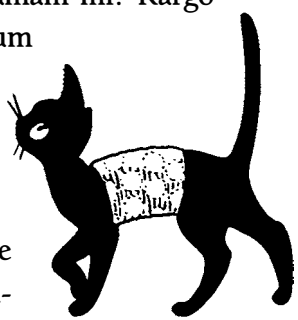
"Sihirli şişeye sihirli kedi! Üstelik bu korse de sihirli, önü puanlı arkası çizgili! Tam sana göre!"

Yaşlı teyze, Jiji'ye korseyi giydirirken dudaklarının etrafındaki kırışıklıklar belirginleşecek kadar sevinçle gülümsüyordu. Açık ve koyu şeftali rengi iki renk ipten örülmüş korsenin ön tarafı çiçeklenmiş kayısı bahçesine, arka tarafı da bahar mevsiminde doğan güneşin sisle bölünmüş manzarasına benziyordu.

"Ah çok güzel!" Kiki kendini tutamayıp haykırdı. Sonra da Jiji'ye dönerek, "Siyah tüylerine çok yakıştı!" dedi.

Gelgelelim Jiji bundan pek hoşlanmış gibi görünmüyordu. Kuyruğunu dimdik kaldırdı, "Hıh," der gibi başını diğer tarafa çevirdi ve yürümeye başladı.

Yaşlı teyze, "Sana da öreyim, tamam mı? Kargo ücreti olarak çok çok az biliyorum ama iki korse karşılığında kabul edersen çok sevinirim..." dedi mahcup bir şekilde.

"Tamam, tabii olur."

Kiki gülümseyince yaşlı teyze de gülümsedi ve tekrar konuşmaya devam etti. "Korsen varsa sırtın yere gelmez. Sağlıklı olmanın bu kadar iyi ve ucuz başka yolu yok. Daha geçen gün de belediye başkanına tavsiye ettim. 'Karnını korseyle kapat da görünmesin, karnı geniş biri olduğun orta-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

ya çıksın istemezsin, öyle değil mi?' dedim. Üstelik, sen, geçen kış, hayvanat bahçesindeki hayvanların topluca karnını üşütüp hastalandığını biliyor musun? Halbuki hayvanlara korse giydirin demiştim ben... Hayvanat bahçesi müdürü benim oğlan gibi söz dinlemiyor. Bu yıl kim ne derse desin ben örüp götüreceğim."

Yaşlı teyze bunları söylerken küçücük yüzünde boncuk boncuk terler belirmişti.

"Şimdi anladım! Onu hayvanat bahçesindeki fillere götüreceğim demek!"

Kiki, yaşlı teyzenin henüz tamamladığı mavi beyaz çizgili korseyi işaret etti, mavinin tonu o kadar hoştu ki masmavi gökyüzü ile bulutlar iç içe geçmiş gibi duruyordu. Deminden beri onun bir korse için fazla büyük olduğunu düşünüyor, bir anlam veremiyordu.

"Yok bu oğlum için. Benim oğlan tekne kaptanı. Şu Koriko Körfezi'nin en ucundaki Morimo Yarımadası'na bugün çok önemli bir şey taşıması gerekiyormuş, sabah erkenden çıktı. Önemli olan şey de kucağa sığacak kadar büyük şişelerde iyi kalite üzüm şarabıymış, nazikçe taşınmaları gerekiyormuş yoksa şarabın kalitesi çok düşermiş. Şarabın kalitesi düşerken pat diye ses çıkarıyor mudur acaba? Çıkarıyorsa da ben daha önce hiç duymadım."

Teyze dudaklarını şöyle bir büzdü ve konuşmaya devam etti. "Morimo Yarımadası'nda iki tane dağ

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

birden var ya. O yüzden teknenin arabadan daha az sarsıntılı olacağını düşünmüşler, düşünmüşler ama denizde de dağ gibi dalgalar var, hem öyle bir-iki tane de değil. Endişeliyim doğrusu."

Yaşlı teyze bir nefes aldıktan sonra Kiki'nin cevabını bile beklemeden konuşmasına devam etti. "Senden de bu yüzden yardım istedim. Benim oğlanın Tete diye beyaz bir pat pat teknesi var. Ama son zamanlarda o da benim gibi yaşlandı; 'pat pat' diyecek gücü kalmadı, dumanı çıkıyor ama 'haaa haaa' diye, sanki esner gibi... O önemli işin altından kalkabilmesi için tekneye bu korseyi götürmeni istiyorum. Benim oğlana da haber verdim zaten... Büyük nehri takip edip bul onları lütfen, kolayca bulursun gerçi. Sözümü hiç dinlemiyor ki benim oğlan, dinlese bunlar olmayacak." Yaşlı teyze omuz silkti ve derin bir iç çekti.

Kiki kocaman korseyi aldı almasına ama, kafası karışmıştı.

(Bu kadar minyon bir kadının oğlu ne kadar iri olabilirdi ki...)

Derken yaşlı teyze tekrar konuşmaya başladı. "Benim oğlan yine söylenirse sen giydiriver. Büyük gelirse azıcık daraltırsın; küçük gelirse de azıcık esnetirsin... hallolur."

Kiki hâlâ tam anlamamıştı ama yine de içtenlikle gülümsedi. "Tamam, anladım," diyerek kocaman korseyi mantoymuşçasına kendi omzuna sardığı

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

gibi yola koyuldu. “Hem böyle sıcak da tutar, bence iyi bir fikir.”

Jiji ise arkada söyleniyordu. “Böylesine mükemmel tüylerim varken üzerine bir de bu yün şey... ‘koyun kedi’ olacağım. Yaşlılara da hayır denmiyor ki...” dese de renginden sanki çok da şikâyetçi değil gibiydi.

“Sana çok yakıştı ama,” dedi Kiki.

Jiji de, “Az önce ‘değişik bir kılığa gir’ diyordunuz ya hani, bu nasıl oldu sizce?” diyerek Kiki’nin biraz önceki alaycı tavsiyesine bir gönderme yaptı.

Büyük nehrin denize katıldığı noktada liman vardı. İskelede iki yolcu gemisi dışında bir gemi de römorkörle itilerek demir atmak üzereydi. Etrafta sayısız küçük tekne hareket ediyordu. Düdükler çalıyor, bir şeylerin işareti veriliyordu. Sol tarafta ileride ise bir kadının dudaklarına benzeyen Morimo Yarımadası duruyordu. Yukarıdan bakıldığında her şey ama her şey o kadar ağır hareket ediyordu ki, insanda sabırsızlık hissi uyandırıyor bile denebilirdi. Kiki gökyüzünde zaman zaman durup Tete teknesini aradı. Limanda olmadığını anlayınca bu kez denize doğru açıldı. Aşağıdan esen ani ve kuvvetli bir rüzgâr onu yukarı doğru havalandırıyordu. Gemilerin sayısı giderek azalıp dağınıklaşmıştı. Uzakta bir yerde Tete teknesine benzeyen bir tekne göründü. Masmavi denizin ortasında yüzen beyaz bir çiçeğin taç yaprağı gibiydi. Yaklaştı, yaşlı teyzenin dediği gibi tekne, bacasından dumanla birlikte esner gibi

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

sesler çıkarıyordu. Boyalar dökülmeye başlamış olsa da teknenin yan gövdesinde "Tete" adı bir şekilde okunabiliyordu.

Kiki yukarıdan seslendi.

"Tete Teknesi! Kaptan! Kargonuz var!"

Güvertede şişelere sarılmış duran tekne çalışanlarından birkaçı şaşkınlıkla kafasını kaldırdı.

"Cadı Kargosu! Aşağıya inebilir miyim?"

"Tabii tabii." Kaptan kamarasından kafasını çıkarıp el salladı. Sonra sesini alçaltarak, "Ama yükleri ürkütmeden, sessizce in lütfen," dedi.

"Ben şarap taşıdığınızı sanıyordum, yoksa canlı bir şey mi taşıyorsunuz?" Kiki de sesini alçalttı ve sessizce güverteye indi.

Toplaşan tekne çalışanları, aniden gökyüzünden tekneye inen kıza şaşkın şaşkın bakıyorlardı. Oysa asıl şaşkınlığa uğrayan Kiki'nin ta kendisiydi. Koca göbekli olarak sadece kaptanı hayal etmişti ama teknenin diğer çalışanları da iştahı yerinde zenginler gibi kocaman göbekliydi. Bu şekilde iyi ki tekneyi batırmıyorlar diye düşündü. Kiki gülmemek için kendisini zor tuttu.

"Kaptan, bunu anneniz gönderdi. Sıcacık bir korse."

"Ne? Anne neden bu kadar ısrarcısın ya..." Kaptan bıkkın bir ses tonuyla bağırırken tekne çalışanları da birbirlerine bakarak, "Ne yapacağız ya?" diye fısıldaştılar.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Ama kaptan, bu sizin karnınız için bile çok büyük bence. Çok bol gelecek gibi. Bana bir yerinden tutup daraltırsın demişti... Ama öyle bile olsa..." Kiki denizde çok daha güzel görünen gök mavisi ve beyaz renkteki korseyi serdi.

"Hayır, hayır. Bu benim için değil. Bu aslında teknenin bacası için. Sözde pat pat teknesi ama bu aralar sanki esniyor gibi sesler çıkarıyor. Annemin söylediğine bakılırsa baca karnını üşütmüş. Bunun da çaresi korseymiş... Onunla baş etmek çok zor, of..."

"Nasıl yani? Bu korse teknenin bacası için miydi?" Kiki şaşkınlıktan ağzı açık kafasını kaldırıp bacaya baktı. Korsenin aslında büyük değil, tam ölçüsünde olduğuna kanaat getirdi.

Kaptan biraz da abartılı bir şekilde kaşlarını çattı. "Anneme kalsa tüm dünyanın karnını ısıtacak, ancak öyle rahatlar. Ne yapacağını şaşırıyor insan. Baksana. Sözünü dinlemeye çalışıyorum ama bu da biraz fazla kaçıyor hani."

Kaptan neredeyse patlayacak gibi duran ceketinin düğmelerini açınca kat kat giydiği korseler ortaya çıktı. Frapan renklerden bir girdap oluşmuştu sanki.

"Biz de bu hâlde çok zor hareket ediyoruz." Yakında duran tayfadaki herkes ceketlerini açıp gösterdi. Onlarda da aynı girdaptan vardı. Kiki'nin iştahlı göbek sandığı şey aslında korseli göbekti. Kiki kahkahalarla gülmeye başladı.

"Şey... Kaptan, bu kız hani..." Tayfadan biri biraz

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

da tereddüt ederek söze girdi. "Koriko'daki şu meşhur kargocu kız değil mi?"

"Evet," diye cevapladı Kiki.

"O zaman ona rica etsek olmaz mı? Çünkü duyduğumuza göre, ne olsa taşıyormuş. Bu tekneyi böylece taşımasını istesek? Gökyüzünde baş belası dalgalardan da yoktur hem..."

"Hı? Efendim?" Kiki şaşakalmıştı. "Tekne mi? Daha neler! Neden öyle bir şey yapmaya gerek olsun ki?"

"Bu taşıdıklarımız yüzünden..." dedi kaptan. "Birinci sınıf şarap olduğu için sarsılmadan taşınması gerekiyor... O kadar uzak olmadığı için güverteye koymak yeterli olur dedik ama yanılmışız. Ne yaparsak yapalım şişeler birbirine çarpıyor bu da lezzetin kaybolmasına neden oluyor. Bütün tayfa hep birlikte büyük bir gayretle şişeleri tutsa da kolay iş değil..."

Gerçekten de söylediği gibi güverteye dizili şişeler birbirine çarparak çın çın sesler çıkarıyor, içindeki şaraplarda da küçük köpükler oluşuyordu."

"Peki ayrı ayrı koysanız?"

"O zaman da yuvarlanıyorlar. Havada uçarak taşımak imkânsızdır her hâlde, yanılmıyorum değil mi?"

Kiki ne yapacağını bilemez bir hâlde etrafına bakındı. Ne de olsa ofisinin önüne koyduğu tabelada "iğneden ipliğe," yazıyordu. Bu onun verdiği bir sözdü ve sözünü tutmak zorundaydı. Ama her ne kadar

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

esniyor gibi sesler çıkaran yaşlı bir tekne olsa da nihayetinde bir tekneydi. Öyle ucundan tutup taşınacak bir şey değildi.

"Şey... Şişelerin birbirine çarpmamasını sağlamam yeterli olur mu peki?"

Kiki bir koca göbekli tayfaya bir de koca göbekli şişelere sırayla baktı.

"Evet, evet olur! Kulağa çok basit bir işmiş gibi geliyor ama tekne üstündeyken hiç de o kadar basit değil"

"O zaman benim aklıma iyi bir fikir geldi! Bir taşla iki kuş!"

"Nasıl yani?" Kaptan da tayfa da merakla Kiki'ye doğru yaklaştı.

"Ama bunu yaparsanız annenizin isteğini yerine getiremeyeceksiniz." Kiki kaptana baktı.

"Annemden bir kereliğine göz yummasını isteyelim mi?" Kaptan sırıtarak omuz silkti.

Kiki, "O zaman..." diye bağırdı. "Herkes korsesini çıkarıp şarap şişelerine giydirse nasıl olur? Hem böylece göbeğiniz zayıflar, daha kolay hareket edersiniz hem şişeler birbirine çarpmaz hem de şişenin içindeki şarap lezzetinden bir şey kaybetmez!"

"Aa! Doğru, evet!" Kaptan hemen kendi karnındaki korseleri çıkarmaya koyuldu. Bir hamleyle aşağıya kadar indiriyor sonra da ayağından çekip çıkarıyordu. Kaptanın göbeği giderek küçülmüştü. Tayfa da kaptandan geri kalmadı ve korselerini çıkarmaya

başladı. Derken güvertede rengârenk bir korse dağı ve onun hemen yanında da sırım gibi bir tayfa belirdi.

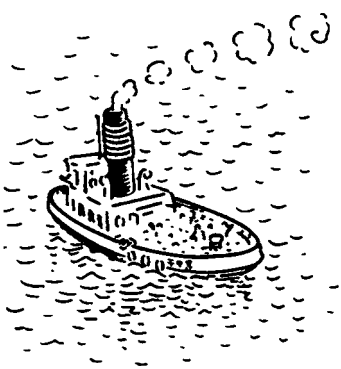
Sonra herkes yavaşça korseleri tek tek şişelere giydirdi. Bu kez de rengarenk korse giydirilmiş şişeler iştahı yerinde zengin göbekliler gibi güverteye dizildiler. Üstelik artık çarpma sesi de duyulmuyordu.

"Gerçekten de oldu!" Herkes derin bir nefes almıştı.

"O zaman ben artık..." Kiki, Jiji ile birlikte süpürgesine bindi ve kaptana döndü.

"Aa! Az kalsın bacanın korsesini unutuyordum! Bari annenize verdiğimiz sözlerden bir tanesini tutmaya, bunu bacaya giydirmeye ne dersiniz?"

Kaptan istemeye istemeye ama sanki içten içe de rahatlamış bir yüz ifadesiyle, "Aa, tamam!" diye karşılık verdi, bütün tayfa ona katıldı. El birliği ile gök mavisi ve beyaz renkteki korseyi bacaya giydirdiler.

Kiki, "Bu kez gerçekten izninizi isteyeyim," dedi ve el sallayarak havalandı. Süpürgesinin sapını Koriko'ya doğru çevirdi. Onu arkasından teknenin sesi takip etti. Tekneden sanki

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

artık esneme sesi değil de pat pat sesleri geliyordu, ya da ona öyle geldi.

Ertesi gün Kiki gazeteyi gördüğünde şaşkınlıktan ağzı açık kalmıştı. Tete'nin tüm mürettebatının karnını üşüterek hastalandığı yazıyordu. Onun altında ise bir köşe yazısı.

Morimo Yarımadası'nda rengârenk yün korseli şaraplar satışa sunuldu. Fiyatı bir miktar pahalı olsa da hem tadı hem de şişelerin şekli buna değer...

Bu olayın üzerinden bir hafta geçmişti ama Jiji'nin yaşlı teyzenin kendisine hediye ettiği korseyi hiç çıkarmaya niyeti yoktu. Hatta çıkarmak bir yana kuyruğu ile her gün pat pat vurarak tozunu alıyor, temizliyordu. Bunun da sebebi Jiji'nin dışarıda dolaşırken insanlardan şu sözleri duymasıydı:

"Aa! Cadının kedisi diğer kedilerden ne kadar farklı. Sihirleri mi ısıtıyor acaba?"

Tüm bunların üzerinden yine bir hafta daha geçtiğinde yaşlı teyze, Kiki için ördüğü korseyi bitirdiğini haber verdi. Kiki korseyi almaya gittiğinde yaşlı teyze, içi rengârenk şeker dolu bir kavanoza benzeyen korseyi gösterdi, "Hep siyah elbise giyiyorsun o yüzden de bari korsen canlı renklerden olsun, seni keyiflendirsin," dedi.

Kiki yaşlı teyzeden bir ricada daha bulundu. "Bana da örgü örmeyi öğretir misiniz? Ben yeni bir şeyler öğrenmeyi istiyorum da."

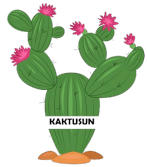
BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Bundan daha kolay bir rica olamazdı. O zaman ne örmek istersin?" dedi yaşlı teyze, gözlerini kısmış Kiki'ye bakıyordu.

"Annemle babam için..."

"Elbette ki korse, değil mi? Olur tabii..."

BELONGS TO KAKTUS TEAM

9

Kiki Yeni Yılı Getiriyor

Koriko'da bir yılın sona ermesine dört saat kalmıştı. Nihayet yılbaşı gecesiydi. Evlerde yeni yıl hazırlıkları tamamlanmış görünüyordu. Camları tertemiz silinmiş evlerin turuncu renkte yumuşacık ışıkları sokağa taşıyordu.

Kiki birden kalbinde bir sızı hissetti. Evdeyken yılbaşı akşamı demek herkesin bir araya gelmesi ve birlikte yaşamanın tadını doyasıya çıkarması demekti, doğduğu günden beri bu hiç değişmemişti. Oysa bu yıl sadece Jiji ve kendisi olacaktı. Çünkü evden ayrılan bir cadı bir yıl boyunca eve dönemiyordu.

(Beş aydan az bir zaman kaldı, kalan zamanımızın tadını çıkaralım. Sabır, biraz daha...)

Kiki kendini toparladıktan sonra köfte yapmaya koyuldu. Bu, elma büyüklüğünde bir köfteydi. Annesinin nasıl yaptığını hatırlamaya çalışarak yazdan yaptığı konserve domates sosuyla birlikte soteledi.

Kiki'nin doğduğu kasabada, yılbaşı akşamları domates soslu kocaman köfte yeme geleneği vardı. Yemeği yerken sona ermekte olan yıla ait anılar konuşulur, saatler on ikiyi gösterdiğinde ise, "Birbirimiz

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

için ne kadar iyi bir yıl oldu değil mi?" sözleriyle beklenen kucaklaşma gerçekleşirdi.

"Jiji?" Kiki tencereye tuz ve karabiberi eklerken bir yandan da konuşmasına devam etti. "Bu yıl sadece ikimiz olsak da birazdan, köfteyi yiyip de saat on ikiyi vurunca birbirimizi her yıl olduğu gibi kutlayalım, tamam mı?"

"Olur, yani neden olmasın? Saat on ikiye kadar bir olay çıkmazsa fena bir yıl sayılmaz bence. Olaylara nasıl baktığına göre değişir tabii ama bence hiç de kötü bir yıl değildi." Jiji ön ayaklarını uzatarak gerindi.

(Ama yine de bir tuhaflık var, halbuki bu gece yılbaşı gecesi...)

Kiki çorbanın tadına bakarken bir yandan da tuhaflığın sebebini anlamaya çalışıyordu. Cadde sanki her zamanki akşamlardan biraz daha kalabalıktı. İnsanlar bir şey için toplanıyorlardı sanki.

(Bizim orda insanlar şu anda şehrin kalabalığında değil, masanın etrafındadır halbuki...)

O sırada ofisin kapısı açıldı, "Merhaba," diyerek kucağında bebeğiyle Osono Hanım içeri girdi. Bebek büyümüştü ve o kadar hareketliydi ki bacakları hiç durmuyordu. Osono Hanım, Kiki ile göz göze geldi, şarkı söyler gibi, "Kulak verelim," dedi.

Bunu söyleyiş şekli doğallıktan o kadar uzaktı ki, Kiki ağzı açık kısa bir an dikkatle Osono Hanım'a baktı. Sonra da merakla sordu. "Aa, nedenmiş o?"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Bu kez şaşıran Osono Hanım oldu, ağzı açık hâlde dikkatle Kiki'ye baktı. "Ah! Öyle ya!" dedi, anlaşılmayan bir şey yaptığını fark etmişti, kafasını her iki yana salladı. "Doğru ya bilmiyordun, değil mi? Yani bu şehirde yılbaşında böyle selamlaşıldığını... Pardon, pardon... Sana bunu anlatmam gerekirdi. Şu saate bir bak..." Osono Hanım pencereden, uzakta belli belirsiz görünen saat kulesini gösterdi.

"Kimin yaptığını ben de bilmiyorum. Belediye binasının hemen arkasında yükselen şu saat kulesi. Saati görmek istersin, genelde bulutların arasına saklanır göremezsin, saklanmadığı zaman da o kadar yüksektedir ki görebilmek için uzanmaktan boynun ağrır yine de tam göremezsin, öyle tuhaf bir saattir ama... Ama yılda sadece bir kez yerine getirdiği çok önemli bir görevi vardır. O da yılbaşı gecesi, yeni yıla girerken çan çan çan diye on iki kez çalmaktır. Saatin çalmasıyla da şehirdeki herkes aynı anda maraton koşar. Belediye binasının önünden başlayıp şehirde bir tur... Yani yeni yıla doğru koşulduğu düşünülür. Kule yapıldığından beri bir kez olsun ara verilmemiş, bu şehrin en önemli etkinliklerinden biri. O yüzden de insanlar çanın sesini kaçırmamak için birbirlerine 'kulak verelim' demeye başlamışlar, derken zamanla da yılbaşı geceleri böyle selamlaşır olmuşlar."

"O zaman sokağın bu gürültüsünün sebebi de o mu?"

"Evet. Bazı sabırsızlar erkenden dışarı çıkıp herkesi bu şekilde selamlayarak bekler."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Aa, demek ondan. Peki ben de bu maratona katılabilir miyim?" Kiki öne doğru atıldı.

"Elbette ki! Ama uçmak yok, tamam mı?"

"Tamam, öyle bir cingözlük yapmayacağım."

"Ben de ufaklığı sırtıma alıp, babasıyla birlikte koşmak niyetindeyim. O zaman birlikte koşalım, tamam mı?"

Osono Hanım evine döndükten sonra Kiki elbisesini eteğinden tutup hafifçe kaldırdı ve ısınmak için olduğu yerde koşmaya başladı. Jiji de dört ayağının her birini sırayla sallayarak büyük bir ciddiyetle ısınma hareketleri yapmaya koyuldu.

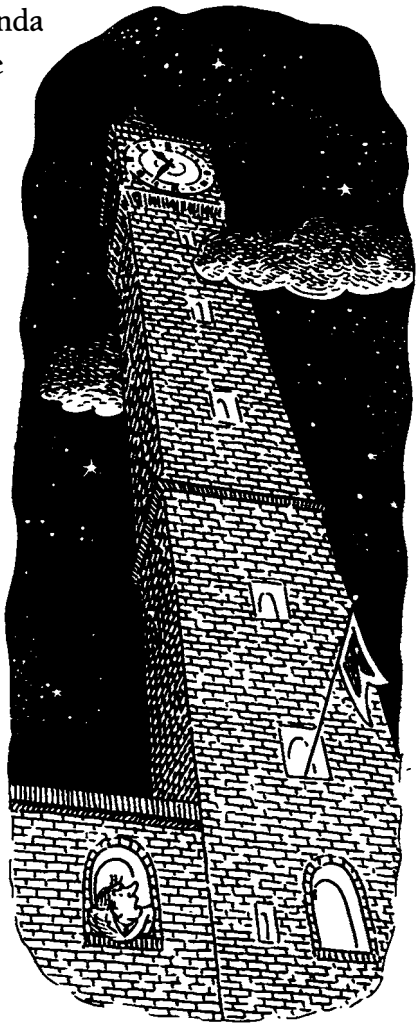
İki saatten biraz fazla bir zaman geçmişti. Koriko'nun genç belediye başkanı, yılın yapılması gereken son işini de nihayet bitirip masasının önünde şöyle bir esnedi. Bu yıl başında belediye başkanı olarak seçildikten sonra bütün işleri yolunda gitmişti. Şehirdeki insanlar, belediye başkanının genç olmasına rağmen çok iyi çalıştığını düşünüyordu. Başkan, bir yılın sona ereceği bu akşam için çok heyecanlıydı. Geleneksel yılbaşı maratonunda ne olursa olsun en önde koşacak ve şehirde kendisine duyulan güvene layık olduğunu gösterecekti.

Başkan bir-iki, bir-iki diyerek kollarını kafasının üstünde kaldırıp, üç-dört, üç-dört diyerek ayakları üzerinde zıpladı. Sonra yılbaşı gecesi selamını vermek için pencereyi açtı ve yüksek sesle bağırdı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Kulak verelim!"

İşte, tam da o an! O kadar şaşırdı ki şaşkınlıktan pencerenin pervazını tutan elleri az kalsın kayıveriyordu. Başkanın odası belediye binasının en üst katında yer alıyordu, o yüzden de pencereyi açtığında hava ister bulutlu ister yağmurlu olsun kafasından oldukça yüksekte bir yerde olan saatin o düzenli tıkırtısını belli belirsiz duyardı. Oysa şu anda o her zamanki düzenli tik tak sesi değil; sanki esniyormuş gibi, tiiiik taaak toook şeklinde zavallı bir ses duyuyordu. Başkan aceleyle pencereden vücudunu biraz daha sarkıttı ve saate baktı. Bunun üzerine saat, belediye başkanına durumu haber vermiş de rahatlamış gibi derinlerden tıkırt tıkırt diye belli belirsiz bir ses çıkardı ve sonra da duruverdi. On

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

otuz altıyı gösteriyordu. Üstlendiği o önemli görevi yerine getireceği saate tam bir saat yirmi dört dakika vardı.

Başkan uçarcasına eline telefonu eline aldı, nesillerdir saatin bakımını yapan saatçiyi çağırdı. "Kulenin saati durdu! Hemen buraya gel! Şehirde sakın kimseye söyleme, tamam mı?"

Başkan telefonu kapatır kapatmaz kendisi de büyük bir telaşla kuleye tırmandı. Saat yapıldığı günden beri bir kez olsun bozulmamıştı. Bu nedenle de her yıl maraton tam zamanında başlardı. Bu, aynı zamanda şehrin insanları için de bir tür gurur kaynağıydı. Ne var ki, kendisinin ilk kez başkan seçildiği bu yıl bozulacağı tutmuştu. Bu olay belki şehrin tarih kitaplarına geçecekti. Belki de adına gölge düşürecekti. Genç ve heyecanlı belediye başkanı sabırsızlıktan yerinde duramıyordu.

Bir süre sonra saatçi, kocaman alet çantasını omzuna asmış hâlde iki bin üç yüz elli sekiz tane basamağı çıkarak saat kulesine vardı. Beş kuşak önceki büyükbabasının zamanından beri bu kocaman saatin bakımı büyük özverilerle yapılmaktaydı. Bu yüzden de saat şimdiye kadar bir kez bile durmamıştı. Oysa şimdi... Bir hafta kadar önce bu yılbaşı akşamı için saati son kez kurduğunda belki de bir şeyi gözden kaçırmıştı... Saatçinin kalbi, bozulmadan önceki saat gibi sesler çıkararak atmaya başladı. Beti benzi solmuş bir şekilde hemen tamire koyuldu. Küçük

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

bir çekiçle vidalara, dişlilere vurdu. Sonra da derin bir nefes aldı.

"Buldum. En büyük dişli bozulmuş. Sorun buysa işimiz çok kolay, çok. Değiştirmemiz yeterli olacaktır. Bu da en fazla üç dakika sürer."

"Gerçekten mi?" Başkan istemsizce bir-iki, bir-iki yerinde saydıktan sonra, yine endişeli bir şekilde sordu. "Peki saatteki gecikme, o da hallolur değil mi?"

"Evet, yeni dişliyi takar takmaz, hem de hemen."

"Tam on iki de çanlar çalacak yani?"

"Tabii ki!"

Biraz önceki o endişeli saatçi gitmiş yerine kendinden emin bir saatçi gelmişti. Bir şarkı mırıldanmaya başladı ve alet çantasına bir göz attı. Tam o anda saatçinin rengi tekrar attı, elleri titremeye başladı.

"A-ama... Şimdi hatırladım yedek dişli... ka... kalmamıştı..."

"Ne! Ne dedin sen? Ne duruyorsun, hadi git getir o zaman!" Başkanın da rengi atmış, sesi titriyordu.

"A-ama... Dükkânda da yo... yok... Sipariş vermemiz gerek."

"O zaman ça... çabuk çabuk!"

"A-ama... bu elli üç gün sürer..."

Başkan yalpalaya yalpalaya arkaya doğru birkaç adım attı. Canı yanıyormuş gibi inledikten sonra nihayet konuşmaya başladı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Bir yerlerde yok mudur ki?"

"Va... Va... Var olmasına var da... İşte orası... zor bir yer..."

"Çabuk söylesene!"

"Şu batıdaki üç dağı aştıktan sonra ileride bir şehir var, orada bununla aynı saatten olduğunu duymuştum. Onun dişlisini kısa bir süre ödünç alırsak..."

"Ödünç almak mı?"

"Evet, yani, biraz gizlice..."

"Yani çalmak?"

"Evet, ama..."

"Ama ne?"

"Bunu yapacak hırsız yok..."

"Ne saçmalıyorsun? Sen yapacaksın."

"Nasıl? Ta-tamam... A-ama zamanımız... Ah! Evet! Sireni olan bir polis arabasına binersek belki de..."

"Şaşkın! Hırsızlığa polis arabasıyla mı gideceksin? Başka yol yok mu?"

"Aa! Yani... Ah! Buldum! Başka bir yol var, var! Koriko'da şu an çok meşhur..."

Zır zır zır zır...

Kiki'nin ofisindeki telefon çalıyordu. Leziz pişmiş köfteyi akşam yemeği olarak yedikten sonra maraton için durduğu yerde ısınma koşusu yapmak-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

ta olan Kiki, telefonu eline aldı, hafifçe eğildi ve şarkı söyler gibi, "Kulak verelim," dedi.

Cırtlak bir ses yankılandı. "Kulak vermeyi boş ver şimdi. Ben bu şehrin belediye başkanıyım, duyduğuma göre sen götürme işi yapıyormuşsun, peki getirme işi yapar mısın?"

"Böyle azarlar gibi konuşmayın lütfen. İşim teslimat yapmak, o yüzden buradan istediğiniz yere götürebileceğim gibi istediğiniz yerden de buraya getirebilirim," diye karşılık verdi Kiki buz gibi bir sesle.

"Oh! Sevindim. O zaman çok ama çok acele saat kulesinin tepesine gelebilir misin?" Belediye başkanı biraz daha kibar konuşmaya başlamıştı.

Kiki, Jiji'yi de yanına alıp söylene söylene saat kulesine kadar uçtu. Halbuki bu akşamlık da olsa uçmak istemiyordu. Yerde koşmak istiyordu. Aşağıda, belediyenin önünde çok sayıda insanın saat on ikiyi beklemek üzere toplandığını gördü.

"Kaybedecek vaktimiz yok," dedi belediye başkanı, aceleyle, "Saatin en büyük dişlisi bozulmuş. Batıdaki üç dağı aştıktan sonra ileride bir şehir var. Oradan... hemen kaldırıp geliversen... mmm, şey... çok acil... hı?" belediye başkanı lafı ağzında geveleyip duruyordu.

"Kaldırıp gelmek mi?"

Kiki'nin gözleri şaşkınlıktan fal taşı gibi açılmıştı. Kiki bunu der demez başkan hemen omuzlarını kaldırarak kamburlaştı ve alçak sesle konuşmaya başladı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Yani sadece saatin çalacağı süre boyunca, sessizce ödünç almak... gibi düşün..."

"Çalıp gelmek yani?"

"Şişşt... Bu çirkin bir ifade olur. Kızlar bu şekilde konuşmamalı. Bu işin tamamen ödünç almakla kalmasını istiyorum. Sonra geri vereceğiz çünkü."

"O zaman sadece çanı çalsanız? Nasıl olsa saat çok yüksekte olduğu için görünmüyor."

Saatçi utana sıkıla söze girdi. "Saati hareket ettirip, akrep ve yelkovanı on iki üzerinde üst üste getirmezsek, bu saat çalmaz. Biraz karışık bir iş..."

"O zaman, saat on iki olduğunda, başkan bir-iki-üç deyip el çırpsa olmaz mı?"

"Olmaz." Belediye başkanı başını her iki yana kocaman salladı. "Uzun yıllardır süregelen bir alışkanlığı böyle kolayca değiştiremeyiz. Hadi diyelim yaptık, insanlar ya bileklerini burkarlarsa? Ya kurdeşen çıkarırlarsa? Senden çok rica ediyorum, kabul et. Artık zamanımız kalmadı."

Belediye başkanının yüzü renkten renge giriyordu. Kaşlarını düşürdü, çocuk gibi ağlamaklı bir yüz ifadesi ile Kiki'ye uzun uzun baktı.

(Bu adam da...)

Kiki dudaklarını büzdü ve net bir cevap vermeden havalandı.

Koriko'nun batısına düzgünce sıralanmış üç dağı aştığında, vadiye konmuş camdan bir kolye gibi şehir ışıkları göründü.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Kiki emin misin? Yakalanmayalım?"

Jiji, Kiki'nin sırtına yapışmış, tüm yolu öyle gelmişti.

"Gidip görmeden bir şey diyemem. Durumu anlatırsak belki kısa bir süreliğine gerçekten ödünç verirler..." dedi. Bunları söylerken sanki biraz da kendisini rahatlatmaya çalışıyordu.

Küçük bir şehir olduğu için saat kulesini kolayca buldu. Kiki olabildiğince fark edilmemek için vücudu iki büklüm saat kulesinin tepesine kondu. Aşağıya şöyle bir göz attığında gözlerine inanamadı. Saat kulesinin önündeki meydanda Koriko'daki gibi büyük bir kalabalık vardı. Üstelik saate bakıyorlardı, anlaşılan buradaki insanlar da saatin kaç olduğuyla ilgileniyorlardı. Kiki sessizce çatıdan aşağıya doğru süzüldü ve yere indi. İnsanlar neşe içinde birbirleri ile konuşuyorlardı. Ama konuşurken de nedense sağ ellerinin küçük parmaklarını dimdik kaldırıyorlar sonra da büküp tekrar kaldırıyorlardı.

(Bu şehirde maraton koşusu değil de parmak jimnastiği falan mı yapılıyor acaba?)

Derken yakınındaki bir amca şarkı söyler gibi bir tonda Kiki'ye, "Saat on ikiyi unutma!" diye seslendi.

Kiki iyice şaşırmıştı. Bunu söyleme şekli, Koriko'daki, "Kulak verelim," sözüyle tıpatıp aynıydı.

"Bu arada bu kalabalık ne için?" diye sordu Kiki.

"Buna çok şaşırdım, bilmiyor musun? Saat on iki olduğunda 'gelecek yıl da iyi geçinelim' diye yanı-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

mızda bulunan kişiye serçeparmak sözü veririz. Bu şehrin çok eski bir geleneğidir."

Amca gülerek serçeparmağını Kiki'ye doğru uzattı. "Ah! Vakit gelmek üzere. Sen de hazır mısın? Aah! Bir de süpürgen var, temizliğin bitmedi mi daha? Hadi acele et!"

Amca bu sözlerden sonra neşeyle Kiki'yi arkasından hafifçe itti. Dengesi bozulan Kiki sendeleye sendeleye istemeden de olsa kalabalıktan sıyrıldı.

"Hadi dönelim."

"Ama dişli ne olacak?" Jiji endişeyle kafasını kaldırıp Kiki'ye baktı.

"Unutalım. Almadan dönüyoruz." Kiki'nin cevabı kısa ve netti.

"Ama... Ama sadece birazcık ödünç alacaktık. Vazmı geçtin?"

"Evet. Bunu yapamam. Varsayalım dişliyi ödünç aldım; o zaman da bu saat, saat on ikiyi göstermeyecek. Öyle olunca da bu şehirdeki insanlar iyi geçinmek için serçeparmak sözü veremeyecekler. Gelecek yıl ya kavga etmeye başlarlarsa?"

"Ama Koriko'daki insanlar da zor duruma düşecek. Ne yapacaksın?"

"Biraz düşüneceğim."

Kiki büyük bir aceleyle, binaların karanlığından gökyüzünün karanlığına doğru havalandı. Koriko'daki saat kulesine döner dönmez saatçi ve belediye başkanı uçarcasına yanına geldiler.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Ne yaptın?"

"Hadi çabuk ver dişliyi."

Kiki bomboş ellerini gösterdi. "Gördüğünüz gibi. Ama merak etmeyin. Bu sorunu en iyi şekilde çözeceğim. Hadi ikiniz de aşağıya inip bekleyin."

"Ama..." Her iki adam da endişeyle gözlerini Kiki'ye dikmiş yerlerinden ayrılmıyordu.

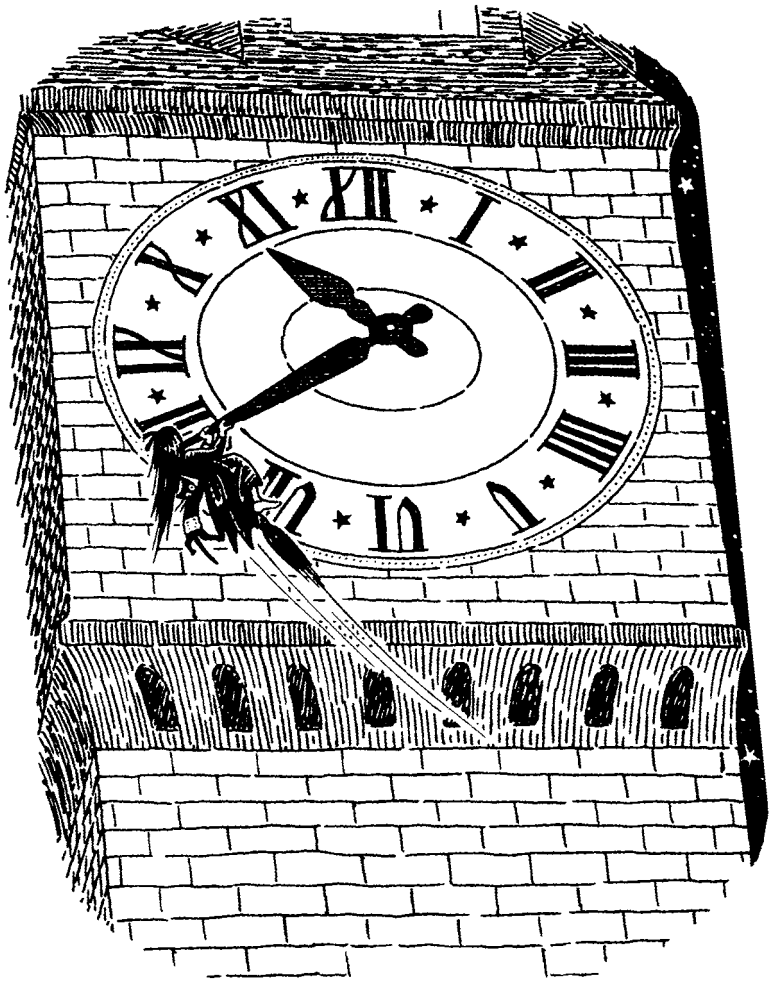
"Merak etmeyin. Ben bir cadıyım! Halledebilirim!"

Kiki, belediye başkanı ve saatçiye kararlı bir şekilde merdivenlere doğru yolu gösterdi. Sonra da her iki kolunu havaya kaldırıp derin bir nefes aldı, "Hadi bakalım, Jiji, sen de yardım et. Bana sıkıca tutunup arkadan tüm gücünle ittireceksin, tamam mı?" dedikten sonra büyük bir ciddiyetle süpürgesine bindi ve çok büyük bir hızla da havalandı.

Kiki, bir nefeste şehrin dışına kadar uçtu ve hızlı bir manevrayla sağa döner dönmez, hızını daha da artırarak saate doğru dümdüz ilerledi. Neredeyse çarpacak mesafeye ulaştığında, saatin yelkovanını sımsıkı iki eliyle kavradı sonra da o hızla saatin yüzeyinde dönmeye başladı. Göz açıp kapayıncaya kadar kısa sürede bir tam tur ve yirmi dört dakika. Saatin iki ibresi de tam on iki üzerinde bir araya geldi.

"Çan! Çan! Çan!"

Saatin sesi tüm Koriko'da duyulur duyulmaz belediyenin önünden sevinç sesleri yükseldi. Tüm şehirde yankılanan ayak sesleri ile birlikte maraton başlamıştı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Bu arada, saatin ibrelerini elinden bırakan Kiki, mancınıkla fırlatılmış gibi şehrin diğer ucuna kadar uçmuştu. Kolay kolay durduramadığı süpürgesini sakinleştirip tekrar saat kulesinin üzerine vardığında yorgunluktan olduğu yere çöküverdi. Saçları dimdikti, içi tek bir tarafa yığılmış gibi hissettiği kafasını şöyle bir salladıktan sonra aşağıya baktı, herkes neşe içinde koşuyordu. Yollar hıncahınç insan dolu olduğundan sanki insanlar değil yollar hareket ediyor gibiydi. En önde dikkat çekici bir şekilde zıplayıp duran kişi ise belediye başkanından başkası değildi.

"Vay canına! Kuyruğum uçup gidecek sandım," dedi kurutulmuş bir çiçek gibi dümdüz olmuş Jiji.

"Ya ben? Ağzım gözüm uçacak, suratım dümdüz kalacak dedim," dedi Kiki, rahatlamıştı, kendi kolundaki saate baktı. O da ne! Saatin on iki olmasına daha beş dakika vardı.

"Ahaha!" Kiki önce istemsizce kıkırdadı sonra da vücudu iki büklüm kahkahalar attı. "Bu işi azıcık hızlı halletmişiz. Ama geç kalmadığımıza göre sorun olmaz değil mi?" dedikten sonra muzipçe dil çıkardı.

"Baştan savmacı seni." Jiji bıkkınlıkla etrafına baktıktan sonra aniden, "Aaa! Yok!" diye bağırdı. "Korsem, düşmüş!"

"Aa! Gerçekten de. Uçtu demek ki... O kadar da olsun artık ha?"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

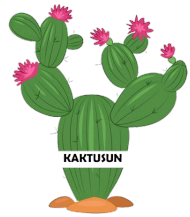
"Olmaz çünkü benim için çok önemliydi. Onsuz ben yine sıradan siyah bir kedi olacağım! Bu işin karşılığı bu olmamalıydı, buna resmen zarar etmek denir!"

Kiki Jiji'yi sakinleştirmek istercesine, "Bilmem farkında mısın ama biz yeni yılı getirdik. Böyle şahane kargo işi yapan birileri başka var mıdır sence? Bu işi sen ve ben yapabildik. Sıradan siyah bir kedi böyle bir şey yapabilir mi sence? Hadi, toparlan da biz de maratona katılalım. Biraz cingözlük olacak ama insanların olduğu yere kadar süpürgeyle gidip Osono Hanımlarla birlikte koşalım. Hem Tombo ile Mimi'yi de bulmamız lazım. Hadi, çabuk ol!" dedi Kiki, sonra da Jiji'yi olduğu gibi kucaklayıp süpürgesine bindi.

Bu arada, yeni yıldan sonra Kiki ne zaman dışarıya çıksa hiç tanımadığı insanlar bile, "Ellerine sağlık," diye selam verir olmuştu. Kiki, "yeni yıl gelince insanlara da bir rahatlama geldi herhalde," diyerek sevinirken Osono Hanım bir gün ona gerçeği söyledi.

"Saatçi sağda solda herkese, 'Kiki dişliyi hemen tamir etti de saat on ikiye yetiştirdi... Öyle sihirler yapabilen bir cadıdan bir tane bu şehirde yaşıyor olması hayatımızı çok kolaylaştırır,' diye anlatıyormuş. Ben de seninle gurur duydum, ne de olsa en başından beri senin için öyle düşünüyordum."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

10

Kiki Baharın Sesini Getiriyor

Uzun ve soğuk bir kış oluyordu.

Jiji sandalyenin üstünde küçücük kıvrılmış, söylenmeye başlamıştı. "Ne kadar uzun bir kış böyle. Havalar daha fazla soğursa kediliği bırakmayı düşünüyorum, söyleyeyim. Gına geldi artık."

"Kediliği bırakıp ne yapacaksın peki? Hem de böyle güzel tüylerin olmasına rağmen..." dedi ve Kiki Jiji'nin sırtına pat diye hafifçe vurdu.

"Soğuk soğuk diyorsun da bilmem farkında mısın, rüzgârın sesi değişti artık. Bu kesinlikle baharın sesi. Hem de annemi görebileceğim baharın. Senin gibi sürekli mızmızlananlar bu güzel sesleri duyamazlar, haberin olsun."

Jiji suratını asıp yüzünü ön ayaklarının arasına sakladı. O şirin simsiyah kulakları dimdik kalkmış hafif hafif kıpırdıyordu.

Zır zır zır zır.

Telefon çaldı. Kiki telefonu eline alır almaz telaşlı bir ses duyuldu ahizeden.

"Şey... Rica... Ricam olacaktı. Hemen! Hemen! İstasyona gelin lütfen. Koriko Merkez İstasyonu'na!"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Telefondaki ses bunları söyler söylemez telefonu kapatmıştı.

"Neden bana gelen işler hep böyle acele olur ki?" Kiki hızla yola koyuldu.

Havadan Merkez İstasyonu'na vardığında istasyon şefi platformda 'Buraya! Buraya! Çabuk!' diye el sallıyordu. Yanında ise kurumuş ağaç dalı gibi zayıf, simsiyah bir örnek kıyafetler giyinmiş sekiz tane adam ayakta duruyordu. Kiki adamların gözleri önünde süpürgeyle yere inmiş olmasına rağmen yüzlerinde en ufak bir şaşkınlık belirtisi olmaksızın dik dik istasyon şefine bakıyordu.

"Bu beyler müzisyen..."

İstasyon müdürü Kiki'ye dönmüş, tam durumu anlatmaya başlamıştı ki adamlardan bir tanesi gözlerinden sanki kıvılcımlar saçarak söze karıştı.

"Hayır, müzisyen değil. Müzik sanatçısı!"

"Haklısınız, öyleydi. Şimdi... şöyle... bu müzik sanatçısı beyefendilerin bugün öğleden sonra açık hava tiyatrosunda konserleri var ama..."

"Hava bu kadar soğuk olmasına rağmen mi? Açık hava dediğiniz şey, dışarıda olan hani?" dedi Kiki şaşkınlıkla.

Adam hafifçe öksürüp göğsünü iyice öne doğru çıkardı.

"Bizler bu konseri asıl soğuk olduğu için veriyoruz. Çünkü müziğimiz insanların kalplerini ısıtıyor.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Adı üstünde 'Bahara Çağrı Konseri'. Aslında bu, şehirdekilerin kulağının iyi olup olmadığına bağlı... Hoş ben bu konuda bir hayli endişeliyim... Belli ki önemli konular gözden kaçıyor..."

"E... Evet... Kargocu hanımefendi. Bu beyefendiler için çok önemli olan müzik aletlerini, bagaj görevlilerimiz trenden indirmeyi unutmuş. Çaresiz durumdayız!"

İstasyon şefi şapkasını çıkardı, alnına birikmiş teri mendiliyle sildi. Hemen biraz ileride ise bagaj görevlisine benzeyen iki genç adam mahcup bir şekilde yere bakıyordu.

"Demek öyle."

Kiki hafifçe zıpladı ve vagonların gözden kaybolduğunu tahmin ettiği rayların ilerisine doğru baktı.

"Durum böyle. Yani müzik aletleri trenle birlikte gitti işte."

"O zaman hemen bir sonraki durağın istasyon şefine telefon edin. Ben getiririm."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"İşte o iş... Tren ekspres olduğu için bu istasyondan hareket ettikten sonra son durağa kadar durmayacak." İstasyon şefi daha çok utanıp sıkılarak cevap verdi.

"O zaman, benden ne yapmamı istiyorsunuz?"

"Hareket hâlindeki trenin penceresinden içeri girip getirmenizi istiyoruz desek... imkânsız bir şey mi istemiş oluruz, acaba? En son vagondalar ama..."

"Öyle bir şey imkânsız," Kiki'nin sesi istemeden yüksek çıkmıştı.

"Ama, yapan birileri var. Pencereden girip tomarlarla para çalanlar..."

"Gerçekten, söyleyecek söz bulamıyorum. Onun yerine bir yerden başka müzik aleti ödünç alsanız daha iyi olmaz mı? Bu şehirde bile o kadarı bulunur değil mi?"

"Onu da düşündük ama..." dedi istasyon şefi. Bir yandan da adamların vereceği tepkiyi merak ediyordu.

"Olmaz!" diye bağırdı adamlardan biri. "Mümkün değil! Oradan buradan bulunan aletlerle idare eden, sıradan sanatçılardan değiliz biz. Rüzgâr esintisiyle bile ses çıkaran bayağı çalgılarla konser mi verilir?"

Bunu söyledikten sonra dizilmiş duran diğer yedi kişi de zaten çatılmış kaşlarını daha da çatarak kafalarını salladı.

(Böyle kuzeyden esen rüzgârlar gibi buz gibi gözlerle... Bir de baharı çağırmak için konser vereceklermiş... Bu adamlardan hiç hoşlanmadım...)

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Kiki dili dişlerinin arasında söylendi.

"Kuzey rüzgârlarına haksızlık ediyorsun," diye fısıldadı Jiji, Kiki'ye o da hak vermişti.

"Her ne ise, aletleri indirmemiş olmanız sizin hatanız," dedi yine biraz önceki adam. "Biz Koriko'ya gidecek diye yazmıştık üstüne. Bizim bir hatamız yok. İstasyon şefi olarak bütün sorumluluk sizde."

İstasyon şefi yardım dileyen gözlerle Kiki'ye baktı. Bagaj görevlileri de aynı şekilde umutsuzca Kiki'ye bakıyordu. Kiki omuz silkti ve kollarını her iki tarafa açtı. Kendisinden bir şey istendiğinde reddedememek gibi bir huyu vardı.

"Becerip beceremeyeceğimden emin değilim ama trenin peşinden bir gidip bakacağım."

Biraz önceki adam emir verir gibi, "Acele et!" dedi. "Artık zamanımız kalmadı. Açık hava tiyatrosunda bekliyoruz, saat üçe kadar getirin lütfen. Anladınız, değil mi?"

Kiki bilerek cevap vermeden havalandı. Havalanır havalanmaz rayları takip ederek uçmaya koyuldu. Bir süre şehrin tam ortasından kuzeye doğru yol alıp tarlaları ve ormanları geçtikten sonra sıra sıra dağlar ve peş peşe tünelleri geçti.

Jiji, biraz da endişeli bir şekilde, "Gerçekten böyle bir akrobatik uçuş yapabilecek misin?" diye sordu.

"Sorun değil. Onlar öyle burunları havada konuştuğu için biraz canlarını sıkmak istedim."

"Hareket hâlindeki bir trene uçarak binmekten bahsediyoruz, farkında mısın?"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Sen varsın ya. Dert değil."

Jiji, "Ne dedin?" diye bağırdı.

"Aa! Orada işte! Orada!" Kiki süpürgesinde oturduğu yerden poposunu hafifçe kaldırarak bağırdı. Trenin son vagonu kertenkele kuyruğu gibi tünelden tam içeri girmek üzereydi. Kiki bir-iki-üç dedikten sonra daha da yükselerek dağı aştı ve trenden önce tünelin çıkışına vardı. "En son vagon demişlerdi, çatısına iniş yapacağım. Sen de açık pencereden içeri girip arka kapının kilidini aç, tamam mı?"

Nihayet tren düdük çalarak tünelden dışarı çıktı. O sırada Kiki de süpürgesinin sapını aşağıya doğrulttu ve iniş için hazırlandı.

"O daracık yere mi?" Jiji'nin sesi ağlamaklı çıkmıştı. Jiji söylemese de Kiki de şaşkındı. Tam ineyim dediği zaman, trenin çatısı uçan bir yaprak gibi daracık gözüküyordu.

(Aah, bir de cadı olacağım... 'Dur!' diye sihir yapamayan cadı mı olur?)

"Ama yapmaktan başka çaremiz yok." Kiki korkularını bir kenara bırakıp alçalmaya başladı. Kulağının dibinde rüzgâr olanca hızıyla ses çıkararak esiyor, Kiki'nin saçlarıyla Jiji'nin kuyruğunu ise sanki yukarıdan çekiliyormuş gibi dimdik havaya kaldırıyordu.

"Ah! Çarpacağız!" Jiji korkuyla çığlık attı. Tam o sırada, Kiki de süpürgeyle birlikte vücudunu kaydırıp çatıya tutundu. Tren, tüm bunlardan habersiz

hareket etmeye devam ediyordu. Kiki sarsılarak sallanan çatıya tüm gücüyle tutundu ve hafifçe yana kayıp azıcık aralık pencereden içeriye göz attı. "Varış: Koriko" yazılı etiketlerin sallandığı bir bagaj yığını görünüyordu.

"Hadi bakalım, Jiji, buradan gir."

"Olmaz! İmkânsız! Düşerim!" Jiji geriye doğru çekilip süpürgeden ayrılmamak için direniyordu.

"Olmaz, gitmek zorundasın." Kiki Jiji'yi ensesinden tuttuğu gibi pencerenin aralığından içeri sokuverdi. Tren raylarına oldukça yakın duran dağdan uzanan ağaç dalları Kiki'nin vücudunu çiziyordu. Vücudunu dümdüz yapıp tam bir daldan kurtuldum derken, bir başka dal karşısına çıkıyordu. "Hadi Jiji, Aç. Lütfen." Kiki vücudunun yarısını sarkıtıp arka kapıya vurdu.

İşte tam da o sırada olan oldu. Tren tekrardan tünele girmişti. Her yer zifiri karanlıktı ve rüzgâr müthiş bir sesle tam yan taraftan esiyordu. Kiki'nin vücudu kayarak düşecek gibi oldu. Aceleyle süpürgesini kavradı ve el yordamıyla bir yere tutunur tutunmaz vagonun çatısından aşağıya doğru sallandı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Jiji! Jiji!" Ayaklarıyla vagonu tekmeledi. Nasıl olduysa kapı birden içeriye doğru açıldı ve aynı şekilde Kiki de içeriye savruldu. Tam o sırada tren, tünelden çıktığından mıdır pencereden parlak bir ışık süzüldü içeriye. Jiji, korkudan ayaklarının bağı çözülmüş hâlde yere oturmuş şaşkın şaşkın Kiki'ye bakıyordu.

İçeride bir bagaj yığını vardı. Ama müzik aletlerinin olduğu kutular değişik şekillerde olduğundan bulmak kolay oldu. Yine de çok büyüklerdi.

"İyi de bunları nasıl taşıyacaksın?"

Kiki de yorgunluktan olduğu yere çöküverdi. "Tutacak yerleri var ya? Süpürgenin sapından geçiremez miyiz?"

Jiji nihayet toparlanıp Kiki'ye doğru yanaştı. "Sekiz tane birden? Yapabileceğine emin misin?"

"Zor mu olur dersin?"

"Aa! Bir dakika! Kutularından çıkarırsak belki biraz hafiflerler."

Kiki yakınındaki bir kutuyu açtı. Kutunun içinde lunaparklardaki spiral şeklindeki kaydıraklara benzeyen altın renginde pırıl pırıl bir müzik aleti vardı.

"Bu bir trompet! Üfleyerek çalıyorsun. Ah, bu da trompet. Bu da. Aa, bu bir keman... Bir de çello. Babam öğretmişti, oradan biliyorum."

Kiki tek tek bütün kutuları açtı. Müzisyenlerin gurur duyduğu kadar vardı; müzik aletlerinin hepsi pırıl pırıl parlıyordu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Jiji kemanı da sen taşıyabilirsin, değil mi? Ben de bu çelloyu taşıyacağım, diğer trompetleri de büyükten küçüğe doğru kolye gibi dizip süpürgeye asarız, ne dersin? Şu eşyalara bağlı iplerden azar azar alırız."

Kiki bir yandan durmadan konuşurken bir yandan da müzik aletlerini birbirine bağlamaya başladı. Nihayet hepsini süpürgeye sıkıca iliştirdikten sonra, "Hadi, Jiji, acele edelim. Bin arkama," dedi ve süpürgeye binip sağ eli ve diziyle çelloyu, sol eliyle de yayını tuttu. Jiji ise dört ayağıyla kendinden bile büyük olan kemanı, kuyruğuyla da sımsıkı süpürgenin saçaklı kısmını tutmuştu.

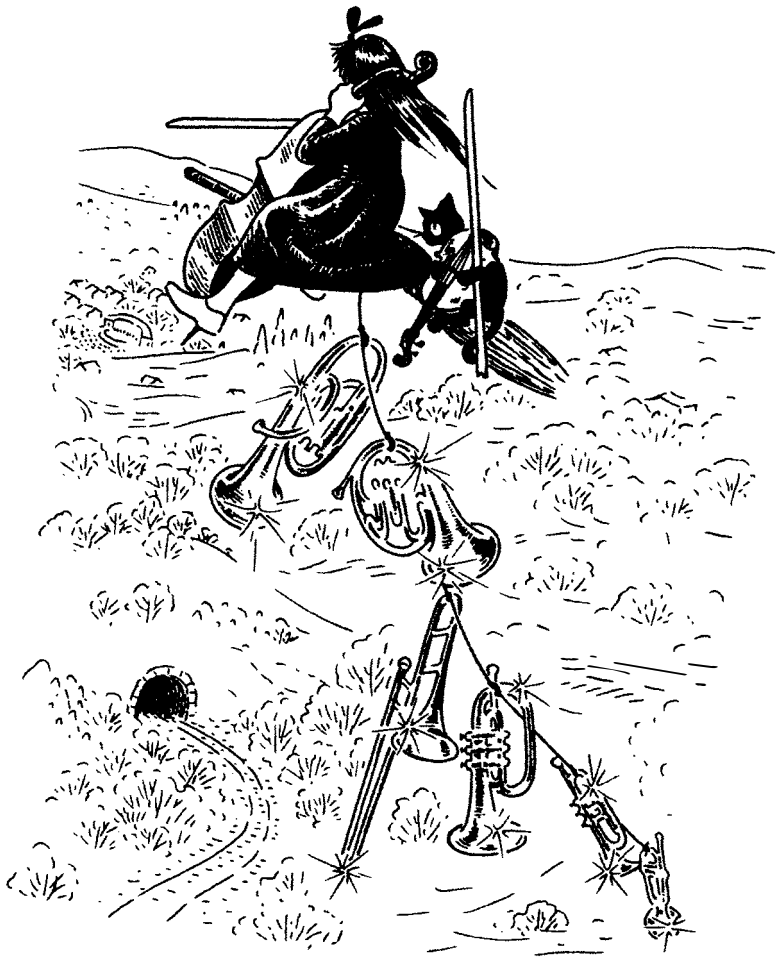
"Hadi bakalım, gidiyoruz," diye bağırdı sonra da vagonun açık kalmış kapısından dışarı çıktı. Onunla birlikte sıra sıra trompetler de havalanmıştı.

Puriii puriii pu pu puriii

Trompetler dışarıda rüzgârla buluşur buluşmaz her biri kendiliğinden çalmaya başlamıştı. Trendeki yolcular şaşkınlıkla pencereden kafalarını çıkardılar. Parmakla işaret ediyorlar, "Aa! Aa!" diye bağrışıyorlardı.

"Ahahaha! Gökyüzünde pek çok şey olur. Ama bu, çok hoş değil mi ya?"

Kiki havaya girip elindeki çelloyu çalmaya başladı. Jiji de kemanın tellerini tırnaklarıyla tırmalayarak öttürüyordu. İkisi de ilk kez bir müzik aleti çalıyordu. O yüzden çıkan sesler aslında gırç gırç,

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

ciyak ciyak, insanın içini gıcıklatan berbat seslerdi. Rüzgârın çaldığı trompetler de kendi bildiklerini okuyor, daha çok domuz sesine ya da horlama sesine benzeyen sesler çıkarıyorlardı. Ne var ki güneyden esen rüzgârla karışınca kulağa canlı ve neşeli bir müzik gibi geliyordu. Bu durum Kiki için eğlenceli bir hâl almıştı, bazen sağa bazen sola doğru uçuyor, bazen hızla yükselip bazen de hızla alçalıyor, yeni yeni sesler deneyerek Koriko'ya doğru yol alıyordu.

O sırada, Koriko Açık Hava Tiyatrosu ise dinleyicilerle dolup taşmıştı. Konserin başlayacağı saat olan üçü tam on dakika geçmişti. Sahnenin tam ortasında 'Bahara Çağrı Konseri' diye bir poster, onun altında ise sivri suratlarını ön tarafa dönmüş duran sekiz tane müzisyen tek sıra halinde oturuyordu. Görüntüde çok sakin olmalarına rağmen içten içe heyecanla Kiki'nin aletlerini getirmesini bekliyorlardı. Sahne arkasında ise istasyon şefi ve bagaj görevlileri çok daha büyük bir heyecanlı bekleyiş içerisindeydi.

Dinleyicilerden birinin sesi duyuldu.

"Çok soğuk! Hadi başlayın artık!" derken onu başka bir dinleyici takip etti.

"Donacağız burada! Hani baharı çağıracaktınız?"

Derken alaycı gülüşmeler duyuldu. Bunun üzerine müzisyenlerden biri ayağa kalktı.

"Birazdan başlayacağız. Sizleri sessizce beklemeye davet ediyorum. Bu soğuk gökyüzü altında olsa

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

da bizler enstrümanlarımızı çalmaya başladığımızda muhteşem sesler ortaya çıkacak ve inanıyorum ki siz dinleyicilerin kalplerine baharı getirecektir. Bizler şu anda buna hazırlık olarak dualarımızı etmekteyiz."

Müzisyen bunları söyledikten sonra yavaşça kalabalığa şöyle bir göz gezdirdi ve kendini beğenmiş bir şekilde "öhö! öhö!" diye öksürür gibi boğazını temizledi. Sıralanmış şekilde oturan diğer müzisyenler de gerginliklerini göstermeden, aceleyle "öhö! öhö!" diyerek boğazlarını temizledikten sonra yere bakarak dua ediyormuş gibi yaptılar. Bu sözler üzerine dinleyiciler de gürültü ederek rahatsızlık vereceklerini düşünüp başlarını öne eğdiler. Derken o da ne? Bir yerlerden belli belirsiz sesler gelmeye başlamıştı.

Fuan, fuvavaaan, puraraan
Poan, povavaaan, poraraan
Yaan, yavavaaan, yararaan

Bulutların arasından, dağların ardından, büyük nehri geçerek deniz tarafından, fısıldar gibi, çağırır gibi, bir sırrı paylaşır gibi, dualar gerçek olmuş da bahar gerçekten gelmiş gibi bir sesti duyulan. Dinleyiciler, müzisyenler, herkes sırayla kafalarını kaldırıp yukarıya doğru baktı. Gökyüzünde bir nokta güneşin ışığını yansıtarak parlıyor, pırıl pırıl bir şeyler sallanıyordu. Sallanırken de bir sağa bir sola doğru büyük salınımlarla yavaşça yaklaşıyordu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Fuan, fuvavaaan, puraraan
Kuuririii kuuririii
Hoan, hovavaaan, horaraan
Puuririii puuririii
Yaan, yavavaaan, yararaan

Soğuktan paltolarının yakasına boynunu gömenler, kamburunu çıkaranlar, dizlerine sarılanlar, peş peşe doğrularak yukarıya baktılar. Sanki güzel seslere iyice yaklaşıp bir an önce bahara kavuşmak ister gibiydiler. Ama asıl şaşıranlar sahnedeki müzisyenlerdi. Birbirlerine bakıp, "Bu da ne şimdi? Kim çalıyor?" diye fısıldaşıyorlar, durmadan gözlerini kırpıştırıyorlardı.

Derken, pırıl pırıl parlayan ışık kümesi giderek görünür hâle geldi. Evet! Elbette ki bu süpürgeye binmiş Kiki, Jiji ve ışıktan bir kolyeye benzeyen trompetlerden başkası değildi. Müzisyenler aceleyle sahnenin arkasına çekildiler. Çünkü Kiki yere iner inmez enstrümanlarını alıp konsere başlamak istiyorlardı. İstasyon şefi ve bagaj görevlileri var güçleriyle el sallayarak Kiki'ye işaret gönderiyorlardı.

Ama Kiki onları görmezden geldi. Rüzgârın çaldığı trompetlere eşlik ederek çello çalmak müthiş derecede keyifliydi. Jiji'ye doğru döndü, "Biraz daha uçmaya ne dersin?" dedi.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Jiji de kucağında kemanı, "Evet! Evet! Varsayalım trenin kapısı açılmadı," derken acelesi varmış gibi görünmüyordu.

"Doğrusu harika bir konser."

"Gökyüzünden müzik yağacağı kimin aklına gelirdi?"

Kimi davetliler aşağıda böyle fısıldaşıyordu. Kimisi de büyülenmişçesine gözlerini kapatarak kendilerini müziğe vermişti. Kimisi el sallıyordu. Kimisi de müziğin ritmine uygun şekilde hafifçe ayaklarını oynatıyordu.

"Bahar için hazırlık yapmalıyım."

"Ah, evet, bu yıl şapkama menekşe takayım."

Herkes sanki bahar gelmişçesine heyecanlıydı. Nihayet seyircilerin olduğu yerden bir alkış koptu. Alkışlar giderek büyüyerek devam etti.

"Hadi! İniyoruz," dedi Kiki.

Enstrümanların yere çarparak çizilmesini istemediği için süpürgenin üstüne çekti ve müzisyenlerle, istasyon şefinin olduğu sahnenin arka kısmına usulca iniş yaptı. Kiki gözden kaybolunca dinleyiciler de daha büyük bir alkışla ayağa kalktılar.

Bu sırada sahnenin arkasında Kiki'nin yere inmesini bekleyen müzisyenler uçarcasına yanına geldiler. "Bu kadar da yavaş olunmaz ki." Söylene söylene süpürgeden enstrümanlarını indirmeye başladılar.

"Rüzgâr yüzünden," dedi sakince Kiki. Sanatçılar enstrümanlarını alıp aceleyle sahneye fırladılar. Ama

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

dinleyiciler çoktan sahneye sırtlarını dönmüş yavaş yavaş çıkış kapısına doğru ilerliyorlardı...

"Şey..."

Müzisyenlerden biri seslendi. Dinleyicilerden biri arkasına döndü, "Bu harika konser için teşekkür ederiz. Şirin bir cadı aracılığıyla gökyüzünden bize müzik göndermeniz gerçekten harika bir fikirdi. Lütfen yine gelin olur mu?" dedi.

Bu sözler üzerine sekiz müzisyenin sekizi de ağızları açık derin bir iç çektiler.

Kiki ve Jiji ofislerine doğru yol almak üzere tekrar havalandılar.

Jiji, "Kiki, yaptığımız işin karşılığını verdiler mi?" diye seslendi.

Kiki arkasını döndü, şaşırmış hâlde, "Neden bahsediyorsun? Böylesine keyifli bir iş yapmamıza izin verdiler. Bundan daha büyük bir karşılık olabilir mi?" diye cevap verdi.

"Orası da doğru." Jiji başını salladı, siyah kulaklarını dimdik kaldırdı. "Hâlâ baharın sesi geliyor."

"Artık mevsim bahar da ondan. İşte bu, baharın gerçek sesi." Kiki aşağıda boylu boyunca uzanan Koriko'ya uzun uzun baktı. "Buradaki bir yılımız dolmak üzere."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

11

Kiki Eve Dönüyor

Koriko'ya artık bahar gelmişti.

Kiki, güneş vuran penceresine sandalyesini çektikten sonra dizlerine sarılarak oturdu. Başını kaldırdığında gökyüzü belli belirsiz pusluydu ve bir bebek yanağı gibi pırıl pırıl yumuşacık bir ışık yayıyordu.

"Yarından sonra nihayet tam bir yıl dolacak. Eve dönebiliriz." Kiki deminden beri bu cümleyi kimbilir kaç kez tekrarlamıştı.

Aslında eve döneceği gün yaklaştıkça sevinçle birlikte korku duyuyor, kendini tuhaf hissediyordu.

"Evet ya! Sadece iki gün kaldı, bugün ve yarın. Hazırlık yapmayacak mısın?"

"Aslında tam bir yıl olması gerekmiyor ki."

Kiki'nin bu sözleri karşısında Jiji sabırsız bir şekilde yürümeye ve kuyruğuyla yere vurmaya başladı. "Sana ne oldu? Eve döneceğin günü dört gözle bekliyordun hani? İşte o gün nihayet geldi ama birden heyecanını kaybettin..."

Kiki eteğinin ucundan tuttu, önce dizlerine sonra da yana doğru eğilip aynı hizada duran ayaklarına uzun uzun baktı.

"Söylesene, sence ben değiştim mi? Azıcık da olsa bir yetişkin olabilmiş miyimdir?"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Boyun uzadı."

"O kadar mı?"

"Yani." Jiji gergin bir şekilde bıyıklarını titretti.

"Kendi ayaklarım üzerinde durmayı başarabildim mi sence?" dedi, sorusunu tekrarladı.

"Neden bahsediyorsun? Bunca zaman geçmiş." Jiji şaşkınlıkla Kiki'ye baktı, anlamamıştı, sözlerini değiştirerek teselli etmeye karar verdi.

"Bence iyi iş çıkardın."

"Sağ ol," dedi Kiki. Dedi demesine ama yine dudaklarını büzdü.

Annesinin izinden gitmek gibi her kızın aklına gelebilecek bir yol seçmişti Kiki, ama sonrasında Koriko'yu kendisi tercih etmiş, uzunca bir süre düşündükten sonra da Cadı Kargosu'nu kurmuştu. Geriye dönüp baktığında zorlandığı pek çok şey olmuştu. Ama bütün bir yıl elinden gelenin en iyisini yaptığına kendisi de inanıyordu. Buna rağmen, bunca zaman sonra kendisinin de tahmin etmediği "gerçekten başarabildim mi?" endişesi kaplamıştı içini. Tek başına yola çıkmadan önceki Kiki olsa, "Başardım, harikayım değil mi?" diyerek orada burada kendisiyle övünürdü belki de. Ama şimdi Jiji, "iyi iş çıkardın," dese de kendinden bir türlü emin olamıyordu. Birilerine, gerçekte nasıl olduğunu sorma isteğiyle yanıp tutuşuyordu.

Jiji yan yan bakarak, "Eve dönmeyi erteleyelim demeyeceksin herhalde?" diye sordu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Daha neler?"

Kiki kendisinin de tanımlayamadığı bu hislere bir son vermek istercesine birden enerjik bir şekilde ayağa kalktı ve dimdik durdu. "Hadi bakalım, iş zamanı! Yanlış duymadın, eve dönüşümüz de bir tür kargo işi sayılır. Annemlere kendimizi götüreceğiz. Hazır ol... baş-la!"

"Yaşasın!" Jiji muzipçe bir ses çıkarıp ters takla attı. Kiki de nihayet neşelenmişti, telaşla hazırlıklara koyuldu.

"Bu durumda önce Osono Hanım'a haber vermeliyiz."

"Aa! Öyle mi? Yarından sonraki gün mü? Ben daha çok var sanıyordum... Burada olmayacağız derken ne kadar bir süre?"

Osono Hanım eve döneceklerini daha önceden bildiği için çok da şaşırmamıştı.

"Evet. On beş gün kadar sanırım. Bir yıl oldu. Biraz dinlenmeyi düşünüyorum."

Kiki'nin cevabı karşısında, Osono Hanım muzipçe güldü ve parmağıyla Kiki'nin yanağına hafifçe vurdu.

"Daha şimdiden annesinin küçük kızı gibi bakıyorsun. Bunda bir sıkıntı yok. Ama bana sorarsan 'bir süre burada olmamak' demek normalde bir on gün kadardır. Sen ona 'kısa bir süre' de ve çabucak geri dön tamam mı?"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Kiki utanmayla karışık bir muziplikle dilini çıkardı.

Sonra Tombo'ya telefon etti.

"Ne güzel, uzun bir yolculuk olur herhalde değil mi? Ne kadar hız yaparsın? Yüksekliğin ne olur? Rüzgâr arkadan mı karşıdan mı eser? Havadaki sıcaklık? Bulutların arasından uçmak nasıl bir his? Bulutların tadı var mıdır ki?"

Tombo konuşmaları boyunca sürekli soru sormuştu.

(Oğlanların kafasında sorudan başka bir şey yok mu acaba? Hep böyle. Hep ders.)

Kiki telefonu yerine koyduğunda bir şeylerin eksikliğini hissetti ve bir süre öylece telefona bakıp durdu.

Daha sonra birkaç iyi müşterisini ve arkadaşı Mimi'yi aradı. Telefon görüşmeleri bittiğinde kalınca bir kâğıda duyuru yazdı. "Bir süre izinde olacağız. Vereceğim rahatsızlık için özür dilerim. Kiki," diye yazdıktan sonra, "Bir süre: On gün kadar," cümlesini de kenarına not olarak ekledi.

O gece Kiki, Jiji'ye, "Yarın ofisi temizlerim. Ertesi gün de sabah erkenden yola çıkarız, tamam mı?" dedi.

Jiji sırıtıp duruyordu. Kuyruğunu ağzıyla yakalamak için fırıl fırıl kendi etrafında dönerken birden durdu ve sonradan hatırlamış gibi, "Kokiri Hanım'la Okino Bey'e hediye ne götüreceksin? Bence mutlaka bir şeyler götürmelisin," dedi.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Bir yığın hediyemiz var ya! Buradaki anılarımız..."

"O kadarcık mı? Şu korseyi ne yaptın? Örüyordun ya hani? Mavi yünden..."

Kiki başka bir şey söylemedi, bu sorudan pek de hoşlanmamıştı.

"Bitmedi mi? Hıh, hiç şaşırtmıyorsun... İlaç yaparken de aynı şey olmuştu, sabır ve özen gereken bir şeyi yine yapamadın, değil mi?" Jiji Kiki'nin ayak ucunda pufladı.

"Aa, çok kabasın!" Kiki kendini tutmaktan vazgeçip sırıtarak dolaptan içi kabarık bir kâğıt torba çıkardı. "Sabır ve özenle yaptım. Bak," diyerek torbanın içinden bir şey alıp yere serdi, bu küçücük bir korseydi. Canlı mavi zemin üzerine gümüş rengi desenler vardı. "Bu senin. Dönerken şık olman için yaptım. Yaşlı teyzenin hediyesini yılbaşı gecesi düşürmüştüm ya."

Kiki Jiji'ye korsesini giydirir giydirmez, Jiji ne diyeceğini bilemeden tekrar fırıl fırıl dönmeye başladı.

"Annemler için de ördüm, merak etme."

Kiki biri turuncu diğeri koyu yeşil renkte büyük iki korse daha çıkardı.

"Senden gizli öreceğim diye ne çektim bilsen."

"Ama bu haksızlık! Benden gizlediğine inanamıyorum!"

"Ama güzel sırlar üç kat sevindirirmiş."

"Demek güzel sırlar. Anladım, hıhı, tamam."

"Ne anladın?"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Kiki'nin bu sorusuna Jiji, "Yok bir şey," demekle yetindi ve yine neşeyle kendi etrafında fırıl fırıl dönmeye devam etti.

Ertesi gün, Kiki ve Jiji temizlik yaparlarken nefes nefese Tombo geldi. Sanki öfkeden kıpkırmızı olmuş bir suratla elindeki kâğıt topunu, "Bu," diyerek Kiki'ye uzattı.

Bu oğlan çocuklarını anlamak da ne kadar zor... diye içinden geçirirken Kiki paketi açtı, içindeki omuzdan aşağı sarkıtarak takılabilen küçük bir çantaydı. Pembe bir zemin üzerine siyah bir kedi işlemesi vardı.

"Ah, çok şirin."

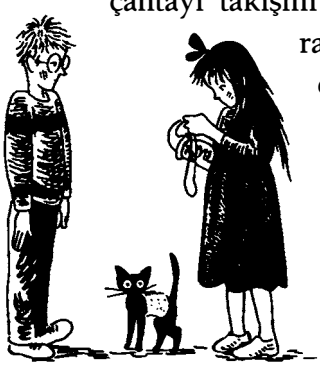
Tıpkı dünkü Jiji gibi sevinçten sadece bunları söyleyebildi.

"Beğendin mi?"

Kiki öne doğru başını salladı.

"Sevindim. Yanında götür."

Tombo bu kaba saba sözlerinin ardından Kiki'nin çantayı takışını gözlüklerinin ardından utanarak izlerken, "Yola yarın çıkıyordun, değil mi? Kendine iyi bak, tamam mı?" dedi aceleyle ve Jiji'nin başını biraz okşadıktan sonra geldiği gibi koşarak gitti.

"Tombo'nun nesi var acaba?" Arkasından şaşkın şaşkın bakakalmıştı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Jiji ortamı yumuşatmak istercesine, "Siyah kedi işlemesi falan, Tombo ne kadar da düşünceli biri, değil mi?" dedi.

Kiki başını salladı, "Gerçekten öyle," derken kalbi sevinçle dolmuştu.

"Bu kadar şirin bir şey seçtiğine göre... belki de artık beni olduğum gibi kabul etmiştir..."

Kırmızı bir düğmeyle kapatılmış çantanın kapağını açtığında Kiki şaşkınlıkla, "Aah!" diye bağırdı, içinden küçük bir kâğıt parçası çıkmıştı. "Yarın büyük nehrin orada el sallayacağım. Tombo," yazıyordu.

"Ne?" diye sordu Jiji.

"Yok bir şey. Sadece..." dedi ve başını iki yana salladıktan sonra kâğıdı yerine koydu sonra da çantanın üzerinden hafifçe eliyle bastırdı.

"Hadi bakalım! Yola çıkıyoruz."

Kiki, Jiji'ye seslendikten sonra süpürgesini ve eşyalarını alıp dışarıya çıkmak üzereyken istemsizce geri döndü ve kendi ofisine şöyle bir göz gezdirdi.

Kırmızı telefon, tuğla ve tahtadan yapılmış masa. Harita, daracık merdiven, bir köşeye yığılmış un çuvalları, bu şehre geldikten sonra gerekli gördüğü için yavaş yavaş aldığı bir sürü eşya. Her şey, bir anda, tüm bir yılın anısı olup Kiki'nin yüreğine işlemişti.

Kiki derin bir nefes aldı ve boğuk bir sesle, "Gidelim," dedi.

Ofisin kapısına "duyuru" kâğıdını asarken Osono

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Hanım ve kucağında bebeği tutan eşi çıkageldiler. Osono Hanım'ın ise elinde içi ekmek dolu kocaman bir torba vardı. Şakayla karışık, "Bir paket götürmeni isteyecektik, Kiki," dedi. "Bu ekmekleri annene ulaştır lütfen. Koriko'nun en iyi fırınından olduğunu söylemeyi de unutma."

Osono Hanım yüzündeki ifadeden Kiki'nin durgunluğunu fark etmiş olacak ki havasını değiştirmek için bir kahkaha attı.

"Kiki, bak mutlaka geri dön. Biz yan komşumuzun bir cadı olmasından gayet memnunuz. Geçenlerde de biri, 'Kiki bu şehirde üç gün uçmasa bir şeyler eksikmiş gibi hissediyorum,' diyordu ona göre."

Kiki ağlamak üzereydi, yüzünü buruşturdu ve Osono Hanım'a doğru atıldı. "Tabii ki, tabii ki, geri döneceğim."

Kiki bir hamlede havalanarak gökyüzüne yükseldi. Süpürgesinin sapına bağladığı hediyeler de sallana sallana onunla birlikte uçuyordu. Koriko, denizden yükselen bir sisle hafif pusluydu. Saat kulesinin etrafında büyük bir daire çizdi ve Koriko'nun üzerinde bir tur attıktan sonra aniden alçalıp büyük nehrin üzerindeki köprüye doğru yol aldı.

Ah! İşte Tombo oradaydı. Köprünün tam ortasında durmuş bisikletinin üzerinde iki elini kocaman açmış sallıyordu. Kiki de el salladı.

Jiji arkadan şaşkın bir ifadeyle, "Şu, Tombo değil mi?" diye sordu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Evet, o," dedi, kendinden emin ve gururlu bir şekilde.

"Biliyor muydun?"

Kiki cevap vermeden el sallamaya devam etti.

"İnmeyecek misin? Sadece el sallamak biraz ayıp olmaz mı?"

"Olmaz, böyle iyi."

Kiki daha da kocaman el sallamaya devam ederken köprüyü baştan sona iki kez turladı ve sonra bir de süpürgesini bir sağa bir sola kocaman sallayıp kararlı bir şekilde kuzeye doğru hızını artırdı. Tombo giderek küçüldü ve köprünün gölgesinde kayboldu.

"İşte, şimdi yolculuk başlasın!"

Kiki rahat bir nefes aldı. Artık tek yapması gereken dümdüz eve doğru yol almaktı. Süpürgesi sarsılmadan uçuyordu. Annesinin daha önce ona verdiği süpürgeden hiçbir farkı yoktu. O poposu havada, asi süpürge ne ara bu kadar güzel uçabilir hâle gelmişti? Kiki bu duruma bir kez daha hayret etti.

Üstelik bu şehirdeki varlığıyla Koriko'lu insanlara küçük mutluluklar, küçük şaşkınlıklar yaşattığını daha iyi görmeye başlamıştı. Osono Hanım, "en kısa sürede geri dön," demişti. Tombo'nun kendisine verdiği çantanın da bir şekilde o anlama geldiğini düşünüyordu. Kiki'nin havada uçmadığı günler bir şeyler eksikmiş gibi hissedenler de vardı. Kiki bu düşüncelerle uçarken o adını bir türlü koyamadığı hislerin de rüzgârla birlikte biraz arkada kalarak uzaklaştığını hissediyordu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Kiki'nin yolculuğu bir yıl öncekine kıyasla çok daha kısa sürdü. Güneş kocaman bir tur atıp da gecenin erkenci yıldızları cılız bir aydınlık yayarak yıldız dolu geceye evrilmeye başlayınca ormanın aralıklarından tanıdık bir kasaba göründü. Bütün evler ışıklarını yakmış, sessizlik içerisinde sıra sıra dizilmişlerdi. Deniz kenarından farklı olarak, ormanda gecenin çiyini barındıran nemli, ağır bir hava hissediliyordu. Sonra, çok daha tanıdık bir şey göründü; yüksek ağacın tepesinde hâlâ asılı duran çan, soluk bir şekilde parlıyordu!

Kiki dümdüz doğuya, şehrin dışındaki evine doğru yol aldı. Ve nihayet evin çatısı üzerinde havada durdu.

"Ah, fasulye çorbası kokusu!" dedi Jiji.

"Değil mi? Ben de öyle kokacağını düşünmüştüm, ne de olsa en sevdiğimiz şey."

Kiki ve Jiji, o çok tanıdık kokuyu ciğerlerini dolduruncaya dek içlerine çektikten sonra usulca bahçeye indiler. Sessizce kapıya doğru yaklaştılar ve yavaşça kapıyı çaldılar.

"Buyrun içeri geçin. Kusura bakmayın lütfen şu anda ellerim biraz dolu da..."

Ses annesinin sesiydi.

Kiki, Jiji ile göz göze geldi, yaramaz bir çocuk gibi kafa salladıktan sonra kapıyı hafifçe aralayıp erkek gibi kalın bir ses çıkarmaya çalıştı.

"Merhaba, kargonuz var!"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Kokiri Hanım mutfaktan hızla başını çevirdi. Tam o anda Kiki de kapıyı sonuna dek açmıştı.

"Ah! Kiki! Kiki sen yok musun? En erken sabaha karşı gelirsiniz sanıyordum." Kokiri Hanım pıt pıt çorba damlayan kepçeyi tutan kolunu Kiki'ye doğru açtı. "Tam tahmin ettiğim gibi. Benim bildiğim Kiki bir yıl dolar dolmaz mutlaka döner diyordum."

"Evet, tam tahmin ettiğin gibi!" Kiki elindeki paketleri ve süpürgeyi kapının girişine koydu ve hemen annesine doğru koştu.

"Canım, canım, canım."

Kokiri Hanım Kiki'nin omzuna elini koydu ve sürekli bu cümleyi tekrarladı. Kiki de her seferinde annesine başını sallayarak eşlik etti.

Yan odadan çıkıp gelen Okino Bey ise anne-kızın bu gürültülü hâllerini gülümseyerek izlemekle yetiniyordu. Bir süre sonra şakayla karışık, "Beni de unutmazsan sevinirim," dedi.

"Ah, baba, ben geldim." Kiki babasının boynuna sımsıkı sarıldı.

Bu neşeli buluşma faslı biraz durulduktan sonra bu kez konuşmaya başladılar. Bir Kokiri Hanım konuşuyor sonra konuşması bitince Kiki söze başlıyordu, Okino Bey ve Jiji ise şaşkınlıkla onları izliyordu. İkisinin içinde bu kadar söz nasıl birikmiş olabilirdi?

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Kiki, Osono Hanım'ın verdiği ekmekleri çıkardı, kendi ördüğü korseleri gösterdi.

"Kiki bunları senin yaptığına inanamıyorum..." Kokiri Hanım hemen elbisesinin üstünden korseyi beline geçirdikten sonra karnına hafifçe vurdu.

"Anne, sana anlattığım yaşlı teyze var ya, onun tuhaf bir gücü var ve korse örerken o gücünü örgüye de katıyor gibi geliyor bana."

"Öyle çok yaşlı var," dedi Okino Bey. Bir yandan da kendi korsesine bakıyordu.

O sırada Jiji, sanki kendi sırasını bekliyormuş gibi masanın kenarından uzanıp kafasını çıkardı ve küçük mor renkteki bir deniz kabuğunu kulağından pat diye düşürüp Kokiri Hanım'ın önüne koydu.

Kokiri Hanım, "Aah! Bu da senin hediyen mi?" diye sordu şaşkınlıkla.

"Aah! Jiji sana ne diyeyim bilemedim, benden gizlemişsin."

Kiki şaşkınlıkla haykırmıştı. Jiji, Kiki'nin yüzüne doğru yaklaştı ve alçak sesle, "Geçen yaz denize gittiğimizde buldum. Bilirsin güzel sırlar üç kat sevindirirmiş," dedi.

Gerçekten de üç kat sevindirmişti. Kokiri Hanım çok büyük bir sevinçle avucunun içine koydu, evirdi çevirdi, yüzüne doğru yaklaştırdı.

"Bu bir deniz kabuğu, değil mi? Deniz de böyle bir renk mi?" diye sordu.

"Evet, tam şafak vaktindeki rengine çok benziyor," diye cevap verdi Kiki.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Sonra Kokiri Hanım, Kiki ve Jiji'ye baktı ve çok içten bir şekilde, "Siz, ne kadar da uzaklara gitmişsiniz öyle. Oysa daha düne kadar bebektiniz... Ne kadar büyümüşsünüz..." dedi.

Annesinin bu sözleri üzerine Kiki, kalbinin usulca özgüven ve gururla kaplandığını hissetti. O birilerine sormak istediği soruyu Kokiri Hanım cevaplayıvermişti. Kiki geç de olsa fark etmişti. O soruyu en çok sormak istediği kişi annesinin ta kendisiydi.

"Anne, ben biraz düşündüm de aslında bence cadılar, sürekli süpürgeye binip hep uçmamalılar. Elbette, iş için bir şey taşırken hızlı olmak gerektiği için uçmak kaçınılmaz ama... ama arada bir yürümek daha iyi olur gibi geliyor bana... Hani yürüdüğünde istemesen de bir sürü insanla konuşursun ya... Hem Osono Hanım ile karşılaşmam da o sayede oldu... O gün üzüntümü dağıtmak için uçsaydım ne olurdu bilemiyorum. Eh, karşı taraf açısından düşündüğünde de bu iyi bir şey bence, çünkü cadıların sivri burunlu ve yarılmış gibi dudaklara sahip insanlar olmadıklarını anlarlar, değil mi? Dahası sohbet edebilirler ve birbirlerini daha iyi anlayabilirler..."

"Gerçekten de öyle." Kokiri Hanım hayranlıkla onaylarken, Okino Bey ise, sanki kendi kızını ilk kez görüyormuş gibi şaşkınlıkla Kiki'ye bakıyordu.

Ertesi günden itibaren Kiki tamamen çocukluğuna dönmüştü.

"Ne kadar da çabuk dönülebiliyor çocukluğa. Eh,

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

dönmemek için bir sebep de yok, on üç yıldan beri yanımızdaydı ve evden ayrılalı sadece bir yıl oldu," dedi Kokiri Hanım gülerek.

Kiki en sevdiği fincanda çay içip, istediği kadar aynanın karşısında süslendi. Akşam olduğunda ise, bebekliğinden beri kullandığı çiçekli yorganına sarılıp yattı. Ve kendiliğinden uyanıncaya kadar da uyudu. Bulduğu her fırsatta kasabada yürüyerek dolaştı.

"Aa! Kiki döndün mü?"

"Aa! Kiki ne kadar güzelleşmişsin!"

"Uzun zaman oldu Kiki! Uğra da biraz sohbet edelim."

Kasabadakiler selam vermek için adeta yarışıyorlardı.

İnsanların ona böyle değer vermesinden dolayı Kiki çok mutluydu. Gerçekten de doğduğu yerde olmak güzel bir şeydi.

Fakat böyle geçen beş günün ardından, Kiki kendisini zaman zaman Koriko'yu düşünürken buluyordu.

Osono Hanım'ın kahkahası, fırından yeni çıkmış ekmek kokusu, evinin penceresinden Kiki'ye seslenenler, büyük nehir kenarındaki ağaçlı yol, denizin kokusu, yüksek saat kulesi, arkadaşı Mimi'nin gülen yüzü. Her birini özlemeye başlamıştı. Ve Tombo. O köprünün üzerinde var gücüyle el sallayan görüntüsü hâlâ hafızasındaydı ve sanki onu Koriko'ya geri çağırıyordu. Tombo ile tekrar bir araya geldikleri zaman konuşacakları ne çok şey olduğunu düşündü.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Sonra ofisini merak etti. Belki de telefonu çalıyordu. Peş peşe pek çok şeyi merak etmeye başlamıştı; burası onun doğduğu yerdi ama nedense kendisini tatile gelmiş gibi bir tuhaf hissediyordu. Koriko'da sadece bir yıl yaşamış olmasına rağmen bu hissettiklerine Kiki'nin kendisi bile anlam veremiyordu.

"Ben, yarın ya da öbür gün Koriko'ya döneyim diyorum," dedi nihayet.

"Aah! Bir on gün kalırsın sanmıştım," dedi şaşkınlıkla Okino Bey. Kiki'ye bakıyordu. "Sıkıldın mı?" diye devam etti.

"Öyle değil. Ama müşterilerim belki de beni bekliyordur... Belki telefonum çalıyordur..."

"Bunları düşünmeye başlarsan sonu yok ki. Buradaysan burada olmanın tadını çıkarmalısın."

"Ama..." dedi Kiki ve sonra sustu. Annesi ve babası bir yıl boyunca onun eve dönüşünü beklemişti. Bunu bile bile erken dönmekten bahsederek kendisinin ne kadar soğuk bir evlat olduğunu fark etmişti.

Bu sırada yanında sessizce onu dinleyen annesi söze girdi.

"...Evet, dönmen belki de daha iyi. Asıl orayı, yaşadığın yeri aklına getirmemen daha endişe verici olurdu. Ben de senin gibi eve döndüğümde tuhaf denecek kadar çok bu şehre geri gelmeyi istediğimi hatırlıyorum. Bir yıl sonra yine gel."

Ertesi gün Kiki, Jiji ile birlikte doğudaki yeşil

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

tepeye kadar uçtu. Tüm şehri ayaklar altına seren yamaca oturduğunda gözünün alabildiğince uzanan manzaraya sol baştan sırayla uzun uzun baktı.

"Jiji yarın dönmeye karar verdim. Olur değil mi?"

Kiki otların içinde ön patileriyle böceklerle eğlenen Jiji'ye seslendi.

"Olur. Paketleri açtığımız gibi yeniden paket yapmak olacak ama..."

"Hediyeleri diyorsan ben çoktan karar verdim bile."

"Bu kez de sır mı?"

"Hayır. Osono Hanım'a annemin hazırladığı ilaçlardan. Hapşırık ilacı bebeğe de iyi gelir. Tombo'ya ne götüreceğime bir türlü karar veremedim ama... Hani ağacın tepesine annemin astığı çanlar var ya, nasıl olur sence? En büyüğünü çıkarıp silersek ışıl ışıl olur. Hem benim çocukluğumdan bir parça..."

Jiji, "Hıhı, iyi olur. Dolmakalemden katbekat iyidir," diyerek onayladı.

"Ne fenasın Jiji!" dedi Kiki ve güldü.

"Güzel ses çıkarıyor o yüzden ben şiir koymayacağım. Zaten bu konuda kendime de güvenmiyorum."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Ayak ucundaki otların kokusu geldi burnuna. Arada sırada esen o yumuşacık rüzgârla birlikte etrafta otlayan ineklerin sesi bir yükseliyor bir alçalıyordu. Uzanıp gözlerini kapattığında güneş ışıkları gözkapaklarının ardında çimen yeşili noktalara dönüşerek uçuşuyordu.

(Dönecek bir yerim olması ne kadar güzel bir şey...)

Kiki annesiyle babasını ziyaret ettiği süre içerisinde kendisiyle ilgili yeni bir şeyler daha keşfetmişti sanki.

Eve döndüğünde, Kokiri Hanım, "Yeşil tepeye mi gittin?" diye sordu, gülerek.

"Çok mu belli?"

"Evet, yanağında otların izi aynen duruyor."

O gün öğleden sonra, Kiki annesi ile birlikte kasabadaki ağaçta takılı duran çanları tek tek çıkardı.

"Bu bir yıl boyunca rüzgârlı günlerde çanların sesini her duyduğumda sen geldin aklıma," dedi, ağlar gibi, güler gibi...

"Artık gerek olmadığını düşündükçe bir hüzün çöküyor," diye karşılık verdi Kiki.

"Tekrar ihtiyacın oluncaya kadar onlara iyi bakacağım," dedi annesi.

"Efendim?" Kiki istemsizce sordu.

Annesi anlamlı bir şekilde kirpiklerini kırpıştırdı ve, "Kızın için... Birileri gibi tez canlı olur büyük ihtimalle," dedi ve güldü.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Kiki çanların içinden en büyüğünü seçtikten sonra bir güzel parlattı ve paket yaptı.

Kiki annesi ve babasıyla tekrar vedalaştı. Bu kez, evden ayrıldığı günkü kadar telaşlı ve heyecanlı değildi.

"Görüşürüz."

"Görüşürüz."

El sallarken birbirlerine güldüler.

Kiki ve Jiji doğrudan Koriko'ya doğru yola çıktılar. Süpürgenin sapına taktığı eşyalardan zaman zaman hafif bir çan sesi duyuluyordu. Kiki hızını artırdı ve uçmaya devam etti.

Nihayet uzaklarda önce parlayan deniz, ardından da üst üste konmuş üçgen ve dörtgen şeklindeki tahta blok oyuncaklardan yapılmış gibi duran Koriko göründü.

"İşte evimiz!" diye bağırdı Kiki, eliyle işaret ederek.

Yan taraftan akşamüstü güneşi vuruyordu ve saat kulesinin gölgesi Koriko'yu yarıya böler gibi boylu boyunca uzanıyordu.

